

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

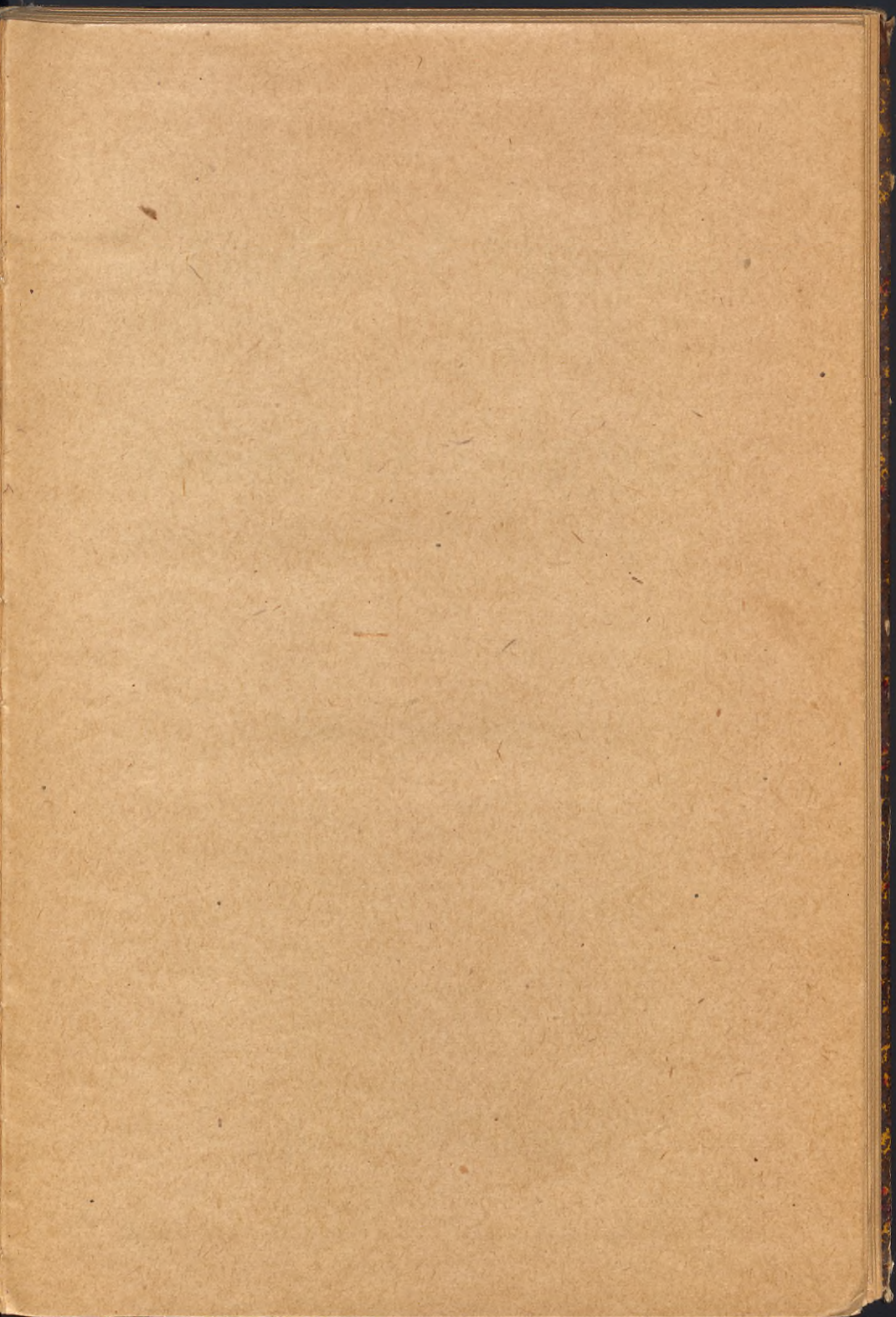

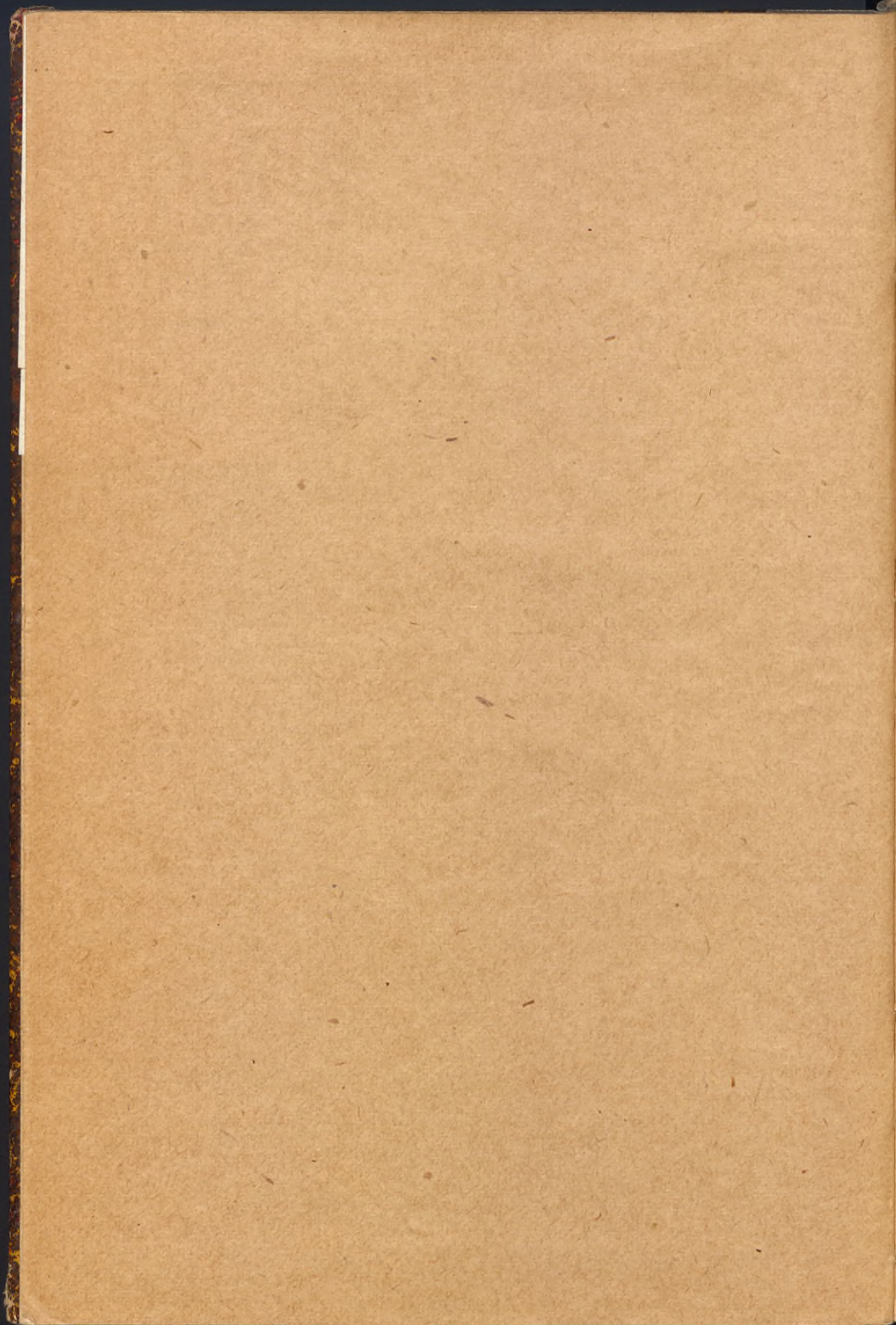

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

dk

508
21

VÄRDSHUSET VID HAGA

ELLER

GENOM VEXLANDE ÖDEN

ROMAN I FYRA DELAR

AF

ROLF ENGELBERT

FÖRSTA DELEN

STOCKHOLM.

S. ANDERSSON & C. OS FÖRLAG.

x/n. 56
783

STOCKHOLM,
J. W. HOLMS BOKTRYCKERI
1888.

FÖRSTA KAPITLET.

Hat och kärlek.

När man, kommande från Värtavikens vatten, passerat det trånga sund, vid hvilket nu Ålkistan, Fridhem, Johannisberg med flere ställen ligga, befinner man sig plötsligen vid inloppet till den tjusande Brunnsviken. Till formen närmast liknande en kort, bred, turkisk kroksabel, ligger denna så godt som insjö ej synnerligen långt norr om Stockholm. Dess södra ända markeras i våra dagar af det bekanta utvårdshuset Stallmästargården, scenen för så många af det rika och njutningslystna Stockholms fester och och kärleksäfventyr, och i norr afslutas den med lägenheten Jakobsdal. Öfverflödigt är att åtminstone för hufvudstadsbon närmare skildra den ömsom leende, ömsom vildt romantiska karaktär, som utmärker denna viks stränder och som gjorde det i än högre grad, innan skogssköflarens yxa och nybyggarens plog hvar i sin mån bidragit till att något utplåna dess ursprungliga skönhet.

Tystnad och frid råder här kring sjö och strand, endast stundom afbruten af en ands snatter, eller det aflägsna ljudet af ett yxslag i de kringliggande skogarne. Bär vinden någon gång öfver det döende ekot af en vallfickas näfverlåt, eller från trakten af Haga höres de smältande tonarna af en flöjt, hvar med någon naturvän fördröjt sig i dess lundar, dyka gerna upp glada och färgrika minnen från tredje Gustafs dagar.

Man tycker sig se »tjusarkungen» med de stora, blå ögonen, ur hvilka snillet och godheten strålade, vandra kring bland Haga parker, omgifven af sköna hofdamer och kavaljerer. Konungens liksom omgifningens drägter äro lysande och af utländsk snitt, men hjertat är svenskt och slår högt för fosterland och ära. Han stöder sig förtroligt på en högrest, bildskön ung mans arm. Det är gunstlingen Mauritz Armfeldt.

Nu vänder han sig med några jollrande på franska uttalade ord till den smärta gestalten med Venusanletet — hon skulle som sådan en gång odödliggöras af både Sergel och Kellgren. Det är den sköna grefvinnan Höpken, en af »de tre gracerna» vid Gustafs hof. Hon döljer med ett småleende, lätt rodnande, ansigtet bakom solfjädern, dock endast för ett ögonblick. Det kungliga skämtet var väl vågadt, men qvickt — *viola tout!*

Men hvad är detta — konungen stannar och ålägger med en befallande åtbörd sitt sällskap tystnad. Under en ek har en man slagit sig ned. Den sjunkande solen skickar mellan grenarne sina sista strålar på hans inspirerade anlete. Med slutna ögon knäpper han på sin zittra. Tyst, sakta, sakta! Nu tonar sången

»Fjälil'n vingad syns på Haga . . .»

Det är nordens störste skald, det är Carl Michael, som här drömmer och diktat om dess korta, men vackra sommarsaga . . .

Uppe vid Brunnsvikens norra ända nalkas stränderna hvarandra ganska nära, på ena sidan bildande en utsträckt treuddig landtunga och på andra sidan ett lindrigt böjdt knä.

På detta knä, rakt norr om Haga och lägenheten Frösunda låg i slutet af förra århundradet en ståtlig herregårdsbyggnad af sten. Med sin hvita fasad, sitt torn och sina båda flyglar kunde det allt för väl göra anspråk på benämningen slott. På ena sidan låg sjön och åt de andra hållen vidtog, der den präktiga trädgården slutade, djupa skogar. Byggnaden beboddes, sedan länge tillbaka af grefve Sten Stålsköld. Hans fader, af en gammal svensk ätt, hade genom åtskilliga omständigheter kommit att bosätta sig i Ryssland, der han stod i särdeles gunst hos kejsarinnan Kathrina och det hade till och med varit fråga om,

att han skulle naturaliseras som rysk undersåte. Störtad i onåd genom hofränker, hade han dött i tsarriket och hans son, grefve Sten, måste för att undgå mäktiga fiender, som traktade efter hans rikedomar, öfverflytta till Sverige der han inflyttat i och låtit präktigt inreda ofvannämnda bostad vid Brunnsvikens idylliska strand.

Vid den tidpunkt, då vår berättelse tager sin början, rådde jubel och fröjd i slottet — vi benämna det så.

För några dagar sedan hade den unga, sköna grefvinnan Julia Stålsköld skänkt sin man en dotter. Slottets betjening och godsets underhåfvande hade desto större anledning att deltaga i sitt höga herskaps glädje, som den unge grefven öfverlemnade en större summa penningar åt sin privatsekreterare för att dermed bereda folket en högtidsdag.

Äfven de sjuka och nödlidande hade blifvit ihågkomna med rika gåfvor.

Visserligen hade grefve Stålsköld hellre sett, om hans förstfödda barn varit en gosse; men glädjen öfver, att hans dyrkade maka lyckligt öfvervunnit den svåra stunden, tröstade honom dock öfver hans felslagna förhoppning.

Grefvinnan Julia låg nedbäddad i svällande kuddar. Hon såg ännu mycket blek och angripen ut.

På en låg stol vid bäddens öfra del hade den lycklige äkta mannen tagit plats. Han smekte sakta med sin högra hand sin makas bleka kinder, under det hans venstra innerligt höll omsluten en af Julias små händer, som hvilade på sidentäcket.

Plötsligt skimrade en tår i den sköna grefvinnans öga.

— Min Gud, min ljufva, dyra maka, hvarför gråter du? hviskade grefven bestört, då han varseblef detta.

— O, min älskade Sten, svarade med matt stämma grefvinnan, jag är ousäglig lycklig, men, men ack, du...

— Men hvad menar du, dyra Julia?

— Ack, dina förhoppningar ha ju svikits. Det smärta mig djupt, att icke äfven du kan vara lycklig, min Sten. Du önskade dig en gosse; men...

Djupt rörd kysste grefven bort tårperlorna, som åter ville framtränga.

— Kära lilla oförståndiga barn, sade han i lätt förebrående ton, huru kan du föreställa dig, att mitt hjerta ej skulle hysa samma känslor för en dotter, som för en son! Sedan jag för första gången sett detta lilla, oskuldsfulla väsen i hennes blå-klocksögon har hon vunnit hela mitt väsen. Jag skulle ej vilja bortbyta henne mot en gosse, stode det äfven i min förmåga.

Ett soligt leende lekte omkring grefvinnans läppar vid dessa ord.

— Tack — tack, min gode, älskade Sten, hviskade hon. Nu stör ej ens det ringaste missljud min fröjd. Nu är jag helt och hållet en lycklig moder!

Smekande strök grefven öfver sin makes upplösta, silkesmjuka lockar, som förlänade henne en egendomlig, poetisk tjustning, i det han ömt sade:

— Min innerliga önskan att erhålla en arfvinge har nu gått i fullbordan, dyra Julia. Det är vårt kött och blod, som en gång kommer att herska här. Om arfvingen är en son eller dotter bekymrar mig ej. Min egendom öfvergår likväl ej i främmande händer.

Grefvinnan såg med fröjdetårar i ögonen på sin make.

— Men, fortfor denne, såsom gripen af en plötslig tanke, på det du må vara öfvertygad om min kärlek för lilla Bertha, ämnar jag redan i dag låta som en dopgäfva åt henne upprätta ett testamentariskt förfogande, hvarigenom hon insättes till universalarfvinge af mina besittningar. Skulle himlen välsigna vårt äktenskap med ännu flere barn, nåväl, så är jag rik nog, att kunna sörja för deras framtid, på ett sätt, som anstå deras stånd. Men öfver detta slott och gods skall Bertha vara ensam herrskarinna.

Grefvinnan skakade lätt sitt hufvud.

— Käre Sten, sade hon ömt, jag vågar ej mottaga detta offer af din kärlek, som du i grund och botten ej bringar Bertha, utan mig. Du skulle kunna komma att längre fram ångra detta steg, ja, kanske rent af hata barnet därför. Vi stå ju båda så att säga, endast vid början af ett lyckligt äktenskap. Derfor är det också alldeles för tidigt, att redan nu tänka sig, huru förhållandena skulle gestalta sig efter vår död. Äfven utan ett

testamente är ju vår Berthas framtid betryggad. Hvem skulle väl en gång bestrida henne arvet?

I samma ögonblick hördes ett vredgadt mummel i ett närgränsande rum.

— Min Gud, hvad var det? frågade ängsligt och med temligen hög röst den uppskrämda grefvinnan.

— Jag vet ej; men det förekom mig, som någon talat i nästa rum.

— Ja, svarade grefvinnan oroligt, jag tyckte mig alldeles höra en ed.

— Så barnsligt, svarade Stålsköld, hvem af betjeningen skulle våga att uppföra sig så illa i vår närhet. Men jag skall se efter.

Han öppnade dörren till nästa rum.

Ingen kunde upptäckas.

Han tyckte sig endast märka, att portiererna vid motsatta dörren vid hans inträde lätt rörde sig, som om någon nyss passerat derigenom.

För att emellertid ej oroas sin sjuka maka ville han ej nämna något härom, utan inträdde med leende min till henne.

— Vi misstaga oss, kära Julia. Der fans ingen!

— Misstaga oss, svarade grefvinnan dröjande. Och jag skulle kunna våga mitt hufvud på, att jag icke endast hörde en förbannelse, utan äfven att någon gnisslade tänder.

— Skulle det kunna vara din kammarjungfru, gissade grefven. Ingen annan har ju något här att göra. Låt oss höra efter!

— Jag tycker ej om, att tjenstfolk smyga omkring så der och lyssna!

Och han satte en liten silfverringklocka i rörelse.

I detsamma öppnades dörren och en smärt, ung och skön qvinna inträdde ur det nyss omtalade rummet.

En hög rodnad färgade den unga, i sorgdrägt klädda damens kinder. Hennes barm höjde och sänkte sig snabbt, som om hon varit utsatt för en stark sinnesrörelse.

Den kallade kammarjungfrun var det ej.

Hennes eleganta klädning och hela hennes uppträdande motsade ett sådant antagande.

Den unga damen var grefve Stålskölds kusin, baronessan Olga Stjernfeldt, hvilken oaktadt sin ungdom redan var enka.

— Behöfver du något, kära Julia? frågade baronessan.

— Vi ringde endast för att få veta, om Anna nyss befann sig i rummet derute.

— Jag tyckte verkligen att jag för en tio minuter sedan såg henne gå in der, sade baronessan Olga hastigt.

I detta ögonblick inträdde kammarjungfrun.

— Hvar har du nu varit? frågade grefven i skarp ton.

— I köket ers nåd, svarade flickan förlägen och rodnade, under grefvens forskande blick.

— Sää; du stod alltså ej nyss i rummet bredvid och lyssnade? examinerade grefven vidare.

— Hur kan ni tro något sådant, ers nåd!

— Godt; du kan gå! befalde grefven kort.

— Jag tror icke den der slinkan mera än jemt, anmärkte friherrinnan Olga, sedan kammarjungfrun aflägsnat sig. Jag såg bestämdt, att hon nyss kom ut härifrån. — Men jag vill icke störa; så länge Sten är hos dig, vet jag att ingenting fattas dig.

Med en vänlig böjning på hufvudet aflägsnade hon sig.

Men knapt hade hon hunnit utanför dörren, då hon lyssnande böjde örat intill nyckelhålet.

Grefven återtog det nyss afbrutna samtalet.

— Du aförde mig nyss från testamentupprättande, emedan ingen kunde göra vår lilla Bertha arvet stridigt. Detta är visserligen sant, ty kusin Olga har ju intet anspråk på mig. Om jag nu hjälper henne och engång hennes son som onkel, så sker det ju blott, emedan hon är fattig och olycklig, och af min fria vilja.

— Ja, visst måste du engång sörja för hennes son, svarade grefvinnan. Den stackars Olga har ju fått plikta hårdt nog för sitt ungdomliga lättsinne att binda sitt öde vid baron Stjernfeldt. Du har ju emellertid engång förlåtit, att hon för några år sedan ej aktade på din varning för den andligt och kroppsligt ruinerade Stjernfeldt. Sjelfmordet, som han begick, då han såg, att

Olga ej var den förment rika arftager-kan, upplöste ju det olyckliga äktenskapet. I det du nu mottagit henne i ditt hus, har du äfven moraliskt förpligtigat dig att sörja för Alexanders framtid.

— Jag är medveten derom, svarade grefven allvarligt, men detta utestänger ej, att jag först och främst tänker på mitt eget barn. Jag håller fast vid min plan och skall redan denna timme skicka efter notarien för att uppsätta testamentet.

Han ringde.

Lyssnerskan derute lemnade sin plats och skyndade till sina rum. Kunde någon ha sett henne, skulle han förfärats. Den sköna qvinnans drag vanställdes af lidelse och som en fångslad ond ande vandrade hon hastigt fram och åter i rummen.

— Skändligt, skändligt, mumlade hon, skälvande af raseri. Han — han har endast hjerta för Bertha. Mig och mitt barn behandlar han som tiggare, som kunna vara glade, om ett stycke bröd i näder räckes dem. Hela sin förmögenhet skänker han åt *henne!*

Men det gör han endast för att hämnas på mig. Jag har tyvärr för sent insett, att han kände sig dragen till mig, innan han lärde känna Julia. Men ständigt behandlade han mig som ett oförståndigt barn, som han först måste uppfostra. Aldrig sade han ut, att han *älskade* mig. Derfor trotsade jag honom. Jag ville bevisa honom, att jag kunde få en annan och så — gaf jag företräde åt Stjernfeldt.

Endast i förhoppning, att Sten äntligen skulle tillstå sin kärlek och göra gällande sina äldre anspråk på min hand, gaf jag Stjernfeldt mitt jaord. Men — Sten gjorde ännu ingen min af att förklara sig. Han endast kallade mig ett oförståndigt barn. Men jag såg att han led.

Då gjorde han till min olycka bekantskap med Julia. I blind vrede och förtviflan gifte jag mig med baronen. Men ack — hela det förskräckliga uppvaknandet till insigt om, hvad jag gjort, kom snart! Jag hade blifvit hustru till en tiggare, som endast gift sig för att kunna betala sina skulder och sedan fortsätta sitt utsväfvande lif. Men då han såg, att min förmögenhet ej räckte att tillfredsställa hans kreditorer — då lät han

mig umgälla min fattigdom genom den simplaste och råaste behandling.

Öfvergifven af hela världen, fattade jag äntligen det för-
tviflade beslutet att — hjälpa mig sjelf och befria mig från den
förhatlige vällustingen. En morgon fann man honom — död. —
Världen har all orsak att tro på hans själfmord.

Ha — men hvad gör ej en olycklig qvinna för att blifva
fri från odrägliga fjetttrar! — Jäderin, min förtrogne, hjälpte mig.

Och — jag måste åter anlita honom. Hvad hjälper det
mig, att jag nu är fri, om *en annan* — Julia — står mig i
vägen. Men jag har redan lärt mig, huru hinder skola undan-
rödjas. Sten måste äfven bli fri och denna andra gång vill jag
vara klokare och försäkra mig om hans hand och hans kärlek.
Rik — mycket rik vill jag bli! Herskarinna öfver honom och
allt hans vill jag vara!

Men testamentet — ha, ha, om arftagerskan ingenstädes
skulle finnas — hvad sker då? Jo, min Alexander inträder i
dennes rättigheter. Men ingen tid är att förlora. Raskt till
verket!

Hon lemnade rummet, men återvände snart i sällskap med
en ung man med trotsigt och förslaget utseende och hvilken
bar greffligt livré.

Redan första åsynen af denna person väckte motbjudande
känslor.

Jäderin, baron Stjernfeldts förre kammartjenare, som baro-
nessan på sin rekommendation fått anställd i grefve Stens tjänst,
var blind på ena ögat. Men det andra lyste med en nästan
hemsk glans.

Den irrande, ostadiga blicken och hans oupphörliga listiga
leende karakteriserade honom som en falsk, opålitlig människa.

Det eldröda håret bidrog ej heller till att väcka sympati
för hans person.

— Fru friherrinna, började Jäderin med en förtrolig hvisk-
ning, som föga harmonierade med hans underordnade ställning,
jag skulle ha infunnit mig här, äfven om ni icke kallat mig.

— Huru, du har något att meddela mig, Johan? frågade
friherrinnan, i det hon drog honom längre in i rummet.

— Hm, att säga, grinade Jäderin, har jag icke mycket! Doktorn var mycket ordkarg.

— Du menar — doktor Alm, som behandlar Julia?

— Ja visst. Någon annan giftblandare, än doktor Alm har ju ej varit i slottet.

— Nå? Och hvad vill Alm mig? frågade Olga hastigt med blixtrande ögon.

— Hm, antagligen mera pengar.

— Pengar!

— Ja visst, Alm skulle ej vara doktor Alm, om han ej begagnade till sin fördel de upptäckter han gjorde vid likbesigtningen. Han tiger, men han låter betala sig för sin tystnad. Men här — se sjelf efter. Detta bref bad han mig framlemna. Att det ej innehåller någon kärleksförklaring, det vågar jag hvad som helst på!

— Den skurken! hväste friherrinnan mellan sina sammanbitna tänder och öppnade dröjande kuvertet.

— Icke sant, pengar eller lifvet är lösen? grinade den rödhåriga Jäderin.

Olga Stjernfeldt nickade. Biljetten lydde:

»Nådiga, fru friherrinna! Att jag en gång gjort er en stor, oskattbar tjänst, vet ni. Jag är därför på förhand öfvertygad, att ni beviljar min bön, att på obestämd tid få — låna 2,000 specier.

I förhoppning att senast inom några dagar se min begäran uppfylld tecknar jag mig som er — *tystlätne*

Vän.»

— Två tusen specier vill den kanaljen åter igen ha för rakt ingenting, knotade Jäderin. Han har ju ej gjort annat, än hållit munnen om, att kulan —

— Tig! Tala ej om det förflutna, uppmanade Olga. Denne skurk har mig nu en gång i sitt våld och penningar måste skaffas.

— Ja, men huru?

— Hör på, Johan! Jag måste ha penningar och du likaledes, om du vill köpa eller öfvertaga värshuset. Du skall sjelf hemta de nödiga medlen.

— Ja-ag? ljud det långdraget från den förtrogne tjenarens läppar.

— Ja visst, just du! Jag vet, hvar min kusin förvarar kassan. Nästa natt aflägger du ett besök der!

— Sää — inbrottstjuf skall jag också bli! hänlog Jäderin.

— Jag tror du tvekar, sade friherrinnan. Du, en karl, är rädd! Nåväl, jag lofvar dig, att jag skall åtaga mig hälften af faran. Jag skall vara med och hålla vakt.

— Godt — jag går in derpå. Men håll äfven ord med afseende på penningarne, som jag behöfver för min verksamhet. Ni vet, att grefven ej ser mig gerna och att jag kan bli afskedad hvilken dag som helst.

— Det är ju naturligt att du får din andel af rofvet. Men grip djupt i kassakistan. Ett så lämpligt tillfälle som nu erbjuder sig kanske aldrig mera.

— Afgjordt! I natt således?

— Ja. Tiden bestämmer jag senare. Sannolikt framåt kl 1, det blir bästa tiden.

— Men ännu en annan sak måste vi tänka på, invände Jäderin. Vi måste laga, att misstanken faller på någon oskyldig.

— Låt det bli min sak, svarade baronessan. Kammarjungfrun och hennes älskare äro lämpliga föremål.

— Ypperligt! Det hade jag ej tänkt på.

— Och märk väl, Johan, hviskade baronessan, jag behöfver din hjälp äfven för en annan sak. Och lyckas du, är både din och min lycka gjord för alltid!

Den rödhåriga såg frågande på friherrinnan.

— Två hinder måste rödjäs ur vägen, fortsatte denna. Grefvinnan Julia måste rödjäs ur vägen och det nyfödda barnet bortföras och undangömmas. Är Julia ur vägen, gifter jag mig med min kusin. Och det finnes gift till här i verlden!

— Men om grefven ej skulle vilja tråda i nytt äktenskap?

— Bah — bekymra dig ej därför! Sorgåret skall jag veta använda på bästa sätt. Utan att Sten anar, hvad jag eftersträfvat, skall jag fånga honom. Se på mig! Är jag ej en nog ung och skön qvinna, att kunna besegra en enklings hjerta. Men min plan hvilar på ännu en annan fast grundval.

— Hvilken?

— Barnet, Johan, barnet! Jag säger dig ännu en gång, att Bertha måste försvinna.

— För dj—n! Lösen är alltså: ett mord genom gift och barnarof!

— Kalla det så, genmälde baronessan kallt.

— Men — men, sade Jäderin dröjande, utförandet erbjuder dock vissa svårigheter; giftet . . .

— Måste Alm skaffa. Han är en klok och samvetslös människa, som gör allt för penningar. Någon upptäckt behöfva vi ej befara, om vi hafva honom på vår sida. Det finnes gifter, som verka först efter någon tids förlopp. Och så lyder intyget: ett hjertslag ändade hennes lif.

— Det vore icke illa!

— Bortröfvandet af barnet, fortfor baronessan Olga, måste ske så snart som möjligt, hvarför ej i morgon! Har barnet försvunnit, kommer man att finna Julias död mycket lätt förklarlig: det är då sorgen, som dödat henne, säger man. Men hvar skall barnet gömmas? Långt bort måste det!

— Jag menar värtom. Ju närmare, dess bättre. Just i slottets närmaste granskning skall ingen söka det.

— Hm — det kan så vara; men har du något gömställe på förslag?

— Fru friherrinnan kan väl tänka sig, hvarför jag vill köpa värdshuset vid Haga, genmälde Jäderin, utan att direkt besvara frågan.

— Du vill gifta dig med den blinde värdens dotter. Men han fordrar, att hans svärson ej skall komma med tomma händer.

— Det stämmer! Nå — skulle det ej vara det allra bästa, om barnet uppväxte der och stode under min oupphörliga uppsigt?

— Du har rätt, sade friherrinnan. Intet ställe lämpar sig bättre, än detta för vårt ändamål. Gubben är blind; det kommer blott an på, huru din flicka ställer sig till förslaget.

— Var obekymrad därför. Hanna vill förtjena penningar lika väl som andra. Föröfrigt underrättar jag henne om saken först i sista stunden, då allt är gjort, så att hon ej kan säga

nej, utan att störta mig. Och det vill hon ej. En bundt sedlar gör henne villig. Hon har länge önskat att bli en rik fru.

Baronessan Olga förejönk ett ögonblick i tankar och derpå sade den fruktansvärda qvinnan, som nu fått en ny idé:

— Det bästa blir att allt sker på samma natt. Och genast sedan du plundrat kassaskåpet, skall jag draga försorg om, att eld utbryter i slottet. Jag slår allarm och under den allmänna förvirringen skall jag sjelf lemna dig barnet, som du genast för i säkerhet till »Svarta Hjorten».

Trots sin förhårdade natur ryckte Jäderin en smula till. Men han hemtade sig snart och anmärkte:

— Om allt går efter önskan, måste vi äfven laga, att något inträffar med Berger, Annas älskare.

— Ja, kunde vi få honom att försvinna, vore det bäst. Men det får *du* tänka på. Glöm nu icke, att på din trohet och beslutsamhet beror icke allenast min, utan äfven din lycka. — Och för öfrigt, min käre Johan, hviskade friherrinnan Stjernfeldt i nästan hjertlig ton, under det hon förtroligt klappade den afskyvärda menniskan på axeln, äro ju äfven sedan »Svarta Hjorten» och slottet ej så långt aflägsna från hvarandra!

Den rödhåriga tycktes hafva förstätt den unga enkans anspelning. I stället för svar kysste han den sköna friherrinnans hand. Derpå lemnade han med ett vidrigt grin sin medbrottlings rum.

Brotten voro planerade — skulle de äfven lyckas och i så fall huru vida?

»Hitintill skall du gå och icke vidare!» ropar ofta den allsmåttige åt det triumferande, hänleende brottet — då förlamas den ondes hand. Med skräck måste han erkänna den eviga rättvisan, som han ej kan undgå.

Fortsättningen af vår berättelse skall visa, i hvad mån så skedde äfven här.

ANDRA KAPITLET.

Mörksens gerningar.

Natten hade fallit på och ett oväder, som rasat under de senaste timmarne, började aftaga.

Anna, grefvinnan Stålskölds kammarjungfru, hade just lemnat sin herrskarinnas rum. Hennes ögon voro fyllda af tårar och hon suckade.

Då trädde Andreas Berger, grefvens förvaltare, ut ur ett rum.

— Anna! hviskade han, igenkännande sin fästmö, som raskt ämnade skynda förbi. Han fattade hennes hand och upptäckte nu att hon gråtit.

— Hvad går åt dig? frågade han bekymrad, och då Anna ej ville svara, utan blott försökte frigöra sig, öppnade han utan vidare dörren till sällskapsrummet och sköt med mildt våld in den darrande flickan dit.

— För Guds skull, hvad gör du — tänk om någon kommer, hviskade Anna ängsligt.

— Var ej rädd! Jag måste veta anledningen till dina tårar. Anförtro mig den; du vet ju, att du ej har någon bättre vän än mig.

— Jag vet det. Ack, Andreas, grefven har varit så ovänllig mot mig. Han påstår, att jag lyssnat och friherrinnan säger att hon sett mig smyga mig ut ur Gula rummet, som ligger bredvid sängkammaren.

— Denna eländiga friherrinna! brusade Berger upp; jag vet ej, hvad orsak hon har att förfölja både dig och mig. Det är

väl, emedan vi för mycket stå på grefvens sida. Men hon må akta sig, denna tiggarfriherrinna. Hon för något fanderstyg i skölden, det har jag länge anat. Det är, som om en hemlig rysning ville fatta mig, endast jag får se henne. Jag vet ej, huru det kommer, men det är, som om en ond ande skulle gömma sig bakom det vänliga ansigte, som hon antar.

— Ja, samma känsla har äfven jag, svarade Anna. Jag märkte en gång en blick, som hon kastade på vårt nådiga herrskap. Jag trodde, blodet skulle stelna i mina ådror, så hemsk såg hon ut!

I samma ögonblick öppnades dörren hastigt.

Friherrinnan Olga stod framför det öfverraskade kärleksparet och mönstrade dem med genomborrande blickar.

— Hvad har tjenstefolket att göra här i dessa rum? ropade hon hänfullt. Ämnar du spela lyssnerska igen?

Anna teg, men husförvaltaren yttrade med lugn värdighet, i det han hindrade henne att aflägsna sig.

— Fru friherrinna, det var jag, som bad min trolofvade om några minuters samtal här med anledning af några lömska beskyllningar, som gjorts henne i dag. Beträffande dessa vet jag både, hvad de äro värda, och från hvilken person de utgått. Och jag skall veta bryta spetsen af förtalet — märk väl det!

— Menniska! ropade Olga förbittrad, kom ihåg, hvem ni är och inför hvilken ni står. Min kusin skall minsann få veta, att hans betjenter och pigor begagna hans rum till misstänkta möten. Och hvad er, slyna, angår, skall ni ej bli gammal här i huset, lita på det!

— Fru friherrinna — ropade Berger, kokande af vrede.

Men denna hade redan med högburet hufvud passerat ut genom dörren, som hon häftigt slog igen efter sig.

— Gråt icke, Anna lilla, tröstade förvaltaren sin fästmö, jag skall sjelf tala med hans nåd, som är rättvis, om ock häftig, och visa, att han ej har något att förbrå dig. Och jag skall på samma gång ta' mig friheten att säga ett ärligt ord om denna friherrinna och hennes förhållande till den der Jäderin. Jag håller mig för god att springa med sqvaller eljes, men efter hon sjelf utmanat oss, så vill jag endast säga, hvad jag hört

och sett med egna ögon och öron. Nädig fru, nädig fru — den här gången har du missträknat dig! Slaget, som du tillämnar oss, skall falla dubbelt så tungt tillbaka på dig.

De älskade skildes åt efter ännu några ömma ord och trohetsförsäkringar.

I slottet herrskade redan djup tystnad. Grefve Sten hade under dagens lopp låtit uppsätta och hos notarien deponera testamentet. Både hans och hans maka drömde nu glada drömmar om sitt barns framtid.

Efter midnatt, då ingen annan menniska mera var vaken, smög sig sakta och ohörbart en manlig gestalt till friherrinnan Olgas rum.

Det var den rödhårige Jäderin.

Sakta klappade han på dörren.

Denna öppnade genast.

— Är du der? hviskade friherrinnan.

— Ja. Vi kunna gripa oss an!

— Godt! Jag kommer!

— Har ni träffat edra förberedelser?

— Javisst! Allt är i ordning!

— Och nycklarne? Har ni lyckligt fått dem från grefven?

— Naturligtvis! Här äro de?

— Godt!

Jäderin tog emot nyckelknippan.

— Är allting lugnt i slottet? frågade Olga.

— Inte en katt rör sig!

— Godt! Alltså till verket!

— Jäderin gick före.

Friherrinnan följde honom försigtigt.

Med ringa möda öppnade den rödhårige med en af nycklarne en dörr.

Båda smögo sig ljudlöst in.

De stängde för försigtighets skull om sig och passerade derpå genom flere rum, till dess de kommo till en dörr, som ledde in i grefvens arbetsrum.

Äfven dess lås erbjöd inga svårigheter.

I nästa ögonblick befunno de sig vid sin önskans mål, framför grefvens kassakista, der han bevarade sina penningar och värdepapper.

— Friherrinnan måste hålla vakt, så att ingen öfverraskar oss, sade Jäderin, under det han drog fram en blindlykta ur fickan.

Friherrinnan gjorde min af att gå ut. Men hennes vinningslystnad och misstroende tilläto henne ej att draga sig längre tillbaka, än till dörren.

— Fort, Johan, fort! uppmanade hon.

Just som inbrottstjufven anbragte en kofot för att spränga upp kassakistans lock, ljungade en väldig blixtnur de kolsvarta molnen och upplyste för ett ögonblick rummet och hela trakten derute.

Ofrivilligt lät Jäderin sin arm sjunka och såg med förskräckta blickar på sin medbrottsling.

Knäpt hade blixten försvunnit, efter hvars korta uppflyammande mörkret föreföll dubbelt djupare, då ett skrällande åkslag dånade och tycktes skaka jorden i dess grundvalar.

— Förbannelse! hviskade Olga skarpt och sprang fram till Jäderin, ett sådant åkslag till och hela slottet vaknar. Fort, fort! Begriper du ej hvad som står på spel! Jag skall lysa dig.

Den rödhåriga hade snabbt återvunnit fattningen. Med användande af alla sina krafter bände han in den korta och tjocka jernstången mellan kassakistans fogar.

Det lyckades.

Kofotens skarpa spets hade trängt in tätt bredvid låsets rigel.

Ett väldigt knakande — locket sprang upp!

Intet hinder låg i vägen för förbrytarna att sträcka ut sina händer efter främmande egendom.

Den högättade och öfver sin skönhet så stolta friherrinnan stod i begrepp att blifva en simpel tjuf.

Då hördes steg i närgränsande rum.

Grefve Sten hade säkerligen vaknat.

Men inför den hotande faran återvann friherrinnan Olga

med ett sin kallblodighet. Endast snabbhet kunde rädda henne och Johan.

Hon ryckte ut ett för henne välbekant fack i kassakistan. Ett grepp — och hon hade själf utfört stölden.

— Der har du, hviskade hon, i det hon tryckte en packe sedlar i Jäderins hand. Och undan nu! Sten kommer!

I själfva verket ryckte grefven i detsamma på dörren, som han alltid hade för vana att omsorgsfullt stänga, innan han gick till hvila.

Hade han kanske oakadt åskvädret hört det af tjufvarne förorsakade bullret?

Men han förmådde ej öppna dörren.

Olga hade ju i all hemlighet frantagit honom nyckelknippan.

Förbrytarne flydde skyndsamt genom åtskilliga rum.

Friherrinnan Olga gömde själf rofvet vid sin barm under kläderna. Innan hon satte nyckeln i dörren, som ledde till korridoren, lyssnade hon ett ögonblick för att höra, om någon obehörig var i närheten.

Mycket riktigt!

Från jordväningen hördes ljudet af steg.

En person tycktes stiga uppför nedersta trappan. Faran var öfverhängande.

— Fort, fort, fru friherrinna, öppna! Det är bestämdt förvaltaren som kommer! hviskade Jäderin. Men vi kunna hinna före honom. Raskt bara!

Nästa sekund gnisslade nyckeln i låset. Dörren var öppen.

Innan Berger — ty det var verkligen han, som kom — uppnått trappans öfre del, voro förbrytarne redan i säkerhet med sitt rof.

Friherrinnan Stjernfeldt drog djupt efter andan, då hon jemte Jäderin åter befann sig i sitt rum.

— Laga nu att du får Berger med dig till gula gästrummet. Säg honom att eld brutit ut der. Jag skall dra försorg om, att du talar sanning. Men ensam måste han komma — du förstår hvarför och vet äfven huru du skall göra!

Med dessa ord skyndade den demoniska qvinnan ut och befann sig snart i det s. k. gula gästrummet.

Der antände hon en redan i ordning liggande halmknippa. Midt i denna voro svafveltrådar och lätt antändbara furustickor instuckna.

När allt detta börjat låga upp, kastade hon eldbranden på den i rummet befintliga bädden.

I ett nu stod äfven denna i eld och lågor.

Då hon derpå öppnade dörren, som ledde ut till korridoren, uppstod ett korsdrag, som snart lät elden gripa omkring sig med våldsamhet och fatta i gardiner och damastförhängen. Snart var rummet uppfyllt af en tjock, qväfvande rök.

Efter att hafva föröfvat denna nya skändlighet, begaf sig brandstifterskan in i nästa rum, der hon afvaktande dröjde.

Berger hade väckts, liksom grefven, af åskvädret och då han hade ansvaret och uppsigten öfver slottet, skyndade han upp för att beordra några betjenter till vaktgöring för den händelse åskan skulle slå ned.

Grefven hade en gång för alla befalt att Berger vid liknande tillfällen skulle personligen anmäla sig hos honom.

Detta visste äfven Jäderin. Han lurade därför äfven i korridoren, till dess han hörde förvaltaren komma ur grefve Stålskölds rum.

— För Guds skull, Berger, hörde lyssnaren grefven säga, om något skulle hända så tillsäg folket att undvika allt buller, som kan oro min hustru. Och — vänta! Om ni ser till Anna, så skicka henne genast till mig. Jag har mistat en nyckelknippa. Kanske har Anna funnit den vid städningen af rummen och glömt att ge mig den tillbaka. Jag påminner mig, att jag senast hade den i händerna i min frus rum.

Förvaltaren, som på samma gång var grefve Stålskölds sekreterare, afsågsnade sig hastigt. Det föreföll honom högst pinsamt, att fursten trodde, att Anna funnit nyckelarne och ej lemnat dem tillbaka.

Som Berger stod i begrepp att skynda till sin fästmörs rum, trädde Jäderin emot honom.

— Herr Berger, herr Berger! ropade skurken med hycklad förvirring. Blixten har slagit ned och måste ha tändt eld nå-

gonstädes. Tjock rök tränger fram ur gula gästrummet. Kom, kom för all del, ni har ju nycklarne dit!

Utän att yttra ett ord hastade den pligttagne förvaltaren ät det uppgifna hållet utan ät slå allarm, emedan han hoppades kunna qväfva elden i dess linda.

— Min Gud — elden är verkligen lös! ropade han, då han kände en qväfvande rök, slå sig till mötes.

— Intet onödigt buller! uppmanade Jäderin, Tänk på den sjuka grefvinnan! Öppna dörren! Vi måste se, huru stor faran är!

Berger öppnade dörren.

I samma ögonblick kastade Jäderin en i ordning hällen snara öfver förvaltarens hufvud och drog blixtnabbt och med hela sin kraft hop den om hans hals.

Berger, sälunda öfverfallen, var ej i stånd ät få fram ett enda ljud.

Jäderin släpade in honom i det brinnande rummet och slog igen dörren bakom sig. Midt genom lågorna släpade han ut sitt offer på en balkong.

Med kraftiga armar lyfte han den värlöses gestalt högt öfver balkongens bröstvärn och störtade ned den i djupet derunder.

— Der nere springer du icke ifrån oss, hänlog skurken. Har du icke fallit rakt ned i vattnet, så har du åtminstone brutit nacken af dig och det är lika välgörande — ha, ha, ha!

Friherrinnan, som iakttagit allt genom den på glänt stående dörren, vinkade nu ät Jäderin ät lemna det brinnande rummet och följa henne. Väl anlända tillbaka till sitt rum vände hon sig till sin medbrottsling:

— Präktigt, allt går efter önskan! Ju större tumultet blir, desto tryggare kunna vi utföra det andra. Du aflägsnar dig med barnet genom lönttrappan, går genom skogen och återvänder så fort som möjligt samma väg.

— Jäderin, utmattad af ansträngningen med förvaltaren, hade flämtande nedsjunkit på en stol.

— Penningar ät din fästmö har du här, fortfor friherrinnan

Stjernfeldt, dock till en början endast hälften. I morgon när allt är lyckligt öfver, erhåller du resten.

Åskvädret rasade ännu med oförminskad kraft. Plötsligt hördes ett larm och rop, som visade att elden blifvit upptäckt.

En nattvakt hade först varnat den och genast slagit larm.

Inom kort voro nästan alla slottets invånare allarmerade. En förskräcklig trängsel och förvirring uppstod i korridorerna. Många af de ur sömnen så plötsligt väckta visste ej, hvad de skulle företaga sig och ökade endast faran, i det de sprungo brandmanskapet i vägen.

Det fattades en energisk man, som kunde ställa sig i spetsen för släckningsanstalterna.

Berger fattades i denna stund af allvarsam fara.

Men ingen saknade honom i de första ögonblicken af det förskräckliga tumultet.

Hvar och en tänkte blott på sig sjelf och först i andra rummet på den förskräckliga fara, hvori slottet sväfvade.

Hväsande slogo redan lågorna ut ur fönstren.

Till all olycka kunde eldens hård nästan alls icke, eller endast med stor svårighet kommas åt från gården.

Gula gästrummet låg nämligen åt den sida af slottet, som vette åt den i ett svindlande djup brusande sjön. De temligen brant uppstigande klipporna erbjödo vid detta ställe knapt en fotbredds rum för räddningsmanskapet.

Slottets murar reste sig nästan direkt ur sjön i höjden.

Då tumultet nått sin höjd, lemnade Jäderin friherrinnans rum.

Han störtade sig midt in i mängden och vrålade:

— Eld, eld, eld! Blixten har slagit ned! Slottet brinner! Slottet brinner!

Häri genom ökade han, som afsett var, förvirringen.

— Berger! — Hvar är Berger? ropade han strax derpå Berger måste öfvertaga kommandot, el jes brinner hela slottet ner.

I detsamma ditskyndade äfven friherrinnan Stjernfeldt.

Af beräkning kom hon endast halfklädd till platsen. Sin lille son, Alexander, bar hon på armarna.

— Hvar är grefven? Hvar är grefven? frågade hon.
I samma ögonblick syntes grefve Sten.

— Min Gud, utbrast han, detta kan bli Julias död. Hvar är Berger?

Men ingen visste gifva något besked härom.

— Skynda dig till Julia, fortsatte han, vänd till sin kusin, lugna henne så godt du kan. Jag måste stanna här!

Friherrinnan önskade intet hellre. Hon tillropade grefven några lugnande ord och aflägsnade sig.

Men hon hegaf sig ej genast till grefvinnans rum, utan till det der amman befann sig med den lilla Bertha.

— Är Anna här, Karin? frågade friherrinnan barskt.

Amman snyftade och grät.

Efter allt att döma hade hon mera tanke på att bevara sitt lif än att sörja för barnets säkerhet.

— Anna är icke här; jag har icke sett henne, svarade hon, i det hon torkade tårarne från sina runda kinder.

— Hemta hit henne då. Fort! Grefvinnan behöfver henne! Denna befallning föreföll amman ej ovälkommen.

Hon kunde nu med egna ögon få öfvertyga sig om farans storlek, och om så behöfdes, söka sin räddning i flykten.

Hon lemnade genast rummet.

Knappt hade dörren slutit sig bakom den omisstänksamma Karin, förrän friherrinnan Stjernfeldt lade ned sitt eget barn på ammans bädd.

Med utsträckta armar störtade hon som en furie till den lilla Berthas vagga, ryckte upp derur det sofvande oskuldsfulla barnet, svepte en mörk duk omkring det och skyndade med sitt byte mot dörren.

Der stod Jäderin redan på lur.

Han mottog byltet, som innehöll barnet.

Det såg ut, som han ville rädda några saker ur det brinnande slottet.

Han behöfde likväl endast gå några steg i korridoren, förrän han ej vidare befarade möta någon af slottspersonalen.

I ett dunkelt hörn af vestibulen befann sig en dörr, som han öppnade med en nyckel. Denna dörr utgjorde ingången

till en blott af slottsherskapet nyttjad löntappa, som förde till en likaledes hemlig port. Genom denna lilla port uppnådde han genast det fria.

Först då friherrinnan Stjernfeldt öfvertygat sig om, att Jäderin befann sig i säkerhet med det röfvade barnet, skyndade hon tillbaka i ammans rum.

Der ordnade hon i hast bädden i vaggan så skickligt, att barnets frånvaro endast kunde märkas, om amman närmare undersökte den.

Då hon träffat dessa försigtighetsmått och tagit sitt eget barn till sig igen, utstötte hon ett kort, triumferande hänskratt.

Derpå skyndade hon till den olyckliga, sitt barn beröfvade grefvinnan.

— Är Anna ej här hos dig! utropade hon med hyckladt deltagande.

— Ja, ring efter henne, snyftade den uppskrämda och nervösa sjuklingen.

Detta gynnade förbryterskans planer.

Hon ryckte upp dörren till närgränsande rum, och som om amman varit der, ropade hon med hög röst:

— Karin, fru grefvinnan befäller dig att genast hemta hit Anna, kammarjungfrun. Skynda dig!

För alla händelser hade hon nu tryggt sig.

Upptäckte amman barnrofvat, så var det icke hon, friherrinnan Stjernfeldt, utan den beklagansvärda grefvinnan i egen person, som skickat bort barnets vårdarinna.

Grevinnan Julia hade ingen aning om, att hennes släktning endast talat till tomma väggarne och var endast tacksam för den visade tjänsten.

Emellertid befann hon sig i en högeligen upprörd sinnesstämning.

Olga uppbjöd hela sin förmåga för att lugna och trösta henne. Inom en halftimme, menade hon, vore hvarje fara förbi och sade, att Sten lofvat komma tillbaka, så fort han ordnat eldsläckningsanstalterna.

— Förvaltaren Berger var icke tillstädes, förklarade friher-

rinnan. Ingen människa vet, hvar han håller hus och därför måste Sten sjelf öfvertaga befälet.

— Hvad säger du? Vet man icke, hvar Berger är? sade grefvinnan, som fruktade, att någon olyckshändelse kunde träffa hennes make.

— Åh, han måste väl vara i närheten, någonstädes der hans pligt kallar honom.

Nu inträdde Anna.

— Hur kan du försumma grefvinnan på det sättet, bröt friherrinnan Stjernfeldt ut. Det är rent af oförsvarligt! Hvar har du varit?

— Förlåt, hennes nåd, stammade den ängsligt förlägna kammarjungfrun. Jag — jag sof så tungt och Karin väckte mig just nu!

— Anna — akta dig att stå och ljuga, larmade Olga. Det skulle ju vara en riktig dödssömn att icke vakna under ett sådant äskväder. Du har varit vid elden. Bekänn bara!

Tårarne störtade ur den orättvist beskylda flickans ögon.

— Jag bedyrar, att jag kommer direkt från mitt rum, sade hon snyftande. Jag visste ej, att det ringde och elden har jag ej vetat af. Jag vet icke ens hvar det brinner.

— Lögnerska! skrek friherrinnan, som det tycktes på det högsta uppretad och öppnade dörren till nästa rum.

— Karin! ropade hon befallande.

Med afsigt bar hon ännu sitt barn på armen.

I samma ögonblick, som friherrinnan ropade på Karin, inträdde amman först åter i rummet.

— Hvar i all världen har du varit så länge? bröt Olga nu ut äfven mot henne.

— Jag — jag — var — jag har —

— Du har ränt omkring vid elden, afbröt den uppbrusande unga enkan den bestörta Karin. Vet du icke, att det varit din skyldighet att genast vända tillbaka, sedan du utfört fru grefvinnans befallning!

— Förlåt — förlåt — jag —

— Tig, din pligtförgätna vareelse, befalde friherrinnan. Hvar träffade du Anna?

— I hennes rum, nådig fru.

— Verkligen?

— Så är det!

— Anna påstår sig ha' sofvit tungt, då du kom. Är det sant?

— Ja visst, nådig fru!

— Ljuger du icke?

— Visst icke! Anna sof mycket tungt, det kan jag svära på.

— Det är bra. Gå! befalde Olga kärft och vände amman ryggen.

— Jag kan endast anföra till mitt försvar, sade Anna nu blygt och dröjande, att jag vakat två nätter och var mycket trött.

Grefvinnan vinkade vänligt med handen åt flickan. Hon var för matt att svara, men skulle sannolikt äfven i motsatt fall ej sagt några hårda ord.

Friherrinnan Stjernfeldt tog plats vid hennes bädd.

— Anna, vet du icke hvar din älskare är? frågade hon i sårande ton.

Flickan slog ned ögonen och rodnade djupt.

— Nå, förvaltare Berger, menar jag, fortfor den unga enkan gäckande.

— Nej, det vet jag icke, hviskade Anna.

— Huru? Icke? Det var ju ändock icke så länge sedan som ni voro tillsammans i ditt rum.

Ur Annas oskuldskraftiga ögon flammade en blick af sedlig förtrytelse mot friherrinnan.

— Nå, nå, du lilla oskuld, hånade Olga, hvarför ser du på mig, som jag skulle gjort dig en stor orätt. Att ömma älskande gerna äro ensamma, vet man ju. Men jag frågar dig ej för att utforska dina små hemligheter. Din käre vän står nämligen ingenstädes att upptäcka. Han tyckes vara en mycket pligt-trogen och pålitlig människa i farans stund!

För att försvara sig sjelf skulle Anna ej ha öppnat sin mun; men sin trolofvade kunde hon ej stillatigande höra smädas.

— Nådig fru, svarade hon med böljande barm, min brud-

gum, nådig herrns förvaltare, vet väl, hvad som åligger honom och uppfyller sina skyldigheter i hvarje fall. Ingen behöfver mana honom att göra sin pligt!

Ursinnig öfver hennes dristiga försvar, ropade friherrinnan:

— Fräcka slyna! Akta din tunga! — Men, fortsatte hon likgiltigt, hvarför skulle jag förarga mig öfver en sådan person. Tids nog får du erfara, huru försumlig din fästman, eller hvad han skall kallas, är. Eljes hade grefven ej sjelf behöft utsätta sig för faran.

Anna bleknade.

Hon blef så förskräckt, att hon måste sätta sig ned på en stol för att ej segna ned.

— Är Andreas icke här? mumlade hon med knappt hörbar stämma.

— Tyst, slyna! befalde friherrinnan och vände sig åter med hycklade ömhetsbetygelser till grefvinnan Julia.

Det häftiga uppträdet mellan Olga och kammarjungfrun, hvilket den förre med flit framkallat, hade stegrad grefvinnans oro och upprörda tillstånd i högsta grad.

Det var just detta friherrinnan velat.

Just emedan hon viste, att den ringaste sinnesrörelse kunde vara farlig, ja dödsbringande för hennes släkting i hennes nuvarande tillstånd, framkallade hon den häftiga scenen med Anna,

De förderfbringande följderna uteblefvo ej heller länge.

Grevinnan började beklaga sig öfver den häftigaste hufvudvärk.

För att bevara skenet, hemtade Olga en flaska med någon essens och baddade dermed den sjukes panna och tinningar.

Men smärtorna blefvo allt häftigare.

— Stackars kära Julia, sade den unga enkan med hyckladt deltagande, ursäkta mig för några ögonhlick. Jag vill bedja Sten komma hit. Det får lof att genast skickas en kurir efter doktor Alm. Det här går ej an längre! — Anna se efter min Alexander under tiden. Jag är strax tillbaka!

Friherrinnan Stjernfeldt lade sin son på soffan och skyndade ut ur rummet.

— Triumfl! hänlog hon för sig sjelf. Rädslan har gjort sin verkan hos henne. Det är kanske icke ens mera nödvändigt att ge henne något — läkemedel. Blir hon ytterligare uppskrämd, och det sker nog — så angripes hon af feber och — det är ute med henne. *Barnsängsfebern* är lika kraftigt medel som gift!

TREDJE KAPITLET.

Värdshuset »Svarta Hjorten».

Med snabba steg skyndade friherrinnan Stjernfeldt framåt. Framför Annas sängkammardörr stannade hon och såg sig forskande omkring till alla sidor.

Ingen människa syntes till.

Hastigt öppnade hon dörren och kastade den från grefve Sten stulna nyckelknippan i flickans bädd.

— Så! Det är nog! ropade hon triumferande. Nycklarne bevisa, att Berger har varit här förut med flickan. Ensam kan Anna ej ha utfört stölden, alltså måste Berger ha varit hennes medbrottsling. Ha, ha, ha — ingenting är tydligare!

Med dessa ord aflägsnade sig den brottsliga qvinnan och begaf sig åstad för att uppsöka grefven.

Men vi återvända till Jäderin.

Sedan han väl kommit i det fria, skyndade han oaktadt det fruktansvärda ovädret raka vägen genom skogen i riktning af »Svarta Hjorten». Endast den omständigheten, att han noga kände vägen hade han att tacka för att han ej förirrade i mörkret.

De litet emellanåt framljungande blixtarne läto honom visserligen ibland se, hvar han befann sig; men en med terrängen ej fullt förtrogen skulle snarare förvillats än hjälpts af det flyktiga skenet.

Barnet hade hittills förhållit sig fullkomligt lugnt.

Men plötsligt började det på att skrika, förmodligen emedan det kalla regnet trängde genom duken.

Skrik du, skrattade den hjertlöse bofven. Här hör dig ingen. Tid att tjuta här du också, och när du vrålat nog, tiger du väl!

Han påskyndade sin gång.

— Hanna är nog vaken i detta hundväder, mumlade han, i det han drog hatten djupare ned öfver pannan.

Han närmade sig landsvägen, som han nödvändigt måste öfverskrida.

— Jag möter nog ingen, som korsar min väg, fortfor han för sig sjelf. I detta s—ns väder skulle man inte vilja jaga ut en hund engång. Men för mig är det som bestäldt!

I detsamma ljungade en fruktansvärd blixst till, som omedelbart följdes af en väldig skräll.

Alldeles bredvid barnröfvaren splittrade blixten en väldig trädstam.

Lösryckta grenar och träspillror slungades som ett regn öfver nattvandraren.

Luftrycket var så starkt, att Jäderin som en boll slungades mot en trädstam.

På samma gång släppte han det inlindade barnet.

Förbrytaren stod som ett ögonblick som bedöfvad och vågade ej röra sig från stället.

— För tusan, mumlade han, i det han åter lyfte upp barnet, det der skulle kunnat sluta illa för mig. Unnar mig afgrunden då ej min lycka?

Med darrande knän fortsatte han.

Just som han stod i begrepp att från skogsranden hoppa öfver landsvägsdiket, hörde han steg.

— Fördömt! Hvem kan det vara? sade han och trädde hastigt tillbaka några steg i skogen.

Barnet hade något så när lugnat sig.

Stegen kommo närmare.

Då den andre nattvandraren befann sig på vägen midt framför Jäderin, sprutade åter en blixst ut ur molnen.

Jäderin ryckte till af förskräckelse.

Mannen hade sett honom.

Men om han igenkänd honom visste han naturligtvis icke.

Då började barnet på att högljudt skrika.

Jäderin fattade raskt sitt beslut. Han nyttjade de få ögonblick, då åskdundret nästan förtog hvarje annat ljud för att fly djupare in i skogen.

— Hallåh der! Hvad gör du der? Jag tror du rymmer din väg med din skrikhals! ropade främlingen på landsvägen. Nå, för mig får du löpa fanders i våld. Förråda mig, vågar du ändock icke, eljes vet jag så der ungefär, hvar jag har att söka dig. För ro skull springer du antagligen icke omkring med en barnunge i sådant här väder!

Med dessa ord skred mannen lugnt vidare.

På prasslet i skogen hörde han, att flyktingen redan var långt borta.

— Det var den fördömda, oförvägne tjufskytten Lång-Matte nerifrån byn, brummade Jäderin förargad, då han ett stycke derifrån åter beträdde landsvägen. Nå, kände igen mig gjorde han bestämdt icke, eljes hade han nog nämnt mig vid namn. Men skulle det också vara fallet, kan man väl stoppa till munnen på den gamle skurken med guld, eller ännu bättre med någrat umslipadt stål. Jag får se, hvilket som är att föredraga. Förrådare vågar han i alla händelser ej bli.

Några ögonblick derefter trädde han in i den bakom »Svarte Hjorten» belägna trädgården.

— Riktigt! Hanna har ljus i sitt sofrum. Hon är vaken ännu! ropade han förnöjd. Det sparar halfva besväret. Jag kommer mitt socker, jag kommer. Du får visserligen ett barn väl tidigt, men pengar också, så att vi kunna gifta oss — ha, ha, ha!

För att kunna komma fram till det egentliga boningshuset, måste Jäderin först passera förbi en mindre byggnad.

Då störtade plötsligen en jättelik gårdvar mot nattvandraren.

— Fy, Tarras, fy Tarras! Det är jag, ropade Jäderin, som först blef något föskräckt.

Hunden tycktes känna Jäderin.

Han släppte hans rockskört, som han redan fattat i, men nosade ännu misstänksamt kring den anlande.

— Fördömde best, svor Jäderin.

I detsamma började barnet åter på att skrika.

Åter flammade en blix, som skarpt upplyste allt i närheten. Men knapt tre steg aflägsen från Hannas fönster lät Jäderin nu hvarken förskräcka sig genom blixten eller åskdundret.

Han stod nu utanför fönstret, hvarpå han sakta knackade. Men om barnröfvaren trodde, att hans ankomst förblifvit obemärkt, misstog han sig.

Redan då han gick genom trädgården, hade hans steg blifvit märkta.

Barnets skrik hade ej heller blifvit obeaktadt.

I ett af »Svarta Hjortens» uthus hade nämligen ett zigenarband slagit sig ned för natten.

Äfven för dessa menniskor hade det rasande ovädret bortskrämt sömnen.

Endast några unga gossar sofvo.

I det ögonblick, då Jäderin gick förbi, öppnade en zigenarqvinna en smula på den glesa dörren och stirrade med små skarpa ögon, hvilka liksom kattögon till och med genomträngde nattens mörker, ut i det fria.

Vid blixstens sken kunde zigenerskan beqvämt och noga iakttaga och känna igen Jäderins gestalt.

Naturligtvis såg qvinnan äfven, att nattvandrararen bar ett spädt, gråtande barn, inhöljdt i en duk, på armen.

Hon insåg genast, att här ej allt stod rätt till.

I det ögonblick, då åskan dundrade, smög hon sig genom den öppnade dörren och skyndade med en katts smidighet ljudlöst öfver den lilla gården, vid hvars motsatta sida hon kröp ihop bakom några vid trädgårdsstaketet befintliga buskar.

Busksnäret befann sig så nära boningshuset, att hon kunde höra till och med den minsta hviskning.

Hanna Davidsson, värdshusvärdens dotter, tycktes ej ha hört sin älskares knackning.

Fullkomligt klädd satt flickan vid bordet.

Hon hade en bok liggande framför sig, i hvilken hon läste. Jäderin knackade hårdare.

Slutligen ryckte flickan till och stirrade med förskräckta blickar mot fönstret.

Lampans sken föll rakt på Jäderins ansigte.

Synbarligen lugnad och glad, men äfven på det högsta öfverraskad, skyndade Hanna till fönstret, som hon öppnade.

— I herrans namn, hvarför kommer du hit vid denna tid och i ett sådant väder? ropade den öfverraskade flickan. Har något hänt i slottet?

Hanna var en flicka af mogen ålder och hennes yppiga kroppsformer förrådde, att hon hade de bästa anlag för korpulens.

— Visserligen, visserligen har det hänt något, min unge, hviskade Jäderin. Se här — hvad säger du om den här lilla skrikhalsen!

— Himmell! Hvad betyder det här — ett barn!

— Som du ser, min dufva! Men — tystnad — strängaste tystnad måste du lofva mig. Hejsan, Hanna, nu ha vi penningarne som vi behöfva. Tag nu emot barnet och se här en vacker afbetalning på dess uppfostran. Der är 2,000 specier. Och i morgon får du mera. Vår lycka är gjord i ett slag. Redan under närmaste dagarne kunna vi gifta oss!

Som själsfrånvarande stirrade Hanna på Jäderin:

— För Guds skull, Johan. Det är väl ej nådig —

— Tyst bara, tyst! Bekymra dig om ingenting. Tag emot penningarne och håll mun. Göm endast barnet tills i morgon, så skall jag draga försorg om resten!

— Nej, Johan, aldrig lånar jag min hand till en förbrytelse. Jag anar, att du handlar på din friherrinnas befallning och att barnet är — är — Nej, aldrig!

— Var icke tokig nu, Hanna, sade Jäderin förebrående. Hvad jag vågar, kan du också våga! Du har ingenting att befara. Fyra tusen specier erhåller du som belöning. För öfrigt, vill du hellre att barnet dödas?

— Nej, för Guds skull, nej! ropade den förskräckta flickan. Då vill jag hellre behålla det tills i morgon för att hindra dig begå ett brott.

— Godt! Det kallar jag förnuftigt talat. Här äro pennningarne. I morgon se vi hvarandra igen! Nu måste jag genast tillbaka. Ingen får sakna mig i slottet. I värsta fall säger du, att du erhållit barnet af förvaltare Berger. Begriper du!

Flickan hade knappt mottagit barnet och penningarne, då Jäderin redan skyndade derifrån.

— Det var en viktig upptäckt, mumlade zigenerskan, i det hon reste sig ur busksnäret.

— Barnet är bortröfvadt! Det måste blifva vårt! Ha, ha, ha, de der penningarne skola vi förtjena.

Med snikna ögon blickade hon in i det upplysta rummet, der Hanna just nu med strålände min betraktade sedlarne.

Barnet föreföll vara en bisak för värdshusdottern.

— Jaså, barnet är röfvadt från slottet, fortsatte zigenerskan sin monolog. En friherrinna är anstifterska af det. Ha, ha, den kloka Iros skall nog reda ut den här härfvan. Men framför allt måste vi bemäktiga oss barnet. Och en guldgrufva skall det bli för oss. Mycket guld skola vi ha!

Utan återvändo stirrade zigenerskan med flammande blickar in genom fönstret och iakttog hvarje Hannas rörelse så skarpt som den i luften kretsande höken sitt byte.

Barnet började åter gråta.

Först nu erinrade sig Hanna sin pligt att sörja för den i hennes vård anförtrödda varelsen.

Hon rafsade samman sedlarne och gömde dem vid sin barm under kläderna.

Då zigenerskan såg detta, utstötte hon några tysta förbannelser.

Sannolikt hade hon hoppats, att Hanna skulle gömma dem någonstädes i rummet.

I så fall hade penningarne med lätthet kunnat stjälas samtidigt med barnet.

Hanna måste ha hört något misstänkt ljud; ty förrän hon vecklade af barnet dess omhölje, såg hon forskande ut genom fönstret. Men då hon ej kunde urskilja något, lugnade hon sig

— Jag trodde nästan, sade flickan för sig sjelf, att bandet märkt något. Men man kan ej vara nog försigtig!

Och hon hängde en duk för fönstret.

Men som duken var liten och ej räckte ned till fönsterbrädet, var det endast gynsam för zigenerskan, som nu kunde osedd smyga sig fram ända till fönstret och fortsatte sina iakttagelser.

Några minuter derefter befann hon sig för öfrigt ej ensam.

En ung flicka och två unga zigenare hade smugit sig fram för att taga reda på, hvad Iros hade sett och hört.

Hanna trodde sig osedd.

Hon skötte om barnet, befriade det från dess våta kläder och sökte lugna det.

Detta ville emellertid ej rätt lyckas. Det stackars barnet tycktes känna, att det ej befann sig i rätta händer.

Hon stod i rummets aflägsnaste del, nedböjd öfver barnet och sökte få det att svälja en sked varm mjölk, då plötsligen fönstret våldsamt slogs sönder och först en zigenare och derefter den gamle Iros praktiserade sig in.

Hanna var en modig flicka, uppfostrad och van vid alla de skiftande och ofta våldsamma uppträden, som afspelas vid ett värdshus.

— Era usla spetsbofvar, hvad har ni i mitt rum att göra, skrek hon och rusade emot de nattliga fridstörarne.

— Lugna dig, tösen min, hänskrattade Iros. Jag intresserar mig särdeles för barnet der. Jag såg, att din gosse förde hit det och hörde också, att han och en friherrinna röfvat bort det ur slottet.

— Lögnerska, hväste Hanna. Barnet är mitt eget. Gif hit det, eller jag ropar på hjälp och låter häkta er!

Hon försökte rycka barnet från zigenerskan. Denna hade nämligen bemäktigat sig det.

Men den kraftigt bygde zigenarynglingen slungade Hanna tillbaka.

— Understå dig ej att skrika på hjälp, eljes låter jag dig smaka kallt stål! ropade han, i det han hotande sträckte en skarp, blixtrande knif mot flickan.

Då Hanna såg knifven, ryggade hon förskräckt några steg tillbaka.

Hon ville skrika på hjälp; men strupen kändes som sammansnörd. Endast ett doft, ängsligt gurglande ljud trängde fram ur hennes mun.

Den vid dylika äfventyr vane zigenaren sköt hastigt rigeln för dörren och vred om nyckeln i dubbla slag.

Utan vidare grep han derpå Hannas arm och drog henne till en stol, på hvilken han befalde henne att taga plats.

Hanna måste ge vika för våldet, desto mera som hon genom det öppna fönstret såg ännu några flere zigenaranleten titta in.

Sedan zigenerskan Iros stuckit i fickan ett litet glänsande föremål, som hon funnit i Berthas bädd, svepte hon in barnet i en duk och räckte det genom fönstret åt en väntande zigenarflicka.

Hanna vågade ej yttra ett ord.

Den blixtrande knifven i zigenarens hand manade henne att vara försiktig.

— Nu lemnar du vackert fram penningarne, som du nyss erhöill af din gosse, sade zigenerskan.

— Penningar! Jag har inga penningar! ropade Hanna förskräckt. Hennes hjerta hängde för mycket fast vid hennes skatt för att hon så utan vidare skulle ha utlevererat den.

— Lögnerska! skrek Iros och sprang fram mot värdshusvärdens dotter.

Under det den unge zigenaren lät sin knif blixtra inför Hannas ögon, ref den gamla upp hennes klädning vid bröstet.

— Nej, ser man bara på, sade zigenerskan hånande och framvisade triumferande de snart upptäckta sedlarne, du förstår dig visst på svartkonst och att göra penningar, mitt barn! Ha, ha, ha, vi zigenare skola bestämdt använda dem bättre än du!

Till sin gränslösa harm måste Hanna åse, huru sedlarne försvunno i karingens ficka.

— Nu ha vi intet vidare att göra här, fortsatte denna. Men några saker vill jag säga dig: för det första ligger det i ditt eget intresse, att hålla mun öfver det, som nu skett. Skulle det falla dig in att söka hindra vår afresa, eller skicka polis efter oss, så kan du vara säker på, att vi hvarken skona dig,

din älskare eller friherrinnan. Din fästman och friherrinnan, förråda och anklaga vi då; du återigen förvandlas till ett lik endera dagen. Akta dig för att utsätta dig för vårt folks hämnd!

Din fästman, Johan, kallade du ju honom, skall du underätta om, att vi tagit barnet. Vidare bör han meddela sin friherrinna, att hon ständigt bör ha en stor summa penningar i beredskap åt oss. Har hon det ej, när jag begär det, erbjuder jag det bortröfvade barnet åt dess fader mot en hög lösepenning, men de brottslige förråder jag då utan barmhertighet. Skulle fadern utsätta en belöning för barnets tillrättaskaffande, har friherrinnan att betala till mig åtminstone dubbla summan. Vid dödsstraff förbjuder jag äfven henne, att låta anställa hemliga efterspaningar efter oss.

Inom få dagar skall hon dessutom få höra vidare af oss.

Så — nu vet du nog. Nu har du intet annat att göra, än lugnt gå till sängs. Du understår dig icke, att det ringaste bekymra dig om, hvad vi företaga oss. Utanför fönstret kvarlemnade vi en vaktpost, som ej aflägsnar sig, förrän vi äro i säkerhet.

Efter dessa ord klättrade zigenerskan, åtföljd af zigenarynglingen, ut genom fönstret.

Ovädret var öfver.

Tarras, gårdvaren, låg död framför sin koja, förgiftad af zigenarne.

Inom kort hade hela sällskapet gjort sig resfärdigt.

Hanna låg påklädd på sin bädd.

Framför fönstret till hennes rum stod en vaktpost.

Fullkomligt ljudlöst lemnade först en liten trupp zigenare till fots värdshuset.

En ung zigenarqvinna, som sjelf egde ett litet barn, hade först före afresan gifvit det röfvade barnet bröstet.

Den gamla Iros bar sjelf Bertha derifrån i en slags påse på ryggen.

Först en stund efter sedan zigenarnes förtrupp lemnat värdshuset, for äfven den skröplige resvagnen ut från dess gård.

Då ingen satt deri och några zigenarpojkar till eck med sköto på bakifrån, hade de båda små hästarne lätt att göra

och vagnen var snart försvunnen ur värdshusets närmaste omgifning.

Ännu en qvart höll zigenaren vakt utanför Hannas fönster.

Sedan han derpå gjort sin närvaro bemärkt genom en hostning, smög äfven han sig helt sakta från gården och skyndade efter sina stamförvandter.

Hvilka ansträngningar skulle ej grefve Stålsköld ha uppjudit, om han vetat, att hans enda, älskade lilla barn befunnit sig ute på en allmän landsväg, omgifven af ett zigenarband!

Och ändock befann sig den lilla Bertha kanske säkrare hos dessa laglösa människor, än i slottet i fribherrinnan Stjernfeldts närhet.

Hennes lif var åtminstone räddadt till en början. Endast om barnet blefve vid lif kunde ju zigenarne hoppas att utpressa penningar.

Barnets lif var räddadt; men öfver dess blifvande öde herrskar ett ogenomträngligt mörker!

FJERDE KAPITLET.

Upptäckten.

Då Jäderin lemnade »Svarta Hjorten» tog han visserligen vägen mot slottet, men böjde in på en stig, som ledde utmed stranden.

Eldskenet, som syntes på långt håll, förkunnade, att branden ännu ej blifvit dämpad.

Detta fylde honom med vild glädje. Under den allmänna förvirringen komme hans frånvaro desto mindre att märkas.

Att han valde en annan väg, hade sina grunder.

Han ville ännu en gång se sitt offer, den från balkongen nedstörtade förvaltaren Berger.

Icke som om han tviflat på hans död; men — ett oförklarligt begär dref honom dock att med egna ögon öfvertyga sig derom.

För att komma till det ställe, der efter all sannolikhet förvaltarens lik låg, måste han vika af från landsvägen till venster och välja en liten stig, som längs sjöstranden förde ända till den branta klipphöjd, hvarpå slottet var beläget.

Temligen sorglöst vandrade han fram.

Närmaste by låg ett godt stycke från slottet och hade man derifrån märkt elden och skynda de till hjälp, så skedde detta på en väg alldeles motsatt den, Jäderin valt.

Stranden var, som den delvis än i dag är, kantad med vide- och andra buskar, men nedanför den brant, der slottet låg, stod några lummiga löfträd.

Eldskenet från slottet spred så mycket ljus, att Jäderin ej skulle ha någon svårighet att upptäcka liket.

— Hm, i vattnet har han väl knapt kunnat komma, mumlade förbrytaren halfhögt för sig sjelf, då han märkte, att en fri sträcka af åtminstone tio stegs bredd befann sig mellan klipporna och sjön. Ofvanifrån bedrages ögat af vattnets närhet; man tycker, att det flyter omedelbart utmed klipporna. Här har jag visserligen aldrig gått förr. Nå, det gör ingenting! Hufvudsaken är, att gossen gjort resan så, att han ej behöfver göra om den. Repet måste han ha qvar om halsen. Det blir bäst att binda en tung sten vid det och kasta liket i sjön. Fiskarne behöfva ju äfven litet mat!

— För dj—n! fortfor han, i det han forskande såg sig om till alla sidor, här måste han likväl ligga. Der uppe är balkongen.

Men huru Jäderin än undersökte vägen på en sträcka af åtminstone femtio steg, fann han intet lik.

— Detta är ju oförklarligt, mumlade han. I vattnet kan han icke ha fallit och summit sin väg, det är säkert. Stått upp af sig sjelf lika omöjligt! Nacke och lemmar måste han ha brutit från en sådan höjd. Alltså hvar är den döde karlen?

Han öfverlade.

— För tusan, ropade han plötsligt, som gripen af en plötslig tanke, till slut skall man få se, att han fastnat och hänger i ett af träden.

Han började genast att noga mönstra dessa.

Plötsligen utstötte han ett rop.

Han såg huru på ett träd tvenne nästan armstjocka grenar hängde afbrutna ned.

Men äfven på några andra grenar och qvistar kunde tydligt märkas, att de knäckts af eller böjts af något tungt föremål.

— Förbannelse! mumlade förbrytaren. Här har han störtat ned, men finnes likväl ej.

Mekaniskt sträckte han ut sin hand och ruskade i en af de afbrutna grenarne.

Då föll ett lätt föremål till hans fötter. Han upptog det.

Snart hade han öfvertygat sig om att det var Bergers mössa, som han höll i sin hand.

Och vid närmare undersökning upptäckte han några från grenarne hängande trasor och på marken blodfärgadt regnvatten, som samlat sig i en stenspricka. Bevis nog för att Bergers kropp fallit ned der och legat der någon stund.

Inför denna upptäckt stod Jäderin fullkomligt handfallen.

Han ansträngde hela sin tankeförmåga att kunna lösa denna gåta.

Plötsligen grep han efter eldstålet i sin ficka, lyckades antända en improviserad fackla af papper och några linneremсор och började noggrant undersöka marken.

Plötsligen blef honom saken klar.

— Fördömdt, mumlade han, här under trädet synas fotspår efter tvenne människor. Det är dessa, som tagit liket med sig. Men hvern kan det vara?

Han försjönk i eftersinnande.

— Kanske när allt kommer kring den der fördömda, öfverallt kringstrykande Lång-Matte, som ständigt är ute för sina tjufskytsaffärer. Hm, omöjligt är det icke. Nånå, vågar han öppna munnen om detta eller att han sett mig i natt, kunde det lätt hända, att han finge gå samma väg som munsjör Berger. Fiskarna och vattenrättorna ha lika aptit på en Lång-Matte eller en Berger. Haha!

Han hade yttrat dessa ord högt i sitt öfvermod.

Plötsligt ryckte han förskräckt till.

Han hörde ett plaskande i vattnet som af åror.

På samma gång dundrade en röst fram orden:

— Skurk, kom ihåg de ord, du nu sade. Vi skola en annan gång talas vidare derom. Nu ha vi ej tid att göra upp-räkningen med dig.

Som drabbad af åskan stod förbrytaren der.

Han förmådde knapt röra sig från stället och stirrade endast med förskräckta blickar nedåt sjökanten, der en af två personer rodd båt pilsnabbt lade ut.

Innan Jäderin ännu hunnit hemta sig från sin förskräckelse

hade båten försvunnit i nattens mörker och endast då och då hördes ett svagt plaskande af årorna.

— O, jag åsna, mumlade Jäderin för sig sjelf, huru kunde jag vara så oförsigtig att stå och tala högt här. Det kunde ju ingen människa ana, att en båt skulle ligga bakom videbuskarne. Det var Lång-Matte, nu är jag säker på det! Låter han ej muta sig, så äro vi förlorade!

— Men har jag då förlorat hufvudet i qväll! fortfor han efter en paus. Hvem skulle väl sätta tro till en dylik persons ord? Och helst när anklagelsen gäller grefvens egen kusin. Nej, hans hotelse var blott ett skrämskott. Bäst att förhålla sig lugn och afvaktande. — Men nu är tid se efter, huru det står till i slottet!

Vid dessa ord öppnade Jäderin lönporten och gick sakta och försigtigt upp för trappan.

Anländ upp till dörren af korridoren, stannade han och lyssnade.

Då han hvarken hörde steg eller röster öppnade han dörren.

I närheten af honom var allt stilla. Endast i korridorens motsatta ända rådde brådska och förvirring.

Jäderin begagnade det gynsamma ögonblicket, smög sig genom dörren och stängde den.

I korridoren såg han en vattenhink stå.

Denna grep han och sällade sig djerft och obesväradt till brandsläckningsmanskapet.

Det såg ut, som om han redan från början hjälpt till med släckningen.

Med ett ögonkast fick han ställningen klar för sig.

Elden hade utbredt sig öfver flere rum och det, som ej i rätt tid kunnat räddas derifrån, hade blifvit lågornas byte.

På grefvens befallning hade flere väggar blifvit nedrifna för att bereda rum för släckningsmanskapet.

Rummens tak voro genombrända och delvis instörtade.

Men äfven de vattenfloder, som man öste på, hade anställt stora skador.

Grefvens befallning, att rifva ned några väggar hade verkligen haft det goda med sig, att ej flere rum angrepos af elden.

Ett af de af friherrinnan Stjernfeldt bebodda rummen hade till största delen förstörts af elden.

Mordbrännerskan kunde därför nu spela den arma brand-skadade och med fullt fog göra anspråk på sin kusins hjälp.

Jäderin märkte genast med förvåning, att personalen icke talade om annat än elden.

I grund och botten var detta honom angenämt; men han skulle gerna ur friherrinnans mun ha hört, om icke något mera blifvit upptäckt.

Men han vågade ej att närma sig henne; han måste vänta, till dess hon sjelf gafve honom ett tecken.

Emellertid bedrefs släckningen med all ifver och snart var den största faran öfver.

Grefve Stålsköld, som energiskt gått i spetsen för sitt folk, hade länge förundrat sig öfver förvaltarens frånvaro. En annan sak, som gjorde honom fundersam, var att vid anstald undersökning i det rum, der elden uppkommit, intet spår af blixstens förödelse kunde upptäckas. Misstanke om mordbrand låg således ej långt borta.

Grefven stod redan i begrepp att lemna eftersynen med eftersläckningen åt en annan, då baronessan Olga kom skyndande. Hon meddelade med bestört min, att grefvinnan ånyo häftigt insjuknat och att doktor Alm ofördröjligen måste eftersändas.

Full af oro befalde grefven genast en kurirs afsändande och hastade derpå till sin gemål.

Grefvinnan låg redan i full feber och märkte knappt grefvens inträdande.

På Olgas råd förhöll sig grefve Sten alldeles stilla och talade ej till sin maka.

Baronessan gjorde i ordning kalla omslag om den feberheta pannan.

Åtminstone en timme hade förflutit. Då reste sig baronessan plötsligt upp i sin bädd och utropade, i det hon bredde ut armarne:

— Sten, min Sten! Hemta hit mitt barn. Jag måste omfamna det ännu en gång!

— Ja, ja, min älskade Julia, jag skall hemta Bertha. Lugna dig endast, svarade grefven ömt och skyndade till rummet bredvid, som anvisats åt amman.

Hånleende blickade baronessan efter den bortskyndande Sten. Hon förmådde likväl ej undertrycka en viss ängslan.

Nästa ögonblick redan måste barnets försvinnande upptäckas. Men hon måste hålla ut på sin post.

Hon insåg att hennes kallblodighet och det sätt, hvarpå hon bar sin mask i upptäckstens stund, allt berodde.

— Kära, bästa Julia, sade hon i vänligaste ton, i det hon gick fram till den sjukas läger, jag ber dig, att du lägger dig ned. Du får ej oroa dig!

Med i feberglans lysande ögon stirrade grefvinnan på sin slägting.

— Mitt barn — jag vill ha mitt barn! Ge mig då mitt barn! Hvar är min Bertha? Den elake karlen — den elake karlen — jag såg honom — han ville rövva mitt barn från mig!

I detta ögonblick hördes ett rop af ångest och bestörtningar i rummet bredvid.

Då grefve Sten inträdde i ammans rum, satt denna fullt påklädd på en stol bredvid sin säng och — sof.

Grefve Stålsköld ville icke, godmodig som han var, väcka Karin.

Med lätta steg närmade han sig vaggan och drog tillbaka förhänget.

Men till sin stor öfverraskning varnade han ej Berthas hufvud.

I tro att amman betäckt barnet för väl, tog han bort täcket. Vaggan var tom!

Med förskräckta blickar stirrade Stålsköld ett ögonblick på den tomma bädden och rusade derefter till Karins, då han trodde, att amman möjligen lagt Bertha der.

Men vid första blicken såg han, stt barnet ej heller fans der.

— Karin, ropade grefven i sträng ton och ruskade amman våldsamt i axeln, Karin, hvar har du gjort af barnet?

— Barnet — barnet!? stammade amman. Jag — jag — ack, herr grefve, der är hon!

Hon pekade åt vaggan.

— Karin! Din pligtförgätna varelse, röt grefven, är du då så sömnig, att du icke en gång kan säga hvar du bäddat åt Bertha.

— I vaggan, herr grefve! Der, der — i vaggan!

— Store Gud! Karin — Karin — du vet ju fortfarande ej, hvad du säger! Bertha fins ju ej i vaggan!

— Inte?

— Nej, nej!

Ett ögonblick stirrade amman med vidtuppspärrande ögon på den förskräckte grefven.

Derpå rusade hon till vaggan och lyfte upp täcket. Ett gällt skrik undslapp hennes läppar.

— Inte här!? stönade hon.

Men grefven stod redan åter bredvid henne.

I det han våldsamt grep henne i axeln, ropade han med af vrede och ångest skälfvande stämma:

— Karin, din olycksaliga, pligtförgätna qvinna, hvad betyder detta! Jag låter på fläcken häkta dig, om du ej genast återger mig mitt barn!

— Himmell! Store Gud — Sten — hvad är det frågan om?

— Hvad har hänt? — Tänker du då alls icke på din stackars sjuka Julia, efter som du ställer till sådant oväsen!

Uttalande dessa ord med hög röst, kom baronessan Olga störtande in i rummet.

Men grefven tycktes alls icke ha hört, hvad hans kusin sade. Han fortsatte att ruska amman.

Denna sjönk i sin förfäran ned på knä inför den vredgade Stålsköld.

— Herre Gud, nådig grefve, jämrade hon sig, Bertha låg i vaggan! Jag gaf henne bröstet, innan elden bröt ut, och lade henne sedan genast. Är hon icke i vaggan, har väl nådig friherrinnan hemtat in henne till grefven. På annat sätt kan jag ej förklara barnets försvinnande.

Mällös stirrade grefve Sten på sin kusin.

Men denne skakade nekande på hufvudet.

— Store Gud, Olga, vet du icke heller, hvar barnet är? stammade grefven.

— Förskräckligt, ropade denne och slog händerna tillsammans öfver hufvudet, skulle Bertha ej vara här?

Förkrossad sjönk grefven ned på en stol.

— Men fru friherrinna, ropade amman i förtviflad ton, jag kommer ihåg — ni hade förut barnet på armen, då ni ropade på mig och jag kom tillbaka ur Annas rum.

— Din slyna, besvarade Olga i skarp ton ammans anmärkning, barnet, som jag bar på armen, var min lille Alexander. Han ligger ännu derinne på soffan och sofver.

Amman vred händerna.

— Här har icke gått rätt till, jemrade hon sig. Kanske ett spöke —

Baronessan afbröt henne med ett hänskratt.

— Dumhufvud, ropade hon, tillstå hvar du gjort af barnet. Har du gjort det något ondt, eller har du lemnat det åt den skurken Berger?

Då sprang grefve Sten upp.

Hans ansigte var dödsblekt. Han darrade i hela kroppen, då han, upprörd i sitt innersta, åter trädde framför amman och med af vrede skälfvande stämma utbrast:

— Karin — bekänn! Har du ej släppt in någon menniska i detta rum? Var Berger här? Har han — har han röfvat bort mitt barn?

I detta ögonblick hördes ett halft undertryckt ångestrop från grefvinnans rum.

Det var Anna, kammarjungfrun, som stannat ensam hos sin fru, hört den mot hennes trolofvade utslungade misstanken och fattats af sådan förskräckelse, att hon ofrivilligt utstött ett rop.

Som en furie rusade baronessan till den öppen stående dörren.

— Slyna, gnisslade hon till den på en stol sammansjunkna kammarjungfrun, understå dig ej att skrämma grefvinnan med minsta ljud! Och våga ej lemna rummet, förrän din älskares örhörda skurkstreck undersökts! Du, Karin och Berger ha gjort

gemensam sak! Antingen har Berger dödat barnet eller har han röfvat bort det!

Grefvinnan, som ännu satt till hälften upprätt i sängen, sjönk utan ett ljud tillbaka i kuddarne.

Det förblef oafgjordt, om hon hört och förstått Olgas ord eller ej.

Anna tycktes ha blifvit vanmächtig af förskräckelse.

— Vid Gud, nådig grefve, bedyrade amman, hur kan herr Berger eller någon annan ha varit i detta rum! Endast fru baronessan var här några ögonblick och befalde mig från grefvinnan att hemta Anna. Det måste ha varit någon här under tiden. Men hvem — det vet jag icke!

Grefven vred sina händer i förtviflan.

— Alltså har du lemnat barnet utan uppsigt. Du har gjort det med flit!

— Julia befalde amman att hemta Anna, inföll baronessan hastigt. I så fall är Karin oskyldig. Men att hon var borta så länge är misstänkt och bevisar, att hon handlat i samförstånd med Anna och Berger. De veta, huru saken hänger ihop!

Amman förmädde endast att bedyra sin oskuld.

— Jag vill dö på fläcken, snyftade hon, om jag ej gjort min pligt efter bästa förstånd och om jag har den ringaste aning om, hvart barnet tagit vägen!

Grefven lyssnade knapt härtill. I sin förtviflan rusade han som en vansinnig omkring i rummet och genomsökte hvarje enskild vrå deraf.

— Men Sten, bemanna dig då! sade baronessan, i det hon grep sin kusins hand. Begriper du ej, att hvarje minut är dyrbar. Det är Berger, som är förbrytaren! Du måste förfölja honom! Antagligen har han flytt in till Stockholm, der han bäst kan gömma sig. Gif befallning om att sätta efter honom och låt fångsla hans medbrottsliga här. Det är nog han, som anlagt elden också, för att i förvirringen bättre kunna utföra sitt bofstreck. Var en man och tillgrep energiska mått och steg, om du vill återse ditt barn!

— Du har rätt, mumlade grefven.

— Jag skall genast i ditt namn ge befallning om förföljandet, fortfor baronessan. Och på samma gång skickar jag hit några karlar, som stänga in de här varelserna i slottskällaren tills vidare! Mod, Sten, än är ej allt förloradt!

Efter dessa ord lemnade baronessan hastigt rummet.

Grefven gick som en vansinnig fram och åter i rummet, utan att lyssna till Karins bedyranden om sin oskuld.

Tvenne tjenare inträdde.

— Herr grefven har befalt, att dessa båda skola spärras in i slottskällaren? började den ene, då grefven icke tog någon notis om dem.

Grefven nickade mekaniskt med hufvudet.

Under det den ene bemäktigade sig Karin, trädde den andre in i grefvinnans rum och lade hand på Anna.

— O, Gud fader, utbrast denne med hjertskärande röst, jag är oskyldig! Nådige herr grefve! — Nåd! Jag är oskyldig! Berger är oskyldig. Friherrinnan — friherrinnan är den skyldiga! Vid Gud, herr grefve — friherrinnan har förtalat oss. Det är hon själf, som röfvat barnet!

Anna ville med våld befria sig ur betjentens tag.

Men denne släppte ej och i nästa ögonblick hade han med flickan uppnått korridoren, der hennes jämmer och klagan ej mer kunde höras af grefven.

Men äfven om denne hade velat öfva nåd, hade han dock ej haft tid att genomföra sin vilja.

En ny förskräcklig scen förestod den hårdt pröfvade maken och fadern.

Då Anna bedyrade sin oskuld och tiggande om nåd och förbarmande bortfördes gick grefven några steg efter för att anbefalla henne tystnad för sin sjuka gemåls skull.

Han stod endast några steg från dörren i det amman anväsa rummet.

Han såg derfor också ej, huru grefvinnan Julia plötsligt reste sig upp i sin bädd.

Ehuru hennes ögon lyste i febergans tycktes hon likväl ha hört och — förstätt Annas ord.

— Rövrat barnet — rövrat barnet, upprepade hon kammarjungfruns första ord, liksom om hon förut närmare måst besinna sig på, hvad som skett.

Men plötsligt for en darrning genom hennes lemmar, som om hon erinrat sig något fruktansvärdt.

Hennes anlete betäcktes af en brännande rodnad och, som drifven af en osynlig makt, kastade hon sidentäcket tillbaka och hoppade ur sängen.

Endast betäckt af nattdrägten gick den febersjuka till den öppna dörren och störtade förbi sin intet anande man, i det hon med hes stämma skrek:

— Mitt barn — mitt lilla barn! Den elaka karlen vill rövra bort det! Sten, hjälp mig då — jag måste ha mitt barn! Der — der står rövaren — han vill mörda mitt barn!

Grefven var som förlamad af skräck.

Han sökte fånga henne i sin famn.

Men innan han hunnit komma till hennes hjälp, ryckte hon redan upp dörren, som förde ut till korridoren.

Utstötande ett ångestskri, skyndade Stålsköld efter henne.

Julia stod redan i korridoren, då grefven hann henne.

De, som befunno sig i korridoren, trodde sig se ett spöke, då de varseblefvo grefvinnan i hennes nattdrägt, och ryggade förskräckta tillbaka.

Knapt hade grefven slagit armen om sin olyckliga maka, då han märkte, huru hon vacklade och förlorade medvetandet.

Uppbjudande hela sin sjelfbeherskning och viljekraft drog han den vanmäktiga åter in i hennes rum och lade henne suckande i bädden.

I detsamma störtade baronessan in i rummet.

Knapt hade hon kastat en blick på Julia, då hon ropade:

— Min Gud — Julia dör! Skicka genast efter barnmorskan nere i byn. Hvem vet, när doktor Alm kommer! Men fort fort!

Grefven utdelade genast befallning derom och sjönk derpå som förkrossad ned på en stol och stödde hufvudet i handen.

I detta ögonblick skulle han ej varit i stånd att taga ett steg. Han var som förlamad till både kropp och själ.

All hans smärta och ångest upplöste sig i en ström af tårar.

Försjunken i sina mörka tankar, såg och hörde han knapt, hvad som försiggick kring honom.

Till och med barnmorskans inträde hade han ej märkt till en början. Det var först, då baronessan bad honom aflägsna sig för några minuter, som han såg upp.

En sten föll från hans hjerta.

Nu var åtminstone någon tillstädes, som var pröfvad i dylika fall och som man kunde sätta lit till.

Barnmorskan igenkände strax, att grefvinnan gripits af den farliga barnsängsfebern, som dödar så många af sina offer, men gjorde allt, hvad i hennes förmåga stod för att bekämpa den. Hon försökte intala Olga mod och hänvisade till doktor Alm, som nog skulle veta finna bättre råd.

Grefven ropade med sakta stämma på sin kusin:

Denna gick genast ut.

— Hvad säger frun derinne? frågade grefven oroligt.

— För ögonblicket är, Gud vare tack, den värsta faran öfver, käre Sten, svarade baronessan.

— Verkligen, Olga?

— Ja, helt säkert!

— Men febern, Olga?

Baronessan ryckte lätt på axlarna.

Febern måste doktorn bekämpa, sade hon. Det är intet annat att göra, än afvakta hans ankomst och hoppas på himmelens bistånd!

Grefve Stålsköld reste sig och begaf sig åtföljd af sin kusin in i sin hustrus rum.

Grefvinnan hvilade orörlig blaud kuddarne.

Hennes ansigte var hvitt som ett lics.

Endast ibland gick en ryckning genom hennes kropp, som om en frosskakning genomfarit den.

Dessa frosskakningar voro ett säkert tecken på att barnsängsfeber var för handen.

Grefve Stålsköld lät sina sorgsna blickar utan återvändo hvilat på den älskade makans ansigte.

Han längtade att få böja sig ned öfver hennes bleka drag och genom kyssar och ömma ord återkalla henne till medvetande.

men baronessan Olga bevakade alla hans rörelser med argusblickar och höll ständigt honom tillbaka.

Att skydda grefvinnan för faran af sinnesrörelser, tänkte hon naturligtvis ej på — nej, den svartsjuka qvinnan unnade ej sin rival mannens smekningar.

Dem betraktade hon som en stöld från sig sjelf.

I hennes ögon var den sjuka grefvinnan redan ett — lik. Hennes enda önskan gick ut på att grafven snart skulle sluta sig öfver Julia.

Då — trodde hon — hade hon vunnet spel.

Afundajuk öfver hvarje öm blick från greve Sten på hans maka, uppmanade hon honom att följa med sig i yttre rummet.

Stålsköld skulle helst ha velat dröjt vid sin älskades läger. Han följde dock baronessan.

— Var förvissad om mitt djupaste deltagande, käre Sten, hviskade baronessan skenbart rörd.

Hon förde näsduken till ögonen för att borttorka osynliga tårar.

Men grefven afbröt hennes ordsvall och frågade, hvad hon vidtagit för åtgärder.

Olga svarade, att hon gifvit befallning om att framför allt först genomsöka slottet; ty man kunde ju icke veta, menade hon om barnaröfvaren verkligen tagit barnet med sig, eller om han endast skaffat det å sido för att mörda det.

— Bra! Det var en god tanke af dig, Olga, berömde grefven. Hvem har du gifvit detta uppdrag?

— Fyra personer under uppsigt af min trogne Jäderin.

— Jäderin?

— Ja visst, Sten. Han bad mig om att få detta uppdrag sig anförtrödt för att återvinna din gunst, som han trodde sig på ett eller annat vis ha förlorat. Dessutom har jag skickat ut ett halft gussin betjenter och lika många af de bönder från byn, som hjälpte till med släckningen; de ha delats i fyra afdelningar och brutit upp i riktningen af staden.

— Åt staden till?

— Ja visst!

— Men min Gud, Olga, hvad har du tænkt på som ej skickat ut flere. Och endast i en riktning! Jag litade på dig.

— Men jag sade dig ju allt förut, svarade baronessan i kränkt ton, och du gillade ju allt. Dessutom har jag skickat bud till polismästaren i Stockholm.

— Det är bra! Men flere personer måste skickas ut. Skogstrakten omkring »Svarta Hjorten» och det der gamla rucklet sjelf måste också undersökas.

Baronessan ryckte till, men hemtade sig raskt.

— Jaja, det kanske är bäst; allmänna landsvägen går ju förbi der. Stor förhoppning hyser jag visserligen ej, men du kan ju ge Jäderin i uppdrag att leta åt det hållet.

— Nej, nej, jag har ej förtroende till den der figuren, sade grefven,

— Då gör du en bra menniska orätt, svarade baronessan. Så mistrogen borde du hellre ha varit mot Berger!

Grefven gick utan att svara mot dörren.

I detta ögonblick hördes ljud af steg i korridoren.

— Jäderin och de andra komma tillbaka! Kanske ha de gjort någon vigtig upptäckt, ropade baronessan och skyndade efter grefven.

FEMTE KAPITLET.

Lömska snaror.

Baronessan hade orsak att förmoda, att någon upptäckt blifvit gjord.

Hon visste på förhand, hvilken falsk anklagelse skulle förebringas.

— Ni har icke funnit mitt stackars barn? frågade grefven i en ton, hvarom det var svårt att afgöra, om den var glad eller sorgsen.

Medvetandet om att ej kunna trycka sitt barn till sitt hjerta gjorde honom sorgsen, men han fann ett visst hopp i den omständigheten, att Bertha åtminstone ej återfunnits som lik.

— Nej, nådig grefven, svarade Jäderin med krypande underdånighet, vi hafva genomskökt hela slottet på det grundligaste, men tyvärr ej funnit den lilla. Men befaller herr grefven, så skola vi utomhus på det ifrigaste fortsätta de började efterforskningarne. Det skall väl lyckas våra —

— Godt, godt, afbröt grefven Jäderins svada.

— Nils, vände han sig derpå direkt till sin kammartjenare, har då alls ingenting upptäckts, som kan ge en spaning på röfvaren?

— Jo, visst ers nåd? Nils, eller rättare sagdt vi — hafva gjort en mycket vigtig upptäckt, blandade Jäderin sig i samtalet. Öfver röfvarens person kan numera ej råda något tvifvel.

Grefven vände den framfusige Jäderin ryggen.

Derpå uppmanade han:

- Tala, Nils, tala! Hvar har du gjort din upptäckt?
- I Annas rum.
- Huru? I Annas —
- Så är det nådig herre!
- Rör det Berger?
- Ja, herr grefve!
- Hvad, hvad? Sjung ut!
- Herr grefven har förlorat —
- Mina nycklar! Min nyckelknippa? afbröt Stålsköld häftigt.
- Dina nycklar, Sten! Och de ha funnits i Annas rum?
- utbrast baronessan. Åh, denna ovärdiga, skenheliga slyna! Endast väl att jag så snart genomskådat henne!
- Ja, herr grefve! De förlorade nycklarne, som grefven frågade efter, fann jag lyckligtvis, bekräftade kammartjenaren och räckte grefven nyckelknippan.
- Det är väl dina nycklar, Sten? frågade den unga enkan.
- Javisst!
- Och åter vändande sig till Nils, fortsatte han:
- Hvar fann du dem?
- De voro gömda i Annas säng.
- Huru? Nycklarne voro gömda? frågade grefven i förtörnad ton.
- Ja visst, ers nåd! bekräftade kammartjenaren.
- Ett bevis på huru raffineradt förbrytarne gått till väga, framkastade baronessan.
- På hvad sätt fann du dem? fortsatte grefven att examinera.
- Jäderin rådde mig att undersöka Annas rum också. På Jäderins råd undersökte jag först hennes säng och kastade sängkläderna i sär. Då hörde jag plötsligt ett klingande ljud och då jag såg efter, lågo nycklarne på golvet.
- Skändligt! ropade grefven.
- Ja, icke sant, skurkaktigt! instämde baronessan.
- Och denna hopskrynkade mössa fann jag liggande i ett af rummets hörn nära fönstret!
- Med dessa ord trängde Jäderin åter fram till grefven.

— Huru? En mansmössa? Huru har den kunnat komma i flickans rum? sade den unga enkan i hänfull ton.

Grefven svarade ej, men skakade med en knyck ut kullen, så att formen blef synbar.

— Skändligt! utbrast han åter.

— Det är Bergers mössa, icke sant? frågade baronessan.

— Tyvärr! medgaf grefven.

— Ett ytterligare bevis på din trogne förvaltares bofstreck, hänlog den i sitt inre triumferande baronessan.

I detsamma föll ett stycke papper från mössremmen och ned för grefvens fötter.

— Hvad är det? ropade baronessan.

Kammartjenaren bockade sig ned och tog upp det.

— En sedel, ers nåd! sade kammartjenaren öfverraskad och räckte grefven den.

— En tusenriksdalerssedel, sade grefven.

— Huru? En tusenriksdalerssedel? utbrast baronessan. Åh, bevars väl, herr Berger måste vara en rik man, efter han ej väljer bättre förvaringsplats för sina värdepapper än en gammal mössa!

— Obegripligt, mumlade grefven.

— Ack nej, käre, invände baronessan hastigt; efter allt, som jag sett denna natt, finner jag Bergers förmögenhet mycket begriplig. Du har varit mot honom en mycket för mild och efterlåten herre och han har naturligtvis begagnat sig deraf för att bestjåla dig!

Jäderin kastade en blick af hemligt förstånd på baronessan, som sade så mycket som:

— Nå, har jag icke gjort min sak bra? Kunde strecket bättre lyckas?

Baronessan aktade sig för att besvara blicken, utan vände sig åter till sin kusin:

— Käre Sten, när allt kommer omkring, har nog Berger haft sin plan med att låta Anna stjäla nycklarne.

— Hvad menar du? Har du någon bestämd misstanke?

Baronessan skakade hufvudet.

— Huru skulle jag kunna ha någon bestämd misstanke, sade hon, jag vet ju ej mer än du! Men låt anställa undersökningar i dina egna rum. Utan grund ha nycklarne ej tagit!

Grefven såg eftersinnande på sin kusin:

— Min Gud, nu kommer jag ihåg något, sade han. Bullret — bullret, som jag hörde strax före Berger infann sig hos mig, föreföll mig mycket misstänkt.

— Huru? Du har hört något misstänkt buller? Hvar då?

— Det föreföll mig komma ur mitt arbetsrum.

— Och du undersökte ej genast saken närmare?

— Tyvärr — nej! Jag hade ju för öfrigt ej nycklarne och ville ej lemna Julia.

— Det måste genast godtgöras. När allt kommer kring, föreligger väl här äfven en annan förbrytelse. Kom, vi vilja se efter!

Och de aflägsnade sig, sedan friherrinnan gifvit Jäderin befallning att i spetsen för så många män, han kunde uppbåda, undersöka omgifningarne och isynnerhet trakten kring »Svarta Hjorten» samt utlofva en stor belöning åt den, som kunde lemna någon upplysning om de försvunna.

Grefven hade ej motsatt sig baronessans anordningar; men han tyckte ej om, att Jäderin valts till de spanandes anförare och gaf i all tysthet en af sina äldre tjenare vid namn Bruze i uppdrag att äfven å sitt håll forska.

Gerna skulle han ögonblickligen sjelf ha sett sig i spetsen för sitt folk; men huru skulle han ha vågat att lemna sin sjuka maka!

Nej, hans hjerta och hans pligt bjödo honom att stanna i slottet. Ty förföljandet af röfvaren kunde ske genom andra; men ingen kunde ersätta hans person vid den lidande gemålens sjukbädd!

Följderna kunde blifva de betänkligaste, om grefvinnan vaknade ur sin dvala och icke längre fann sin man vid sin sida. —

Jäderin hade i spetsen för folket aftågat och grefven inträdde, åtföljd af baronessan och kammartjenaren, som han befält medfölja, i sitt arbetsrum.

Men redan innan Nils med ett ljus i handen beträdat rummet, såg grefven, att kaseakistan varit öppnad.

— Himmel, hvad är det här? ropade han bestört och gick längre fram.

— Hvad menar du, Sten? sade baronessan djerft.

— Här ha varit tjuftar? utbrast grefven upprörd.

— Gud i himmeln, det också! Min aning bedrog mig således ej! ropade baronessan.

Kammartjenaren kom nu närmare med ljuset.

Situationen låg snart klar.

Spåren efter ett våldsamt uppbrytande voro tydliga och kofoten, som låg på mattan, visade, med hvilket verktyg tjuvarne opererat.

Facket, der grefven plögade förvara sina penningar, stod ännu öppet.

Med darrande händer öppnade han det helt och hållet.

— Bestulen! mumlade han.

— Har du förlorat mycket penningar, Sten? frågade förbryterskan.

— Det felar en betydande summa; låt mig se efter!

Efter en stunds räknande fortsatte grefven:

— Bestämdt kan jag ej säga, huru stor summan är än; men femtio till sextio tusen riksdaler felas åtminstone.

— Förskräckligt!

— Ack, penningeförlusten skulle jag nog kunna bära, sade grefven i det tårarna ånyo trädde honom i ögat, om jag endast hade mitt stackars barn!

— Hvem kan tjuften vara? fortsatte han efter en stunds tystnad.

— De samma naturligtvis, som röfvat barnet — Berger och hans medbrottslingar. Lyckligtvis ha vi Anna inom lås och bom och det skall väl lyckas framtvinga en bekännelse af henne.

Grefven böjde sig mekaniskt ned och lyfte upp den på golfvet liggande kofoten.

— Icke sant, Sten, sade baronessan, dylika slags verktyg

har ju endast Berger i sitt förvar i förrådskammaren och ingen kan utan hans tillåtelse bemäktiga sig dem?

Grefven medgaf detta.

På samma gång böjde han sig ned och tog upp från golvet ett litet glittrande föremål.

— En ring! ropade han förvånad.

— En ring? upprepade baronessan. Om den ej tillhör dig, så har någon af tjufvarne förlorat den.

— Tror du det, Olga? sade grefven med en egendomlig betoning.

— Ja visst! visa mig ringen!

Men Stålsköld dröjde med att uppfylla hennes begäran.

Han blickade henne skarpt och forskande i ansigtet.

— När var du senaste gången i detta rum? frågade han äntligen.

— Ja-ag? sade långsamt den förskräckta förbryterskan.

— Ja du, Olga!

— Hvarför frågar du det, käre Sten?

— Hm, jag måste veta det!

— I går morgse, det vet du bäst sjelf. Du hade bedt mig komma hit för att läsa ett bref från den fattiga gumman, som bad om understöd!

— Javisst; och sedan har du icke öfverskridit tröskeln till detta rum?

Baronessan blef allt oroligare.

— Nej, hvad skulle jag haft här att göra!

— Nu vill jag endast visa dig, att äfven du lätt kan miss-taga dig och att det ej är tillåtet att beteckna hvarje omständighet som ett nytt bevis på brottslighet.

Mekaniskt grep baronessan efter sin venstra hand.

— Min — min vigselring, stammade hon dödsblek.

— Åh se! Först nu upptäcker du din förlust, Olga!

— Ja, ja! Gif — gif mig ringen! Han tillhör mig; jag — jag har för-förlorat honom, stammade baronessan förvirrad.

Under det hon utsträckte sin hand efter den gyllene prydnaden måste hon slå ned sina ögon.

Hon hade ej mod att se i ansigtet den man som stod framför henne. Hennes onda samvete oroadde henne och det föreföll henne, som om hon haft ett kainstecken på pannan.

Grefven lemnade utan vidare sin kusin ringen.

— Jag skulle ej spilt ett ord derpå, sade han, om det ej förvänat mig, att jag ej förut märkt den.

Baronessan återvann med ens hela sin säkerhet, då hon hörde, att grefven ej hyste några djupare misstankar.

Hon gladdede sig inom sig sjelf öfver att ha sluppit undan för så godt pris.

Ringens, som var en smula för vid, hade glidit af fingret i det ögonblick, då hon, fruktande upptäckt, med utsträckta armar störtat till kassakistan för att begå stölden.

Hon hade i sin upprörda sinnesstämning ej märkt förlusten förr än nu.

Hade grefven varit det ringaste misstänksam, hade han lätt kunnat drifva henne i trångmål och fått en uppslagsända till hemligheten med de begångna brotten.

Men grefven hade genom de senaste olyckorna blifvit alldeles för upprörd, att han skulle kunnat i sin kusin, som stod framför honom, urskilja sin värsta fiende.

Efter att ha åter tillstängt kassakistan lemnade han jemte baronessan nedstämd rummet.

Förlusten af penningar smärtade honom mindre, än tanken på att en person, som han satt lit till, bedragit honom så nedrigt.

De begåfvu sig till grefvinnans rum. En förändring i den sjukas tillstånd hade der inträdt.

Den bedröfvade äkta mannen vek ej från hennes hufvudgård.

Han satt på en stol och stirrade med tårade ögon på sin lidande makas dödsbleka anlete.

Baronessan försökte rycka grefven ur hans mörka tankar, i det hon frågade, huru han tänkte förfara med de i slottsängelset insatta båda qvinnorna.

Stålsköld svarade kort, att han sjelf ej ännu visste det. Han ämnade i alla händelser anlita en skicklig polisman, som skulle förhöra dem.

Detta svar gjorde baronessan betydligt fundersam.

Hon skulle helst önskat, att grefven tagit saken i sin egen hand.

Ty blandade sig polisen i affären, så blefve denna betänkligare för henne.

Polisen går förbrytaren närmare in på lifvet, än denne önskar, i synnerhet om denne som här sjelf är — anklagare.

Men äfven om faran blefve aldrig så stor, måste hon fasthålla vid sin anklagelse mot Berger.

Och skulle man ej tro henne, den högt uppsatta damen, mera än några obetydliga tjenare?

Såvida endast ej något oförutsedt inträffade!

Men hvad skulle baronessan väl sagt, om hon vetat af Jädersins oförsigtighet vid sjöstranden och zigenarnes uppträdande?

Kanske hon då ej så segerviss blickat in i framtiden!

Nästan en timme hade grefven suttit försänkt i sin förtviflan.

Plötsligt dånade/hofslag och hördes vagnsrassel från gården.

— Ändtligen, ändtligen är läkaren här! mumlade grefven.

Efter få minuter inträdde äfven doktor Alm och begaf sig efter en kort helsning till den sjukas bädd.

— Aj, aj, febern, febern! mumlade han för sig sjelf, sedan han några ögonblick uppmärksamt betraktat den lidande. Här står det illa till, fortsatte han än saktare, jag fruktar, att läkarens konst här är förgäfves! Blod felas, blod felas!

Nästan uppmärksammare än grefven sjelf iakttog baronessan hvarje läkarens min.

Dennas bekymrade ansigte tillfredsstälde den hjertlösa qvinnan.

— Förgift behöfs ej, tänkte hon med en triumferande, ondsksfull blyxt i sitt öga.

Läkaren hade slutat sina första undersökningar. Han måste medgifva, att tillståndet föreföll betänkligt. Den förtviflade grefven grep hans hand och besvor honom att uppbjuda hela sin konst för grefvinnans räddning samt lofvade furstligt belöna honom.

— Hvad i mina krafter står, skall jag göra, bedyrade läkaren.

Men jag måste be att få bli ensam med grefvinnan, med frun här som biträde.

Grefven höjde bifallande på hufvudet.

— Men mig — mig tillåter ni väl, herr doktor, att stanna i grefvinnan Julias närhet?

I temligen ironisk ton svarade läkaren:

— Naturligtvis, nådig fru! Ni får vänta i det yttre rummet. Behöfva vi hjälp, är ni ju i närheten. Jag tackar emellertid för erbjudandet.

Den unga enkan kastade en rasande blick på läkaren, som trots sin skenbara höflighet således så godt som visade henne på dörren.

Endast grefvens närvaro förmådde hindra henne från att ge doktorn ett häftigt svar.

Skulle läkaren kanske ha en lätt aning om, att hon haft sin brottsliga hand med äfven i dessa sorgliga tilldragelser?

Kanske!

Åtminstone var den blick, som han kastade på Olga, af mycket tvetydig och forskande natur.

En frossbrytning öfverföll henne.

Oaktadt hon redan hade i fickan penningarne åt doktorn, »lånet på obestämd tid», fruktade hon för honom.

Så fast och energisk som i detta ögonblick hade denne man ännu aldrig uppträdt mot henne.

— Sannolikt, tänkte hon, vill han genom sitt barska uppträdande visa mig, att han har mig i sitt våld och derigenom tvinga mig att så fort som möjligt uppfylla hans önsknningar. Nå — penningar skall åter förvandla honom till en ödmjuk tjänare. Lyckligtvis har jag det trollmedel, som kan tämja den motspänstige!

För att ej väcka något uppseende lemnade hon jemte grefven emellertid nu sjukrummet.

Grefven gaf befallning, att en af hans stalldrängar skulle göra sig i ordning att rida in till staden med ett bref.

— Du ämnar skicka bort ett bref? sade baronessan inställsamt och frågande.

Grefven svarade ej.

— Förlåt, att jag tränger mig in i dina angelägenheter, men det är endast deltagande för dig i din pröfning, som dikterar mitt handlingssätt.

— Det är till Stockholms polismästare, jag skrifver, sade grefven.

— Är det nödvändigt? invände baronessan oroligt; jag har ju redan uppdragit åt karlarne, att underrätta polisen.

— Det må så vara; men en egenhändig skrifvelse från mig gör dock ännu större verkan. Och för att sporra de spanande till större ifver har jag utsatt en belöning af 2,000 specier för den som finner något spår af barnet.

— Hm, icke illa! En så hög belöning lockar nog många!

— Dessutom 5,000 specier för den som återbringar det lefvande.

— Men, käre Sten, är det ej allt för mycket?

Grefven gjorde en energisk afböjande åtbörd.

— Skulle det kosta halfva min förmögenhet, offrade jag det det med glädje, kunde jag endast få igen barnet. Ack, jag vågar knappt tänka på huru — huru — underrättelsen —

— Du menar att förskräckelsen kunde döda den stackars Julia, fortsatte den grymma qvinnan med ett visst välbehag grefvens ord.

Grefve Stålsköld ryckte, oangenämt berörd, till.

— Du är förskräcklig, Olga. undslapp det ofrivilligt hans läppar.

— Jag vill blott ditt bästa, käre Sten. Du bör ej bedraga dig sjelf, angående den fara, hvori Julia sväfvat. Du skall öfvervinna smärtan lättare, när du vet, att en deltagande väninna stå vid din sida; delad smärta är half smärta.

Hon sökte än en gång öfvertala grefven att ej sätta belöningen så högt. Men det strandade mot hans fasta vilja.

Hennes förstånd sade henne, att faran för upptäckt växte i samma grad som den utlofvade summan var stor.

Hon hade naturligtvis största intresse i, att efterspaningerna bedrefvos så lamt som möjligt.

Hon anade nu dessutom, att grefven ämnade skicka ännu något vidare budskap in till staden.

Och hon misstog sig ej.

Grefven skref ett ytterligare bref, hvori han anhöll, att någon högre, skicklig polisman måtte skickas ut för att på ort och ställe anställa ransakning öfver det skedda.

Hon drog sig tillbaka på på sitt rum för att öfverväga, huru hon skulle ställa sig under den blifvande ransakningen.

Grefven hade fått sitt bref färdigt och stallknekten var äfven i ordning. Det återstod endast att sätta ut adressen.

— Det är strax färdigt, Erik, sade grefven.

Under det grefven skref adressen, frågade han:

— Är Nils här?

— Ja, ers nåd!

— Hvar är han

— Han väntar i yttre rummet!

— Han skall komma in!

— Som ers nåd befaller!

Stallknekten gick.

Efter några ögonblick återvände han i sällskap med kammartjenaren Nils.

— Här, sade grefven, i det han reste sig från stolen och lemnade ridknekten en brefväska. Du skall rida genast till polismästaren och lemna det här!

— Som ni befaller herr gr fve!

— Söla ej på vägen!

— Åh, grefven kan vara lugn!

— Men håll ögon och öron öppna under hemvägen. Hör efter öfverallt, om ingen sett till Berger. Träffar du på vägen folket härifrån, så tag reda på, hvad de hört, och underrätta mig derom.

Ridknekten aflägsnade sig skyndsamt.

Grefven gick fram till sitt skrifbord och kastade ned några rader samt satte stadsläkarens adress, medicinalrådet Hedin, på kuvertet.

— Lemna detta bref och skynda dig, sade grefven åt sin kammartjenare, som genast aflägsnade sig.

— Försigtighet skadar ej, sade grefven för sig sjelf och Alm kan omöjligt ta illa upp, att jag ger honom en medhjelpare! —

Under tiden satt friherrinnan Stjernfeldt ensam i sitt rum och rufvade på nytt förräderi, nytt förderf.

Morgonen grydde.

— Om endast Jäderin vore här igen, mumlade hon för sig sjelf. Jag vet ej, huru det kommer sig, men jag känner mig så orolig. Kanske var det en dumhet, att låta barnet lefva. Nå — hotar någon fara, så är det ju ingen omöjlighet än att bereda universalarftagerskan ett kallt bad. Ha, ha, ha — ja, det blir kanske det bästa!

Huru väl, att den allsmäktiges hand redan korsat hennes planer.

Ty den eländiga var i stånd till allt!

Icke en gång det oskyldiga barnets lif ville hon skona, när det gälde att skydda sig sjelf och uppnå sitt mål: bli grefve Stålskölds andra fru och oinskränkt herrskarinna öfver hans förmögenhet.

Men — den allsmäktige hade, som sagdt ingripit i hennes planer och ryckt barnet ur hennes mordiska händer.

Hvad kommer väl förbryterskan att känna, när hon af sin medbrottsling erhåller denna underrättelse?

Men — ännu en annan gåta väntar sin lösning.

Hvad hade det blifvit af Berger?

Hade himlen äfven här skyddat den oskyldige.

Vi skola i nästa kapitel kasta en blick på hans öde.

SJETTE KAPITLET.

I dödens käftar.

För personalen i slottet var Bergens plötsliga försvinnande en gåta.

Såsom sakerna stodo kunde ingen förklara det på annat sätt än så som baronessan och hennes medbrottsling utspridt det

Men hade denna fått grefven att gå in på hennes åsigt, så funnes bland slottspersonalen redan röster, som lifligt togo Bergers parti och protesterade mot, att den som oförvitlig hittills ansedde förvaltaren nu plötsligt skulle gjort sig skyldig till en så svår förbrytelse.

Äfven den närbelägna byns invånare kunde alls ej få i hufvudet, att den allmänt aktade Berger plötsligt skulle ha förvandlats till en skurk och förrädare.

Allmänt väntade man därför under stark spänning på gätans lösning.

Här och der uttalades till och med öppet den åsigten, att Berger kunnat blifva offer för något brott.

Men när nu äfven underrättelsen om inbrottsstölden blef bekant, tystnade de röster, som försvarat förvaltaren.

Man tänkte äfven litet hvar för sig, att det kunde vara farligt att öppet taga parti för en som gemen förbrytare utpekad person.

Man hade ju lätt sjelf kunnat komma i misstanke.

Derför beklagade man förvaltaren i tysthet, men visade äntet öppet deltagande.

Icke för att få Berger i olycka, utan hufvudsakligast af nyfikenhet slöt man sig till de utsända efterspanarne.

För baronessan och hennes medbrottsling var Bergers försvinnande, som vi veta, ingen hemlighet; men väl låg en hemlighetsfull slöja öfver hans öde, sedan han störtats ut.

Hittills egde visserligen baronessan ingen kännedom om, att Jäderin ej kunnat finna liket; hon hade säkerligen ej heller, om hon vetat det, tagit det så lätt som han.

Sunda förståndet måste säga henne, att vildskytten Mathias ej hade orsak att förgripa sig på ett lik, som i grund och botten ej angick honom.

Hvarför skulle han ha kastat det i vattnet för att låta det försvinna?

Ingen skulle dock ha ställt honom till ansvar för Bergers död.

Hvem hade väl kunnat bevisa, att han vetat af förvaltarens död och först upptäckt och sett hans lik?

Hade Mathias alltså verkligen funnit Bergers kropp på sjöstranden och skaffat undan den, så måste någon annan omständighet ha förmått honom härtill.

Så var ock i sjelfva verket händelsen.

Vildskytten Mathias, som i byn eljes bedref det hedervärda skomakeriyrket, som, sanningen till ära, föga behagade honom, hade en vän och kamrat, vid namn Krans.

Denne Krans var också en problematisk existens.

Något handverk hade han ej lärt.

Tidvals var han fiskare.

Men äfven denna syselsättning bedref han mycket vårdslöst.

Han arbetade endast när han hade lust. Lust till arbete hade han emellertid endast, då knifven, så att säga, satt honom på strupen och han gifvit ut sin sista styfver till bränvin.

Bränvin älskade han, som det lägre folket i allmänhet gjorde, isynnerhet under dessa husbehofsbränningens dagar, öfver all måtta.

Men — hvem skulle väl kunnat förebrå honom denna smak

af byns manliga invånare? De voro, som man säger »lika goda kålsupare» allesammans.

Krans var en ännu rätt ung man och bodde i sin gamla mors lilla hus.

Det var en bra och arbetssam qvinna.

Som flicka hade hon tjenat hos ett rikt herrskap i staden och under denna tid sparat ihop något penningar, som nu kom henne väl tillpass som enka.

Gumman Krans var trots sin ålder en driftig person, som ej låg på latbänken och ej drog sig för något arbete.

Hvad hennes son gjorde för litet sökte hon ersätta genom sin flit.

Hon hade endast en svag sida och det var, att hon högt älskade sin son och förr sjelf dog, än hon skulle låtit sin Per lida nöd.

Per Krans var emellertid trots sin arbetskygghet ingalunda någon elak menniska.

Han lefde med sin mor och, så vidt på honom berodde, med alla andra i bästa samförstånd.

Ibland, när det var allt för tomt i grytan, ruskade Per upp sig och visade att han *kunde* arbeta duktigt, endast han *ville*.

Men så snart nöden var öfver, köket försedt med några lifamedel och några silfvermynt skramlade i fickan, var all hans arbetsenergi slut.

Då latade han sig och helsade på innehållet i en väldig bränvinskaraffin med Gustaf III inbrändt i förgyllda bokstäfver under en kunglig krona.

Och sjelf kände han sig nöjd som en kung dervid.

På detta sätt hade Per Krans lefvat flere år och befunnit sig temligen väl dervid.

Under senaste tiden hade det varit smått om matbitarne.

Mor Krans, som hon allmänt kallades i byn, hade varit sjuk några gånger och hade därför kunnat förtjena föga sjelf.

Som Per trots allt var en god son, som ej ville se sin mor hungra, hade han sett sig om efter förtjenst.

Men för regelbundet arbete hade han nu en gång för alla ingen smak.

Derför är det ej underligt, att han lätt lätit öfvertala sig af Mathias att deltaga i det visserligen farliga, men dock mindre brottsliga arbete, som bestod i tjufskytteri och smuggling.

Vid denna tid hade nämligen ej tullafgiften vid Stockholms tullar borttagits och raska, oförvägna karlar, som ville stå företagsamma köpmän till tjänst kunde lätt förtjena sig sköna, blanka specier.

Äfven Per Krans fann behag i detta äfventyrliga yrke.

För det första behöfde han endast arbeta några nätter i veckan för att få en anständig förtjänst och dessutom utöfvade arn en viss retning hos honom.

Ingen ansåg dessutom smuggeriet som något särdeles orätt och ingen alls höll det för skamligt.

Hufvudsaken var att undvika allt sammanträffande med tullsnokarne.

Under den natt, då de förut beskrifna ödesdigra händelserna egde rum, voro Mathias och Krans, belastade med varupackor, åter ute. Vid Norrtull skulle de möta andra kamrater som denna gång skulle utföra det egentliga arbetet, insmugglandet i staden förbi tjänstemännens näsa.

De ämnade tillryggalägga en del af vägen efter Brunnsvikens strand för att slippa bära de tunga packorna så långt.

Krans hade rott förut och skulle i en liten bugt midt för slottet afvakta sin kamrat, som genom skogen skulle stöta til honom.

Han hade gömt sig bland strandens buskar.

Då hörde han öfver sig ett buller som af ett fallande föremål.

Han såg upp mot slottet och såg ett eldsken i ett af dess fönster.

Men han fick ej tid att tänka härpå. Bullret blef tydligare. Det lät som något tungt föremål skulle rullat ned för afsatsen.

— För tusan, hvad försiggår här? mumlade smugglaren förskräckt.

Knapt hade han sagt dessa ord, då en tung kropp med hela sin tyngd slog ned i grenarne af ett stort träd.

Krans hörde tydligen, huru grenarne knäcktes sönder under tyngden.

Han stod der med öppen mun som han fallit från skyarne.

Han vågade ej röra sig ur stället.

Vidskeplig var han just icke; men saken föreföll honom dock en smula märkvärdig.

Hellre skulle han ha velat gripa till flykten. Men på samma gång väcktes hans nyfikenhet att få veta, hvad detta egendomliga rutschparti hade att betyda.

Att föremålet fallit ned från slottet hade han klart för sig nu, sedan första förskräckelsen gått öfver.

Den mörka kropp, som han sett deruppe på balkongen, hade nu försvunnit och det kunde ej råda tvifvel om, att det var den, som gjort färden.

Ännu ett ögonblick stod han obeslutsam och undrade, hvad han skulle göra.

Slutligen bemannade han sig och nalkades långsamt trädet.

Hans vid mörkret redan vana öga upptäckte efter något letande en manlig gestalt, som med hufvudet och öfverkroppen nästan berörde jorden, under det benen voro fastklämda i en trädklyka och kroppen således skyddad för att störta alldeles ned.

Sedan Krans, nästan förlamad af skräck och öfverraskning, ännu några minuter betraktat den märkvärdige luftresanden i hans kritiska läge, fattade han mod och började undersöka, huru det kom sig, att kroppen blifvit hängande.

Snart upptäckte han, att den olycklige mannens venstra fot var fast inklämd mellan en gaffelformigt vuxen gren.

Den nedstörtades rock hade äfven fastnat i en gren och hade i sin mån bidragit till, att skydda för ett fullständigt fall.

Utan att veta, hvem han hade för sig, endast lydande mensklighetens röst, började Krans söka befria mannen ur hans pinsamma läge.

Men detta var ett svårt arbete.

Upprepade gånger måste han höja den tunga kroppen i vädret, så att den fastklämda foten skulle kunna bli fri.

Först vid fjerde försöket lyckades han frigöra den.

Nu var det endast rocken, som höll igen.

Krans gjorde kort process.

Han drog fram en knif och skar helt enkelt af rockskörtet. Genast föll den nedstörtade i smugglarens armar. Försigtigt lät han kroppen glida ned på marken. Derpå tog han fram ett elddon och lyste i den sanslösa ansigte.

Men han förmådde ej urskilja mannens drag.

Ansigtet var nämligen alldeles öfverhöljdt af blod och ur ett sår på pannan rann det ännu rikligt.

Äfven från sjelfva ansigtet och händerna rann blod.

Krans skakade på hufvudet.

— Jag skulle vilja veta, hvad det är för en gynnare, mumlade han. Frivilligt har han då bestämdt ej gjort resan utför, såvida han ej haft för afsigt att ta lifvet af sig. — Hm, om han ville dö, kunde han då ha valt ett angenämare dödssätt. Det der var för otäckt! Han kunde ju ha hängt sig lika gernal

Nyfikenheten förmådde honom att ännu nogare betrakta mannen.

Plötsligt ryckte smugglaren till.

— För hin, mumlade han, jag gjorde karlen orätt. Han har ju ett rep om halsen. Men kanske har snaran brustit och han så ramlat ner hit.

Krans besegrade sin motvilja.

Han lutade sig ned och kände med händerna på repet.

Detta rep visade sig nu vara lindadt helt löst om halsen.

Nästa sekund höll Krans det redan i handen.

— Hm, en snara har han knutit; men något spår efter att repet brustit fins ej, mumlade han.

— Men fortfor han efter att ha funderat något, karlen måste ej vara fullt tillräknelig för att på sådant der sätt hänga sig deroppe, utanför fönstret eller balkongen. Historien kan omöjligt hänga rätt ihop!

I detsamma hörde han ett lätt gurglande ljud.

Han böjde sig ned öfver det förmenta liket och lyssnade.

Ett svagt, hest rosslande hördes igen.

— Nå, det är inte illa, ropade Krans och skakade på hufvudet. Att störta ned från en sådan här höjd utan att slå ihjel sig på fläcken — gör efter det konststycket den som kan. Men

mycket lif kan dock omöjligt vara kvar. Antagligen sjunger han nu på sista versen!

Men trots, att han ej hyste mycket hopp att kunna rädda lifvet på den förmente sjelfmördaren, förmäde honom dock hans goda hjerta att antaga sig den olycklige.

— Hm, det är icke sagdt, att karlen sjelf knutit snaran och gjort språnget. Om det, när allt kommer ikring, skulle vara frågan om ett brott, hvars offer han blifvit? — Hm, hm! Saken låter tänka sig!

Med dessa ord skred Krans till handling.

Han reste den nedstörtades kropp upp och bar den till den ungefär tio steg derifrån aflägsna sjostranden.

Der nedlade han honom.

Han doppade sin näsduk i vattnet, vred ur den litet och började tvätta blodet från den liflöses hufvud och ansigte.

Härvid tyckte han sig märka, att den olycklige ännu andades.

Denna upptäckt förmäde honom att fortsätta sin tjenst som den barmhertige samariten med ännu större ifver.

Han tvättade äfven blodet från Bergers händer.

Men ju mera han tvättade, desto flere sår upptäckte han på den olyckliges kropp.

Så vidt han kunde bedöma, måste Berger vid nedstörtandet ha brutit icke endast båda armarne, utan äfven ett ben.

Men i det afseendet förmäde han naturligtvis med bästa vilja i verlden ej bringa någon hjälp.

Hans bemödanden riktade sig därför på såren i hufvudet och ansigtet,

Han sade sig, att om dessa sår ej visade sig af dödlig beskaffenhet, de öfriga kroppsskadorna först i andra rummet kunde komma i betraktande.

Arm- och benbrott kunna botas, endast inga ädlare kroppsdelar äro skadade.

Emellertid hade Krans ännu ej kommit till någon klarhet öfver Bergers personlighet.

Ansigtet var sönderslaget öfver allt och det gapande, icke obetydliga såret på pannan bidrog icke minst att göra honom oigenkännelig.

Afven Bergers drägt lemnade ingen bestämd hänvisning derom.

Sedan Krans rengjort såret på pannan, så godt han kunde, anlade han ett slags förband af sin näsduk. Blodflödet stillades åtminstone deraf.

En halftimme hade Krans på detta sätt sysselsatt sig med den vanmäktige.

Plötsligt reste han sig upp.

Han hörde ljudet af steg.

— Mathias? ropade han frågande.

I stället för svar hördes endast ett slags brummande.

— Är det du, Matte? förnyade han sin fråga.

— Naturligtvis är det jag, brummade denne vresigt. Så här dags på natten ränner minsann ingen annan omkring här.

Allt förrådde, att Mathias just ej befann sig i det rosenrödaste lynne.

Krans stannade därför qvar och lät gubben sjelf komma fram.

— Har du haft någon förargelse? frågade han, då Mathias, djupt hemtande efter andan, stannade några steg från honom, hvarvid han i mörkret ej upptäckte Bergers kropp, som dessutom låg i skuggan af några buskar.

— Ja visst tusan! Först fick jag ej alla de ackorderade varorna med mig, så att förtjensten blir usel i natt. Så ser jag en bit härifrån att elden är lös i slottet och dessutom har en räfnäsa korsat min väg.

Under det Mathias sade detta, löste han upp banden, som uppehöllo hans varupacke och Krans hjälpte honom med att lyfta ned den från ryggen.

— Du har alltså också sett elden? sporde Krans,

— Naturligtvis! Man hör ju bråket deruppe ända hit ned!

— Och någon tullsnok har du mött?

— Hvem har sagt det? Jag sade ju blott, att det var en fördömd räfnäsa, som stack fram. Vete hin, hvad den göken hade ute att göra vid den här tiden i skogen!

— Hvem var det då?

— Någon spion från slottet!

— Hvad heter han?

— Ja, visste jag det, behöfde jag icke vidare bry mitt hufvud med det der mötet.

— Jag trodde, du hade sett honom!

— Jo, visst såg jag honom!

— Nå, då kände du väl igen honom.

— Visst inte. Åtminstone ej noga. Han stod bakom en trädstam i skogen och hade dragit en slokhatt öfver öronen ända ned till näsan. På det viset kunde jag se förb—dt litet.

— Men på ett ungefär kunde du väl ana, hvem det var!

— Det stämmer. Jag misstänker slottsförvaltaren Berger!

— Han!

— Jo, något! Det är en knipslug patron. Han lagade just en skön soppa åt mig förra året, då jag råkade knäppa litet vildt på grefvens mark. Men f—n skall ta honom, om han åter en gång ämnar spela angifvare. — Utan orsak springer han väl för öfrigt ej kring i skogen nattetid. Och får jag tro mina öron hade han ett skrikande barn med sig. Det hänger aldrig rätt ihop!

Krans hörde med största förvåning härpå.

— Ett barn med sig! upprepade han.

— Ja, det kan jag svära på!

— Hm — ja, dermed vare huru som helst, sade Krans. Men kom hit! Det du upplefvat är en ren barnlek mot hvad som händt här!

— För tusan! Du gör mig nyfiken, Per, sade den gamle vildskytten. Till slut är din historia nyckeln till min!

— Kanske! Men se hit!

— Och han böjde undan buskarne, som hittills dolt Bergers kropp.

— Hvad vill detta säga! Ett lik! ropade Mathias.

— Hm, nyss var han icke död, men osäkert är, om vi levande kunde få honom härifrån. Men se noga på honom! Jag har ej kunnat upptäcka hvem det är.

Och han slog åter eld.

Men så noga Mathias än såg på honom, lyckades ej heller han igenkänna detta vanställda ansigte.

— Någon från byn är det ej. Kanske någon från slottet! Men hvar har du träffat på honom?

Krans berättade allt, som det tilldragit sig.

— Men, slöt han sin berättelse, vi ha ej nu tid att vidare fundera öfver hans luftresa och orsakerna dertill. Som du ser, har jag gjort, hvad jag kunnat, för att bringa den förolyckade första hjälpen. Men hvad skola vi nu göra? Låta honom ligga här och dö, kunna vi omöjligt icke.

— Ja, hvad är att göra. Till slottet kunna vi ej föra honom! Då skulle vi genast nödgas redogöra för hvad vi hade här att beställa midt i natten!

— Nej, det har du rätt i. Men hvem vet, huru länge han kan lefva. Dör han snart, kunna vi begrafva honom i all stillhet och ingen menniska erfar något om hela saken, om vi icke sjelfva skulle anse det för fördelaktigt att prisgifva vår hemlighet.

— Huru? Tror du vi skulle kunna förtjena något på den här historien? frågade Mathias sin kamrat.

— Hm, man kan aldrig veta, hvem karlen är. Handlar det om en förbrytelse och vi bidrogo till brottets upptäckande, vore det ej omöjligt, att grefven utsatte en belöning.

Denna lockande möjlighet bestämde Mathias.

Der det var penningar att förtjena ville han gerna vara med.

Han föreslog därför att bära ned den sårade i båten och taga honom med sig.

Krans förklarade sig gilla detta.

Några minuter senare låg Berger redan i båten.

— Men, hvarthän nu med honom? ropade Mathias i det han gjorde loss båten.

— Vill du icke taga med honom hem? Der är han bäst gömd, svarade Krans.

— Hvad tänker du på! Jag har ju ingen qvinna i huset och sjelf kan jag ju ej hela dagen sitta och passa honom. Någon läkare våga vi naturligtvis ej tillkalla. Kan han ej komma på benen utan en sådan, så får det vara. För hans skull kunna vi ej sätta vår egen säkerhet på spel.

— Nåväl, afbröt raskt Krans honom, då blir det ingen annan råd än att föra honom till gumman mor min! Hon säger icke nej, utan sköter honom nog på bästa vis och vi kunna sköta våra små affärer som förut.

— Afgjordt! sade Mathias. Skjut ut!

De ämnade just göra detta, då de hörde steg upp på stranden.

— För hin, hvem kan det vara? brummade Mathias och kvarhöll med en nedstucken åra båten bakom några buskar.

— Vi måste vänta, till dess han är förbi. Hvem vet, hvem det kan vara!

De lyssnade.

Det var, som läsaren redan gissat, Jäderin, som skulle se efter sitt offer.

De hörde honom flera gånger ströfva fram och tillbaka och sågo ett ljussken skymta fram.

Så förgick en stund.

Ändtligen närmade Jäderin sig stranden och lät undfalla sig de ord, vi redan omtalat, hvarpå Mathias ej blef honom svaret skyldig.

Emellertid befann sig den gamle smugglaren, då han tillropade den förskräckte och öfverraskade Jäderin sin hotelse, i stor villfarelse, i det han äfven nu höll Jäderins röst för att vara Bergers.

Detta misstag gynnades äfven genom det hemliga groll, som Mathias hyste till Berger.

Att så varit förhållandet bestreds deremot af Krans.

— Nå nå, det får vara, hvem det vill, men han bör akta sig för min bössa, om han sqvallrar ur skolan, genmålde vresigt Mathias.

Båten roddes af kraftfulla armar och snart hade man uppnått byn.

Båten lade till i närheten af den port, genom hvilken man kunde komma in Mathias trädgård.

Inom några minuter hade de båda männen i huset inburit och gömt sina varupackor, hvarefter de fortsatte färden till mor Krans gård, som äfven låg vid sjön.

De fastgjorde båten vid en stolpe och lyfte ur den obekantes kropp.

Ur den gamla enkans rum skimrade ett svagt ljussken.

Mor Krans tyktes vara vaken.

Per hade nyckeln på sig. De inträdde med sin börda i den lilla förstugan.

Mor Krans var verkligen vaken.

Hon hade stigit upp under det förskräckliga ovädret, hade tändt talgljuset och kunde icke insomna igen af oro öfver sin son.

Derför hörde hon också genast, när dörren öppnades.

Halft påklädd som hon var öppnade hon genast den inre dörren.

— Gud vare pris, att du äntligen kommer, Per, ropade hon glad vid åsynen af sin son.

Men hon studsade förskräckt tillbaka, då hon såg, att Per hade en följeslagare och att de buro en människa.

— Store Gud, hvad betyder detta? ropade gumman.

— Var lugn, mor! Saken är icke så farlig som den ser ut.

— Ja, ja, ni behöfver inte vara rädd, mor Krans, bekräftade Mathias.

— Tag ljuset från bordet och sätt det på golvet, mor, sade Per. Ingen människa behöfver se, hvad som försiggår här. Gumman efterkom med skälfvande händer sonens önskan. Derpå ropade hon:

— Men, min Gud, hvad har skett, Per?

— En olycka, mor.

— Store Gud, en olycka!

— Ja!

— Hvem är det?

— Det veta vi icke sjelfva, mor!

— Huru? Vet ni det icke?

— Nej, mor!

— Är det ingen af er? Ingen smugglare?

— Nej, mor Krans, svarade Mathias.

— O, du nådiga himmel, jämrade sig gumman, vridande händerna, hvad skall väl ske!

— Men var då lugn mor, förmanade Per. Du hör ju, att endast en olycka skett! Vi rå ej för det! Vi hafva hittat på den här stackarn under vägen och af barmhertighet tagit honom med oss. Han är ej död än och kanske det är möjligt att rädda lifvet på honom än.

Dessa lugnande ord gjorde sin verkan.

Mor Krans kände sig lättad och återvann något sin fattning.

— Vi vilja bära in honom i mitt rum, mor! Öppna dörren!
Gumman lydde mekaniskt.

— Men hvad ämnar ni då företaga med den arma menniskan? frågade hon medlidsamt.

— Det skall ni snart få se, mor. Tag bort täcket.

Gumman skyndade att taga bort det hvita täcket, då hon märkte, att främlingen blödde ur flere sår.

I stället ditlade hon ett tjockt ylletäcke, hvaröfver hon bredde ett gammalt, men rent lakan.

— Så! Nu kan ni lägga honom!

Några sekunder derefter hvilade Bergers sönderslagna lemmar på den mjuka, snygga bädd, som människokärleken beredt honom.

Mathias, som var en försigtig man, hängde, genast han blifvit qvitt sin börda, en duk för fönstret.

Per begaf sig ut i köket och hemtade in en vattenså, några linneremсор och en svamp.

En fylld bränvinsflaska hade han ej heller förglömt. De hælde en full matsked i den sårades mun.

En lätt ryckning spordes i Bergers ansigte.

Detta svaga tecken till att den olycklige ännu lefde hel-sades med glädje.

Framför allt visade det sig nödvändigt att kläda af den medvetlöse för att kunna döma, hvilken kroppsdell, som svårat blifvit sårad.

För att ej förorsaka den sårade för stora smärtor, måste man klippa af kläderna.

Efter få minuter voro kläderna sönderklippta, men nu yppade sig en ny svårighet.

Kläderna hade genom blodet klibbat fast vid kroppen.

Per måste först upplösa det lefrade blodet med varmt vatten, hvilket var ett temligen långvarigt arbete.

Först sedan detta skett, kunde kläderna fullständigt aftagas.

Pers förmodan, att armarne och äfven ett ben voro afbrutna visade sig tyvärr allt för riktig.

På venstra öfverarmen stack benpipan ut genom köttet.

Den högra underarmen tycktes deremot blott förete ett vanligt brott.

Dessa sår hade emellertid ej varit så farliga, om man endast haft tillgång till en duglig läkare.

Men, okunniga i läkekonsten, kunde smugglarne ej bedöma farans vidd, helst som köttet rundt kring de skadade ställena redan starkt svullnat upp.

Emellertid måste något göras. Per visade sig, trots sin ovana vid dylika arbeten, mycket rådig. Han visste, huru läkarne gingo till väga vid dylika tillfällen och beslöt att på egen hand försöka spjelta benet och armarne.

Han lyckades tillverka några smala och tunna spjeler och efter en stund var han färdig med sitt arbete.

Svetten stod honom i stora perlor i pennan, så ihärdigt hade han arbetat.

Huru han förbundit och spjelat lemmarne, lemna vi osagdt. Men meningen var god.

Berger hade under hela tiden ej gifvit ett lifstecken mer från sig.

Mathias hade efter några duktiga klunkar ur bränvinsflaskan somnat in och snarkade öfverljuddt på en stol.

Moder och son rengjorde nu ännu omsorgsfullare den sårades ansigte och anlade förband, der så behöfdes. Under tiden beklagade sig den gamla öfver den ångest, hvori hon ständigt befann sig, när sonen var ute på olofliga företag och som hennes tilltagande ålder gjorde ännu svårare att bära.

Per var, som vi förut sagt, en god son, om äfven en smula våghalsig och hans samvete slog honom, när han såg moderns af ålder böjda gestalt. Han hade redan förut tänkt öfver samma sak.

Plötsligt tycktes en god tanke ha fattat honom. Han reste sig upp, såg hjertligt på modern och sade:

— Mor, du skall hädanefter ej behöfva ha oro för min skull eller behöfva lida nöd, emedan jag ej arbetar. Jag vet nu, hvad jag skall göra!

— Nå, låt höra!

— Till en början måste jag ännu några gånger förtjena mig litet mynt med att smuggla in varor. Men jag lofvar dig, att så snart jag nått mitt mål, jag ej skall smuggla för en styfver mera!

Modern hörde förvånad på honom.

— Hvilket mål?

— Jag vill lära mig ett handtverk.

— Ett handtverk?

— Ja!

— Hvad för ett handtverk?

— Jag ämnar bli skomakare.

— Det gläder mig; men hura har du kommit på den tanken?

— Hör mig, mor! Mathias är ende skomakaren här; men du vet, huru föga lust han har för yrket och huru barsk han är, så att många skrämmas ifrån honom och kalla honom en gammal brumbjörn. De gå nu ofta långa vägar och jag skulle bestämdt få många kunder här och i trakten.

— Godt, Per! Jag önskar dig lycka och all framgång. Du vet, att jag aldrig kunnat med dina smugglarehistorier.

Mathias fortsatte emellertid att snarka.

Per genomsökte Bergers fickor för att möjligen finna något, som kunde lemna upplysning om, hvem den sårade vore.

— Bra lik förvaltar Berger är han, anmärkte gumman.

Per hade plötsligt blifvit eftertänksam.

Tänk, om det verkligen vore han, mumlade han. Då hade repet om hans hals en särskild betydelse. Förvaltaren har säkert ej haft något skäl att beröfva sig lifvet. Då skulle här föreligga en förbrytelse!

I detsamma föll ett föremål till golvet.

Per upptog det — det var en portemonnä.

Han öppnade den hastigt.

Den innehöll endast föga penningar. Men i mellersta facket befann sig ett litet porträtt.

Ett porträtt, mor, upplyste Per, bröstbilden af en ung flicka. Han närmade bilden intill ljuset.

Knapt hade han åter kastat en blick på bilden, då han utbrast:

— Det är ju grefvinnan Stålskölds kammarjungfru, Anna? Tycker du också icke det?

— Jo visst, svarade mor Krans, det är hon!

— Store Gud! Då är det också Berger, som vi ha här i vårt hus. Det har hänt något besynnerligt i slottet. Denne mans nedstörtande står säkert i sammanhang med eldsvådan der. Om jag endast hade en aning om, huru det förhåller sig, skulle jag genast skynda till grefven och meddela honom min upptäckt!

Per hade sagt dessa ord med hög röst.

Mathias vaknade.

— Hvad är det fråga om? Hvad har du der?

— Åh, det — det är ingenting.

Mathias gnuggade sig i ögonen och såg skarpt på sin yngre kamrat.

— Vet du hvad, min gosse, sade han, hemligheter bakom min rygg tål jag ej. Då är det slut med vår vänskap! Jag hörde, du talade om grefven. Ut med hvad du vet, eljes —

— Nå nå, lugna dig! sade Per och visade honom bilden. Vi ha ej bedragit oss. Den stackars f—n här är — är —

— Berger menar du? afbröt den gamle smugglaren barskt. Per nickade.

— Fördömdt, skrek Mathias och knöt handen, det vore just snygt, om vi behandlat den der göken, som skaffade mig fängelse, som en god vän. Men hvad är det med porträttet?

— Det är kammarjungfrun Annas!

— Sää! Nå, då är saken klar; hon är ju hans fästmö! Jag hade god lust vräka ut honom med detsamma!

Med dessa ord trädde Mathias fram till Bergers bädd.

— Låt vara bara! sade mor Krans i beslutsam ton. Är du en äkra svensk, Mathias, och vill förgripa dig på en hjälplös.

Du rör honom ej med minsta finger, så länge han befinner sig under vårt tak!

Mathias såg sig ursinnig omkring, men drog sig tillbaka.

Han ville ej stöta sig med den gamla och hennes son och blygdes kanske dessutom öfver att ha hotat en dödligt sårad.

Han vände sig till Per och sade:

— Innan jag går, svara mig först på min fråga: ämnar du bege dig till grefven och säga honom, hvad vi upptäckt? Det felade endast, att vi skulle bli tagna för mördare. Du vet, att man ej har godt öga till oss förut, för våra små utflykter. Finna vi att det ej är någon fara och att vi kunna förtjena något dermed, så har jag visserligen intet emot, att vi yppa saken längre fram.

Per lofvade sin kamrat att ej företaga något utan i samråd med honom.

Dermed var freden och vänskapen mellan de båda kamraterna återställd.

Äfven mor Krans gaf sig till freds.

Då, just som Mathias räckte Per sin hand till afsked, hördes utanför fönstret höga rop:

— Hållah — Per och Mathias, kom ut! Ni måste komma med! Det är pengar att förtjena! Femtusen riksdaler betalar grefven, om vi fånga spetsbofven och barnröfvaren Berger!

Som träffade af blixten stodo de båda smugglarne der. De stirrade mot rutan, hvarigenom en mans ansigte tittade in.

Mor Krans darrade i hela kroppen.

— Nå, hvad funderar ni på! ropade karlen vid fönstret.

Ute på bygatan drog en hop larmande menniskor förbi och en del hade gjort halt utanför mor Krans' hus.

Mathias återvann genast sin sjelfbeherskning.

Han gick fram till fönstret och öppnade det samt tog reda på, hvarom frågan var.

— Kom då! hördes en annan röst längre upp från gatan, äro Per och Mathias icke lifvade för saken, så gå vi ensamma.

— Nej, nej, Mathias måste med, hördes en annan röst. Kan icke han leta reda på bofvens gömställe, kan ingen! Han känner till skogen och vägarne bättre än någon annan!

Det tycktes väcka allmänt gillande.

— Ja, ja, han måste med! Vi bära ut honom! Kom, kom! stojade hopen, hvaraf en del synbarligen fått för mycket i hufvudet.

— För Guds skull, låt dem ej komma in, hviskade mor Krans oroligt.

— Vi komma, vi komma! ropade Mathias med hög röst. Ett par ögonblick derefter befunno de sig midt bland hopen, som stormande och gladt mottog dem.

— Hvart skola vi först vända oss? frågade med hög röst en man.

— Mathias skal ange riktningen, ropade en annan.

— Till »Svarta Hjorten»! kommenderade den gamle smugglaren med stentorstämman.

— Till »Svarte Hjorten»! upprepade hopen.

Dermed satte man sig i rörelser med Mathias och Per som anförare.

SJUNDE KAPITLET.

En dålig dotter.

Jäderin skulle ej ha varit den förslagne förbrytare, han var, om han ej förstätt baronessans mening med, att han sjelf skulle fråga efter Berger vid värdshuset.

Naturligtvis ville han endast lura grefven.

Att hon kunde lita på den listige Jäderin till och med i detta kinkiga läge, viste hon.

Jäderin skulle, så hoppades hon, nog finna medel och utvägar att antingen föra sina förföljare bakom ljuset, eller också föra dem sådana vägar, att de aldrig skulle få en aning om barnets närvaro i värdshuset.

Derför hade baronessan valt Jäderin.

Hon och hennes hemligheter lågo också i den enögdes händer.

Denna förestod för öfrigt att äfven sätta sig i respekt hos sina följeslagare, i det han lät undfalla sig några ord om, att han skul e hos baronessan anmäla hvarje fall af ohörsamhet eller försummelse.

Så snart man kommit ut i det fria anordnade han så, att folket bildade en kedja.

Hvar och en stod på 15 stegs hfstånd från hvarandra och ordnade på detta sätt trängde skaran in i den dunkla skogen, varsamt framskridande och med ögonen och öronen noga öppna.

Riktningen togs mot »Svarte Hjorten».

För den händelse, att några skulle fördröja sig i skogen hade han bestämt, att man skulle mötas vid »Svarta Hjorten».

Han befalde ett långsamt framryckande, som tillåte ett noggrant efterforskande.

Knapt hade tåget emellertid satt sig i rörelse, då han obemärkt skyndade före de andra och det dröjde ej länge, innan han uppnått värdshuset.

Han hastade fram till Hannas fönster.

Till sin stora förvåning upptäckte han, att fönsterposten var sönderbruten.

Hanna satt klädd på sin säng.

Sömn och ro hade fullkomligt lemnat henne för det återstående af natten.

Hon ångrade sig allt bittrare, att hon någonsin inlätit sig på den olycksaliga affären med barnet.

Mest grämde henne dock förlusten af penningarne.

Hon riskerade ej endast upptäckt och straff för sitt handlingssätt, utan nu skulle äfven syndens lön undandragas henne.

Nu hörde hon sin älskares röst.

— För Guds skull, är du här igen, Johan. Hvad är det?

— Skynda dig, Hanna! Folk från slottet är strax här för att spana efter barnet. Du måste träffa alla nödiga försigtighetsmått!

— Hanna snarare vacklade än gick fram till fönstret.

— Men för himmelens skull, Johan, du har ju störtat både mig och dig i olycka. Icke sant, zigenare — zigenare ha varit i slottet och grefven —

— Hanna, afbröt Jäderin henne bestört, hvad talar du om zigenare?

— Har det ej varit några zigenare i slottet?

— Nej, nej.

— Men hvarför kommer du då hit? Har du kanske redan hört af andra, att zigenarne trängt in här i mitt rum och stulit arnet ifrån mig?

Dessa ord träffade barnröfvaren som en elektriskt stöt.

Han ryggade tillbaka från fönstret.

Men han förlorade ej sin sinnesnärvaro.

— Berätta allt! sade han med dof ton.

Då Hanna gjort detta, teg Jäderin eftersinnande några ögonblick och sade sedan kallblodigt.

— Du säger alltså, att zigenarne hotade utpressa penningar hos baronessan? Nå, det är en lycka i olyckan. Penningar stoppa till alla munnar. Och hon har penningar!

— Men de komma bestämdt att uppställa oförskämda anspråk, Johan. Och kan friherrinnan ej ge dem nog, vända de sig till grefven.

— Var lugn, Hanna! Baronessan har så mycket, att hon åtminstone kan köpa deras tystnad för ögonblicket och den, som vinner tid, vinner allt!

— Och mina penningar, som de stulit från mig? klagade värdshusvärdens dotter.

— Dem får friherrinnan ersätta. För öfrigt — jag har ännu några tusen kvar. Vi stå i alla händelser ej på bar backe!

Detta var bästa medlet att lugna den giriga Hanna.

— Och nu till hufvudsaken! Slottsfolket kan vara här när som helst. Släck ut ljuset och låtsa som du sofve. Och nu, när du vet allt, bör det ej vara dig svårt att gifva riktiga svar på de frågor, jag ställer till dig i folkets närvaro. Du har naturligtvis hvarken sett eller hört något!

Hanna lofvade rätta sig efter hans tillsägelser.

Genast derpå skyndade den sluga förbrytaren ut i skogen och ungefär femtio steg från värdshuset låtsade han som af en tillfällighet stöta på folket igen.

— Vet du hvad, Johan, inföll den gamle Bruze, den här slags undersökningen tycker jag är aldeles uppåt väggarna. Jag tycker att, medan några undersöka »Svarte Hjorten», en del af oss ger oss af längre mot norr mot länsmansbostället, som ligger vid landsvägen. Du vet, att der alltid hålles utkik och kanske har något observerats.

Jäderin vägade ej, så gerna han ville, motsätta sig förslaget och man begaf sig först till »Svarte Hjorten».

Man slog allarm på Hannas fönster.

Efter något dröjande frågade hon, hvem det var:

Jäderin och Bruze gifvo sig tillkänna, och då fönstret nu öppnades, började den förre ett slags låtsadt förhör.

Alldeles som förbrytaren önskade, svarade Hanna blott ja eller nej och vid förhörets slut var man lika klok som vid dess början.

— Vi gingo till sängs redan vid elfvatiden, och om brottet i slottet begåtts vid midnatt, kunna vi naturligtvis ej veta något derom eller sett Berger. Här har han icke varit.

— Du kan ju gå förut till länsmansbostället, vände sig Jäderin till Bruze.

Det gick Bruze in på och uppmanade en del af folket att följa honom.

— Vi komma snart efter! ropade Jäderin åt de aftågande kamraterna.

Vidare efterforskningar i värdshuset blefvo utan resultat.

Just som Jäderin ämnade äfven begifva sig af trädde plötsligt den gamle blinde värdshusvärden, Davidson, i hans väg.

Han, som i likhet med de flesta älderstigna hade en lätt sömn, hade väckts af larmet och inträdde plötsligt i sin dotters rum, der för tillfället endast Jäderin befann sig, under det de andra voro syaselsatta med letningar på gården och i uthusen.

Hanna, hvilken både af naturen var en hårdhjertad dotter och dessutom hyste ovilja mot sin far för hans motstånd mot hennes förening med Jäderin, tillsade sin far i stränga ordalag att åter bege sig till ro, emedan alltsammans var en sak af obetydlig vikt och dessutom ej rörde honom.

Men gubben hade genom yttranden af de kringströfvande männen ungefär redan förnummit, hvarom frågan var.

I synnerhet trodde han sig ha igenkänt Jäderins röst och det var hufvudsakligast denna omständighet, som förmådde honom lemna sitt rum.

Han kunde ej tåla Jäderin, emedan han höll honom, som sanningen var, för en ytterst dålig människa.

— Hvad vill du här? Hvad har du att göra i mitt hus? skrek han sedan han öfvertygat sig om, att han ej misstog sig. Mitt hus är ett hus för ärligt folk, men ej ett nattqvarter för sådana der tvetydiga figurer som du!

Jäderin utstötte ett kort, tvunget och förargadt skratt.

— Nå nå, gubbe, hvad har du fått i hufvudet. Du har visst icke sofvit riktigt, efter som du kan prata sådant der gallimatias!

— Tyst, pojke, och våga icke häna en gammal man. Hvad har du att göra här nattetid?

— Helt enkelt, emedan grefven befallt det!

— Jag talar icke om nu; du har varit här en gång förut i natt!

— Antingen har du drömt, Davidsson, eller står det icke riktigt till med dig i öfvervåningen! Men efter du vet så noga allting, så vet du väl också, att det varit eldsvåda i slottet och att hvarken jag eller mina kamrater haft tid göra ett nattligt besök här förut.

— Pojke, ljug ickel dundrade gubben.

Nu kom Hanna sin älskare till hjälp. Hon grep tag i faderns hand och försökte draga honom derifrån.

Gubben stretade emot.

Jäderin, som fruktade gubbens tunga, skyndade ut till sina kamrater och befallde dem följa efter Bruze och de andra. Han måste hjälpa Hanna att föra gubben Davidsson, som visade sig litet rubbad, tillbaka till hans rum. Han skulle komma strax efter.

Slottsfolket gick.

Davidsson ville skrika på hjälp, men Hanna pressade sin hand mot hans mun, så att han ej fick fram ett ljud.

På samma gång drog hon honom med Jäderins hjälp in i hans rum.

Gubben måste foga sig efter våldet. Han var alldeles utmattad och hade mistat andan.

Jäderin vräkte honom omkull i sängen.

— Vill du hålla dig lugn nu, eller skola vi gripa till andra medel för att få alla galna idéer ur hufvudet på dig, röt han till gubben.

— Ja, detsamma säger jag, ropade Hanna ursinnig. Man får ju skämmas för alla menniskor, när du betar dig så mot Johan. Hvad har han gjort dig för ondt?

Den gamle drog efter andan och utbrast:

— Vänta bara du, din karnalje! Är jag blind, så är jag likväl ej så dum, som du tror, och sanningen skall nog komma i dagen. Jag vet, att du varit här förut i natt och jag har också hört ett barn skrika. Det anar mig, att du haft din hand med i barnröfveriet. Jag skall tala med grefven, lita på det!

De båda brottslingarne sågo förfärade på hvarandra.

Gubben blef allt ursinnigare.

— Lagar du dig icke genast härifrån, skall du, min själ få se på annat! Och han grep fatt i ett piskskaft, som, försedt med en försvarlig blyknapp, hängde på väggen bredvid honom.

Nu förstod Jäderin först fullt, huru illa han råkat ut.

Davidson var i närvarande stund hans farligaste fiende.

Men den blinde hotade äfven sin dotter.

Hanna hade blifvit förbrytarens medbrottsling.

Fullföljde gubben sin hotelse, att tala med grefven, var äfven Hanna förlorad.

Men Hanna visste allt för väl faderns styfsinta sinnelag och att han skulle hålla sin hotelse.

Hade redan förut i hennes själ dykt upp den förskräckliga tanken att med våld få gubben att foga sig efter hennes önskan om förening med Jäderin, så mognade nu öga mot öga med den hotande faran denna tanke till djefvulskt beslut.

Hon drog Jäderin åt sidan och hviskade några ord med honom.

Förbrytarens ögon lyste elakt och triumferande. Han nickade bifallande.

Gubben, som i likhet med alla blinda hade fin hörsel, hörde hviskningen och anade oråd

— Hvad är det fråga om? Från hvarandra! Ut spetsbof, härifrån, eller skall det bli annat af!

Så talade gubben och gick hotande med piskskaftet i hand fram mot det håll, der han hört hviskningen.

Jäderin och Hanna hade ännu ej fullt kommit öfverens och skänkts just ingen vidare uppmärksamhet åt den, som de antogo, fullkomligt oskadlige gubben.

Men knapt kände värden med sitt utsträckta piskskaft, att han hade menniskor framför sig, då han ögonblickligen satte sin hotelse i verket.

Innan Jäderin fått riktigt klart för sig, hvad det var frågan om, hade han erhållit ett halft dussin kraftiga slag af tillhygget öfver hufvud och ansigte.

Äfven Hanna fick sin beskärda del.

Jäderin utstötte en ed.

— Johan, Johan, hjälp mig! Han har blifvit tokig! Han slår ihjel mig! skrek Hanna under det hon med händerna sökte parera slagen.

Nästa ögonblick erhöll gubben af den rödhårige ett väldigt knytnäfsslag öfver hufvudet, som fälde honom till golvet.

— Vänta du bara! Dig skola vi nog stoppa till munnen på och få lugn, röt Jäderin och satte knäet på den gamles bröst. På Davidsson trängde ögoneu ut ur sina hålor och han kunde ej få fram ett ljud.

— Gif hit — gif hit! gnisslade Jäderin och tillfogade sin motståndare ännu ett knytnäfsslag i ansigtet.

Hanna räckte sin älskare ett streck hvarmed gubbens händer bundos.

— Skurkar! Mördare! Hjälp, hjälp! stönade med svag stämma den öfverfallne.

— Tig! Eljes går det dig ännu värre, galning! röt rödhåringen och gaf gubben ännu ett kraftigt slag på munnen.

Den hjertlösa dottern stod och såg med ett hänfullt leende på sin gamle i dödsfara sväfvande far.

Icke det ringaste medlidande talade ur hennes drag.

Ja, slutligen sade hon till och med:

— Det är just lagom åt dig. Du har ej velat haft det bättre!

— Hemta nycklarne; jag bär honom, sade förbrytaren.

Hanna skyndade ut.

Den rödhårige begagnade tillfället att ytterligare misshandla gubben och lyfte derpå upp den fängslade.

— Kom, kom! hördes Hannas röst i förstugan.

Hon klingade med nycklarne.

— Jag kommer! ropade Jäderin.

Han bar den hjälplöse ut ur rummet.

Hanna skyndade, försedd med ett ljus och nyckelknippan, till en dörr i förstugan.

Denna låste hon upp.

En mörk trappa blef synlig. Den förde ned till den under huset belägna källaren.

Den hjertlösa dottern och Jäderin med sin börda stego ned för trappan och trängde fram i en lång, smal gång.

Ändtligen stannade Hanna och låste upp ännu en dörr.

Det var ett litet mörkt och af osunda ångor fylt rum, hvarest den blinda gubben nu bars in af förbrytarne.

Endast några gamla tunnor och en stor gammal träkista befunno sig i detta källarhvalf.

Jäderin vräkte gubben ned på det fuktiga jordgolvet.

Derpå såg han sig forskande kring i rummet.

Plötsligt föll hans blick på träkistan.

— Præktigt! hänlog han; den buren är som gjord åt den fogeln.

Han öfvertygade sig om, att kistan var tom och pressade sedan ned gubben i den.

Visserligen var den för kort för hans kropp.

Benen fingo ej plats och stucko i ett onaturligt läge upp öfver ena kistgafveln.

Jäderin band nu äfven ihop gubbens ben och svängde dem sedan på sidan in i den temligen breda kistan.

— Så der, din galning, sade han, nu kan du i frid och ro få fundera på dina skändliga misstankar. En sådan der som du, som har den fixa idén att betrakta andra människor som spetsbofvar, måste antingen sättas på dårhus, eller spärras in. Kommer du till förnuft igen, skall du få det något bättre, eljes har du att tillskrifva dig allt sjelf. Men för att du i alla händelser skall hålla dig lugn, så skall du här få ett litet plåster på munnen!

Han tog dervid en duk från Hanna och anlade den som en munkafvel på Davidsson.

— Skrik nu allt hvad du kan! hänade Jäderin.

Redan ämnade han slå igen locket, då Hanna hviskade några ord till honom.

— För satan, det har du rätt il skrottade bofven. Nå, nå, man kan icke vara nog försiktig.

Och han band nu ihop repen, som fångslade gubbens händer och fötter, i deras ändar.

Nu var det en komplett omöjlighet för Davidsson att föra de fånglade händerna till munnen och kanske gnaga sönder sina fjetrar, hvilket var det, som dottern fruktat.

Eländig och hjälplös, ur stånd att röra sig, var gubben dömd till att så länge ligga inklämd i denna trånga kista, till dess det behagade hans plågoandar att befria honom ur hans förskräckliga läge.

Hvilket gudlöst barn hade ej den olycklige!

Skulle himmelens straff ej drabba henne?

Förbrytarne öfverenskommo nu, att Jäderin, sedan han uppsökt sina kamrater, skulle med dessa än en gång uppsöka värdshuset och intaga några förfriskningar och skulle denna då efter uppgjord plan förklara sin faders plötsliga försvinnande.

— Och nu kunna vi fira bröllop när som helst, sade Jäderin, sedan de åter uppkommit ur källaren, hvilken de naturligtvis ej glömde att stänga väl till. Ensam kan du ej sköta värdshuset. Derfor väcker det alla ingen uppmärksamhet, om vi gifte oss genast. Och pengar ha vi att sätta in i affären. Och du, Hanna, kan köpa dig vackra kläder och guldsmycken. Sådan dräkt, som du skall bära på bröllopsdagen, kommer ej att ha synts här förut!

Hanna tryckte handen på skurken, som så väl förstod att smickra henne. Men hennes egen hand darrade.

Jäderin märkte det.

Kanske kunde Hanna till slut ångra alltsammans, befria sin far och bedja om förlåtelse.

Det måste förebyggas.

— Se här, min skatt, sade han och drog upp en liten anteckningsbok, tag denna och göm den väl. Du ser, huru uppriktigt jag älskar dig. Här ligger mycket penningar. Två tusen specier kan du redan betrakta som din egendom och skaffa dig

utstyrsel därför. Men låt ingen se, att du har så mycket penningar. En oförsigtighet kunde lätt väcka misstankar! Begriper du?

Flickan ryckte till.

— Då — då är det till slut du, som —

— Tyst, min skatt, afbröt Jäderin sin älskarinna, om sådant talar man ej högt! Men oss emellan kan jag anförtro dig, att penningarne komma från grefven; han kan umbära dem, han har nog. Men icke jag, utan friherrinnan har tagit sig den friheten. Begriper du? Jag hoppas med tiden få ännu mera penningar af henne. För vår framtid är således sörjdt och friherrinnan kommer att bli din intima väninna. Alla menniskor komma att afundas dig en så förnäm bekantskap! Tålmod bara!

Hanna var en fåfång flicka.

Jäderins ord, att hon komme att blifva baronessans väninna ljödo som musik i hennes öron och hennes ögon blixtrade af stolthet.

— Men nu farväl, min sötnos. Jag måste visa för mina kamrater, att jag lägger intresse i dagen för barnets tillrättascaffande.

Han kysste sin fästmö.

Hanna besvarade kyssen.

Det var bästa beviset på, att hon var fullkomligt ense med förbrytaren.

— Ännu en fråga, Johan?

— Hvad vill du?

— Huru är det med Berger? Hvert har han tagit vägen och huru har misstankarne kommit att riktas på honom?

— I morgon, i morgon skall jag säga dig allt, svarade förbrytaren hastigt. Nu har jag icke tid mera. Endast så mycket kan du få veta: Berger är för alltid försvunnen. Misstanken kommer att hvila på honom och han skall aldrig mera korså våra planer. Farväl så länge!

Med dessa ord lösgjorde sig brottslingen ur flickans armar och skyndade derifrån.

— Nu har jag henne fast! Nu kan hon i inga händelser vända om, jublade förbrytaren, i det han skyndade i samma riktning, som hans kamrater förut tagit. Ha, ha, ha! Hennes och min sak äro fast förbundna och någon dum ånger är ej värdt för henne att tänka på! Ha, ha, ha, jag gratulerar dig, Jäderin! Snart är det jag som är herre på »Svarta Hjorten».

Som man ser, gick han allt längre på brottets bana. Hvarje nytt brott drog ett annat med sig.

Det plägar så gå! Hejdlöst rusar den ande fram på sin väg och tänker dock vid hvarje steg: blott detta — och sedan skall jag hejda mig.

Men när lyckades väl detta.

ÅTTONDE KAPITLET.

Förbrytarne ha tur.

Jäderin sammanträffade snart med sina kamrater och erfor af dem, att alla efterforskningar varit förgäfvade. De hade sammanträffat med länsmannen i distriktet, hvilken, som vi nämde, hade sin bostad vid allmänna landsvägen, der alla måste passera fram. De anmälde det skedda för honom och uppmanade honom från grefven att ej spara någon möda.

Något barn hade denne rättvisans tjänare ej sett. Han hade jente några bekanta händelsevis varit uppe den natten för att avsluta några embetskrifvelser, men ej märkt något misstänkt.

Visserligen hade ett sällskap zigenare passerat förbi och han hade å embetets vägnar anhållit dem och granskat dem. Men då icke något vidare misstänkt gods eller annat kunde upptäckas hos dem, hade han ej uppehållit dem längre än nödigt var, helst som hela patrasket, som han uttryckte sig, till den grad hvimlade af ohyra, och var så smutsigt att man knapt ville taga i den med en tång.

— Man är glad om man bara ser dem ge sig i väg ur ens distrikt, sade han.

Något barn var ej med, det kunde han bestämdt försäkra.

Så var äfven i sjelfva verket förhållandet, ty när de sluge zigenarne, som väl ha reda på alla farliga passager, nalkades länsmansbostället, tog den gamla zigenerskan Iros med barnet och några andra af bandets medlemmar en omväg förbi gården för att sedan igen förena sig med kamraterna.

Länsmannen lofvade emellertid att uppbjuda allt för att efterforska barnet och bad att få framföra sin ödmjuka helsning till hans nåd, grefven. —

Under tiden hade det varit ett förskräckligt lif och uppståndelse på »Svarta Hjorten».

— Mathias, Per Krans och bönderna från byn hade efter att under de förstnämndas anförande ha ströfvat kring i skogen både vidt och bredt omsider känt både hunger och törst samt förlorat hvarje förhoppning att åtminstone den natten kunna förtjena den utsatta belöningen.

De hade begifvit sig in på värdshuset och der hade de tygellösaste scener uppförts. De vilda sällarne hade sjelfva tagit fram dryckesvaror och ingalunda sparat dem, Öl- och bränvinsglasen hade flitigt fyllts i och då Hanna fordrade betalning, skrattade man henne midt upp i ansigtet.

— Drink bara, go' vänner! skralade Mathias, som fått mer än nyttigt i hufvudet; grefven betalar nog för oss!

— Drink bara, grefven betalar! blef också lösen och på någon ordning var ej vidare att tänka. Hanna, som ville köra ut någon af de oregerligaste, förolämpades.

Då därför Jäderin återkom till värdshuset fann han sin fästmö sittande i köket med rödgrättna ögon.

— Gå in, Magda, och passa upp gästerna! ropade Hanna till den halfdöfva pigan.

Då pigan såg, att hennes matmor tryckte näsduken mot ögonen, kunde hon ej athålla sig att med deltagande ton säga till henne:

— Gråt då inte så! Er far kommer nog igen. Han har antagligen gått vilse.

Med dessa ord aflägsnade hon sig.

Knapt var Hanna ensam med sin fästman, förrän hon genast visade ett annat ansigte.

— Var lugn, Johan, sade hon, fars försvinnande kan nu förklaras på bästa vis.

Hon omtalade oväsentet på värdshuset och huru hon upp gifvit, att hennes far, förskräckt häröfver, begifvit sig ut för att hemta hjälp hos några grannar.

— Det var en god idé, berömde Jäderin henne. Nu är du naturligtvis rädd för, att något ondt träffat gubben, ha, ha, ha!

— Javisst! Jag har redan yttrat min fruktan därför!

— Skönt! Den fördömda Mathias, som du påstod var bråkigast, har således mot sin vilja gjort oss en förträfflig tjänst. Honom träffar skulden om något händt din käre far. Ha, ha, ha, det är ju präktigt!

— Sök, att få historien så omtalad som möjligt, sade Hanna, och uppmana dina kamrater att leta efter honom. Och glöm icke bort att omtala, att vi här hittat vår gårdvarv död. Folk vet, att far alltid, när han går ut, har hunden till vägvisare. Han har denna natt gått ensam till byn och har förolyckats dervid.

Jäderin jublade åter:

— Präktigt, präktigt!

Han ämnade begifva sig till gästrummet.

Hanna höll honom tillbaka.

— Hvad vill du min skatt?

— En sak till, Johan!

— Hvad då?

— Skulle det ej kunna vara möjligt att på något vis ge den gamla Mathias en minnesbeta?

— Hvarför då?

— Nå, emedan han uppfört sig oförskämtdt här och förolämpat mig.

— Hm, det vore väl ej alldeles omöjligt!

— Jag skulle ej ha kommit på den tanken, sade Hanna med listig min, om jag icke sett, att såväl hans händer som hans kläder och i synnerhet skjortärmarna äro betäckta med blod.

— För dj—n! Hvad säger du! afbröt Jäderin förvånad. Huru kan det komma sig? I natt kan väl ej den gamle skälmen ha varit ute på tjufskytte!

— Det är som jag säger, Johan, bekräftade flickan. Det förundrade mig blott att icke också folket från byn märkt det!

— Åh, när de ha en full bränvinsflaska framför sig, se de intet annat.

— Men äfven Krans såg mycket nedblodad ut, fortfor Hanna.

— Hvad för något! Per Krans?

— Ja. De der båda tycktes ha mycket att göra med hvarandra.

— Aha — något faller mig, sade Jäderin som om han vaknat utur en dröm. Dessa skälmar! Nu vet jag, hvem den andre var. Alldeles riktigt! Det tänkte jag ej på i första ögonblicket!

— Hvad menar du, Jäderin?

— Ah, låt det vara nu så länge, min ungel! Jag har icke tid att nu tala om det. Så mycket vill jag endast säga dig att den der fördömde Mathias och hans kära vän Krans skola få en minnesbeta, alldeles som du önskade. Vänta, vänta, jag vet redan, huru jag skall få de der vackra foglarne fast. Ge mig en bit papper, en blyertspenna och en tusenriksdalerssedel.

Hanna gjorde stora ögon.

— Hvertill då? frågade hon förvånad.

— Inga frågor. Sedan skall jag förklara allt. Fort hit med det jag begärde!

Hanna uppfylde hans önskan.

Jäderin satte sig vid köksbordet och skref, som det tycktes med särdeles omsorg, några rader.

Hanna såg öfver hans axel.

— Jag tycker, att du skrifver annorlunda, än eljes.

— Jäderin skrattade.

— Det här har också en annan skrifvit, min tös. Jag har dess bättre en viss skicklighet i sådana här saker!

Under det han lindade sedeln i ett annat papper läste Hanna.

— Ah — jag anar nästan, hvad du vill göra. Här står: allt är förberedt — —

— Tyst, Hanna! Det är nog, att du känner innhållet. Väggarne kunna ha öron. Man kan icke vara nog försigtig vid sådana här saker.

Jäderin stoppade ned det skrifna och sedeln.

— Nu får du lof gå i gästrummet och beklaga dig för din fars skull. Jag har något att uträtta annorstädes!

Han lemnade köket och skyndade ut i det fria genom en bakdörr.

Snart var han försvunnen i skogen.

Hanna begaf sig genast in i gästrummet.

Hon höll näsduken mot ögonen liksom en, som nyss torakat sina tårar.

Gamle Bruze gick fram till disken och frågade henne deltagande, om det var sant, som pigan berättat, att hennes far gått till byn och sedan försvunnit.

Hanna låtsades snyfta och bekräftade pigans utsago.

— Jag ville just fråga er, Bruze, om ingen af er mött far i skogen. Jag kan icke tro något så förskräckligt, som att han förolyckats någonstades!

— Kanske han stannat kvar i byn?

— Nej, jag har låtit höra efter öfverallt, men ingen har sett honom. — Och till alltsammans är Mathias skull. Hade icke han och de andra lefvat som vilddjur här, hade far ej behöft gå ut!

Den gamles försvinnande bildade allmänna samtalsämnet i rummet.

I detsamma kommo Mathias och några af bönderna, som varit borta en stund, tillbaka. De styrde kosan rakt mot värds-husdörren.

— Der kommer han! — Der äro de igen, ropade Hanna förargad.

— De böra alldeles ej släppas in, menade Bruze och uppmanade sina kamrater att hindra böndernas inträde.

Men Hanna satte sig deremot. Hon befarade, att det skulle komma till handgripligheter och ville så länge som möjligt undvika det.

I detsamma inträdde Mathias och nickade helsande åt alla sidor.

Det ej synnerligen stora rummet var öfverfyldt med människor och för de nykomne fanns ingen sittplats kvar.

— Hej! skrek Mathias, hit med öl och brännvin. Jag antar, att vi kunna göra oss litet muntra på grefvens räkning, när vi haft så mycket besvär för hans skull? vände han sig till Bruze.

— Ni lär redan ha gjort er allt för muntra förut under äberopanhe af nådig herrns namn, svarade Bruze kort, och det kan komma att stå dig dyrt nog, Mathias.

— Hvad är det frågan om, svarade denne trotsigt, litet skämt är väl ej hela världen heller, äfven om jungfru Hanna der skulle lipa en smula i förargelsen!

— Men vet du af, karl, att du kanske har ett menniskolif på ditt samvete? Gubben Davidsson gick i förskräckelsen öfver ert vilda lif här ut att hemta hjälp och har sedan ej hörts af. Det är ingen omöjlighet, att han omkommit.

— Fördömda jänta der, skrek Mathias och knöt näfven åt Hanna, det är du, som spridt ut det der, kan jag tro. Du har väl gömt undan gubben någonstans för att få ställa till förargelse. Bekänn bara!

Och han grep hårdt fatt i flickans arm.

Hanna utstötte ett gällt ångestskri.

— Vänta du bara, din lögnerska! skrek den förbittrade tjufskytten och ville draga fram flickan från disken.

Dervid råkade han emellertid att med armen sopa ned en mängd glas och buteljer.

Klingande föllo de till golfvat och sprungo sönder i tusen bitar.

Bruze och några andra skyndade flickan till hjälp och tvungo Mathias att släppa henne.

Knappt såg hon sig emellertid skyddad, då hon pekade på Mathias, som nu åter hotande höjde armen, och skrek:

— Gud i himmelen! Blod — blod! Se då — der! Mathias är alldeles blodig i ansigtet! Och hans kläder också — det ser ut, som om han mördat någon. Tag fast honom! Och Krans ser likadan ut!

Dessa ord verkade som en blixtnedslag från en klar himmel!

Mathias lät sin arm sjunka.

Alla kunde tydligt se, huru skräck afspeglade sig i hans ansigt!

Med bestörta blickar såg att på sin lika dödligt förskräckt vän Krans och än på den fräcka anklagerskan.

Med hemlig glädje såg Hanna den ögonblickliga följden af sin lömska anklagelse.

I ett nu veko alla undan för de utpekade.

En liten tät krets bildade sig omkring de båda så hastigt misstänkta vordna männen och allas blickar riktades på dem.

De närstående bekräftade genom utrop af afsky och skräck flickans anklagelse.

Förut hade ingen lagt märke till de båda smugglarnes blodfläckade kläder.

Nu visade man hvarandra de talrika blodfläckar, som man upptäckte öfverallt.

Men Mathias bestörtning varade endast några få ögonblick.

Derpå utstötte han ett vrålände som ett vildt djur och försökte med våld bana sig väg till den, som så förolämpat honom, i det han skrek:

— Fördömda qvinna, vänta, vänta, dig skall jag minsann ge för ditt »mördare»! Jag slår in tänderna i din lögnaktiga hals och gör lungmos af dig! Mathias låter icke gyckla med sig på det viset, då känner du honom illa, din lögnerska der!

Men Mathias uppnådde ej sitt mål att göra Hannas ord utan verkan.

Allmänna meningen vände sig mot honom.

Hans vredesutbrott blef endast signalen till ett allmänt ingripande mot honom.

Åtminstone ett dussin kraftiga mansarmar sträckte sig på samma gång mot honom, och innan han hunnit sansa sig, kände han sig öfverväldigad och fasthållen.

— Släpp mig! Släpp mig! Det vore väl konstigt, om den gemena slynan der skulle få säga mig något sådant midt i ansigtet. Hon skall, min själ, få stå mig till svars för det, den fräcka lögnerskan!

— Icke ett steg vidare, Mathias, hördes nu den gamle Bruzes allvarliga stämma. Har du förolämpats utan skäl, då äro vi allesammans beredda att gå i borgen för dig och Krans. Men vill du icke, att vi skola biträda Hannas äsigt, så rättfärdiga dig och säg oss, hur du fått blodet på dina kläder!

Det angår ingen människa och allraminst dig och den der
 oförskämda slynan der! Släpp mig, eljes är jag i stånd att slå
 hufvudena tillsammans på er allihop, så att syn och hörsel
 förgå er!

— Åhå!

— Åhå!

— Försök bara!

— Det ska' vi nog bli två om!

— Du skulle bara duga till det!

Så ljud det från alla sidor mot Mathias.

— Tag fast honom! skrek Hanna. Bind honom — för ho-
 nom till fjerdingsman i byn eller till länsman! Ni ser ju, att
 det är en mördare. Det är människoblod — min faders blod,
 som klibbar vid hans händer! Tag fast Krans också!

Sedan tumultet åter lagt sig något, fortfor Bruze med all-
 varsam och fast röst:

— Mathias, nu frågar jag dig högtidligt och i ditt eget
 intresse: huru ha dina kläder blifvit så blodiga?

Krans knuffade Mathias i ryggen.

Det skulle vara en uppmaning till honom att tala sanning.

Per sjelf ville icke börja med förklaringen, emedan han
 viste, att Mathias strängt förbjudit honom, att utan hans med-
 gifvande för någon människa uppenbara nattens hemligheter.

Men den gamle smugglaren uppfattade sin kamrats stumma
 maning oriktigt.

Skrattande ropade han:

— Du är en gammal narr, om du tror den der qvinnan
 och icke sjelf inser, att den, som krupit omkring i skogen som
 vi, lätt kan ha fått sig någon skräma. Jag har rifvit mig på
 en törnbuske. Derifrån kommer blodet!

— Det ljuger du, Mathias, fortsatte nästan ännu allvarsam-
 mare, än förut, gamle Bruze. Dessa talrika blodfläckar härröra
 icke från någon liten rispa. Visa mig då emellertid det sår,
 som du skulle ha fått!

Men Mathias drog hastigt undan sina händer.

Hanna såg detta.

— Der har vi det, ropade hon, han vill icke visa sin händer, emedan han allt för väl vet, att de ej ha några skrämmor. Bind honom! Han är min fars mördare och Krans tyckes ha varit honom behjelpig.

Under det Mathias svor och rasade, tog Krans mera lugnt till ordet:

— Men ären I då alldeles förryckta go' vänner! Ha vi ej varit med er hela tiden i skogen? När skulle vi då kunnat utföra ett mord? Kan någon svara på det!

Dessa ord gjorde sin verkan.

Tystnad inträdde.

De närvarande sågo blott flata på hvarandra.

Hanna var ursinnig; rofvet tycktes gå henne ur händerna.

Men då började Bruze åter:

— Nå Krans, du tycks vara förnuftigare än Mathias. Men därför inser du väl ett du i alla fall måste förklara blodets tillkomst.

Per Krans funderade en minut. Men då han hörde, att Mathias förargad brummade några ord, fortsatte han:

— Det gör mig ondt, att jag ej kan gå er önskan till mötes.

— Hvarför ej?

— Derför att saken är en hemlighet ännu så länge. På vår tystnad beror kanske mera, än vi ännu veta och hoppas. Men vill Mathias tala, så skall jag också göra det.

— Galenskap, Per! Det vore ju skönt, att pladdra ut vår hemlighet för alla människor. Ingen här har rättighet underkasta oss något förhör. När rätta tiden är inne skola vi sjelfva tala. Och dermed punkt! Slynan der skall nog få veta, hvad hon gjort i sinom tid! Och nu gå vi, Per!

Och dermed gjorde Mathias min af att aflägsna sig.

Men Bruze var en beslutsam man.

Honom hade dessutom en tanke fallit in, som skulle ha de mest vidtomfattande följder för Krans och Mathias.

— Kamrater! ropade han, i grefve Stålskölds namn befaller jag er att fasttaga de här. Berger är försvunnen — grefvens barn är bortröfvadt! Bestämmt ha dessa deltagit i ogerningarne!

Kanske är det det lilla barnets blod som klibbar vid deras kläder.

Inom en handvändning voro de båda misstänkte gripne.

Förgäfves protesterade de mot denna behandling.

— Ni har tegat; nu får ni sjelfva svara inför grefven, förklarade Bruze. Ären I oskyldiga, krökes ej ett hår på edra hufvuden. Framåt, således! Godvilligt eller med våld? Vi skola nog få er med!

Denna utgång af saken kom helt oföväntadt för Hanna och därför gladde hon sig desto mera deröfver.

Hänleende såg hon efter de båda smugglarne, som fördes bort som fångar.

Två minuter hade knapt förflutit, innan i skänkstugan ej fanns en enda gäst mera kvar och fickan kunde nu utan besvärliga vitnen få ge uttryck åt sin djefvulska skadeglädje genom ett högt skratt.

— Biljetten — biljetten, triumferade hon. Ah, hvad det var bra, att Johan skref det! Nu förstår jag hans plan! Åh, Johan är ett slughufvud som få och Bruze kunde icke bättre tjena honom, än han gjorde. Allt går ju så bra, som vi någonsin kunnat önska oss!

NIONDE KAPITLET.

En fälla.

-- Jag måste våga det! Ända till aftonen kan jag ej uppskjuta det; innan dess måste allt vara färdigt!

Dessa ord mumlade Jäderin för sig sjelf, då han svängde in på en smal väg, som ledde i riktning af byn.

Som han tog ut stegen duktigt dröjde det ej så synnerligen länge, innan han uppnådde byn.

Försigtigt såg han sig omkring, huruvida hans ankomst ej blifvit bemärkt af någon.

Detta var ej fallet.

På bygatan var icke en menniska att se.

Invånarne i de få hus, som lågo tätt vid vattnet, voro, som han visste, tidtals icke hemma.

Qvinnorna befunno sig på fälten, der de arbetade, under det männen varit frånvarande sedan natten och ej ännu återvändt.

Just denna tid var som skapad att utföra Jäderins plan.

Äfven den hufvudperson, hvars frånvaro intrigmakaren i synnerhet måste fästa afseende vid, befann sig för närvarande borta.

Det var Mathias.

Emot den gamle tjufskytten ämnade Jäderin afslunga ondskans pil.

Och denna pil skulle träffa och tillintetgöra sitt mål, det hoppades han med tillhjälp af biljetten, som han skrifvit i »Svarta Hjortens» kök.

Vid denna lilla port, som ledde till trädgården vid Mathias hus, gjorde han halt.

Ännu en gång såg han sig forskande omkring åt alla sidor. Ingen människa var att se.

— Alldeles som det vore bestäldt! mumlade den enögde och öppnade trädgårdsporten.

I skydd af några täta buskar närmade han sig med sakta men snabba steg huset.

— Vänta du, din gamle karnalje, mumlade han nu, i det han försigtigt närmade sig fönstret, med våld kan man intet uträtta med dig; men med en smula kloket skall jag väl få ditt hufvud i snaran.

Men fönstret var fast tillslutet.

Jäderin förmådde ej öppna det.

— För hin, det var olägligt! Slå sönder rutan är just icke rådligt. Men finnes icke annat råd, måste jag väl göra det!

Redan ämnade han med armbågen trycka in rutan, då han kom att tänka på något annat.

— Dörren — kanske står bakkörren öppen!

Då han lade handen på dörrklinkan undföll hans läppar ett sakta rop af glädje.

Dörren var ej stängd.

Mathias hade sannolikt glömt det, eller icke ansatt det för nödvändigt, då stölder hörde till undantagen i denna fattiga by.

Äfven dörren till det rum, som gamle Mathias samtidigt begagnade som arbets- och sofkammare, var ej stängd.

— För hin, den gamle skoffikarn är då riktigt ett mönster af oordning och snuskighet. Ett sådant huller om buller, som råder här, har jag aldrig sett i hela mitt lif! skrattade Jäderin, sedan han öppnat dörren och sett, att han ej kunde komma in utan att klättra öfver en mängd på golfvet liggande föremål.

Nära dörrtröskeln till detta, en röfvarkula liknande rum, lågo de båda packorna med smuggelgoods.

Den enda skomakarestolen låg omkull bland ett helt berg af reparationsbehöfvande skoplagg.

På en gammal byrå stodo och lågo pannor, fat, knifvar, stöflar och trasiga, smutsiga klädesplagg huller om buller.

På ordnande eller rengöring af stugan hade Mathias säkerligen ej tänkt på år och dag.

Han tycktes alldeles icke mera veta, hvad dessa ord betydde. Likväl trufdes han väl.

Bränvinsflaskan hade hedersplatsen på det lilla verkstadsbordet.

Men också voro de personer, som sökte upp honom, just icke synnerligen bortskämda med bekvämligheter.

Kom någon gång någon till Mathias, som tillät sig en anmärkning öfver den gamles oordentlighet, så hände ett af två.

Antingen skrattade Mathias och sade: — ja, det kommer sig af, att det icke finnes någon fru i huset! Men, om han uppfattade anmärkningen som en förolämpning och icke var vid godt lynne, flög vanligen första bästa stöfvel i klandrarens hufvud och tvang denne till snabbt återtag.

— Den, som icke tycker om det, som jag har, behöfver ej komma hit, menade han. Föreskrifter låter jag icke göra mig. Hvar och en gör som han tycker!

Jäderin klättrade öfver packorna och steg fram till en särdeles stor kakelugn, som intog nära på en fjerdedel af rummet.

Bredvid denna kakelugn befann sig en träkista, som Jäderin öppnade.

Ingenting annat än en stor pelsmössa och ett par vantar befunno sig deri.

— Bra, myccket bra, mumlade ränksmidaren, hit tittar gubben aldrig, emedan han förmodligen vet, hvad som finnes der. Men — andra menniskor skola bli nyfikna att se, hvad som fins der. Och därför skall jag draga försorg om, att de hitta något der, som kan kosta vännen Mathias nacken.

Med dessa ord tog Jäderin fram det färdiga brevet.

Detta och sedeln lade han ofvanpå föremålen i kistan.

— Egentligen stor skada på de sköna penningarne, mumlade han. Men fortfor, han, det kan ingen hjälpa. Offret måste ske!

Och raskt sköt han kistan tillbaka på dess plats och utplånade hvarje spår, som kunnat förråda, att en främmande varit der.

Skyndsamt lemnade han rummet och smög sig ut under iakttagande af den största försigtighet.

Då han kom i närheten af mor Krans hus, såg han Pers båt gunga på vattnet.

— Mycket riktigt! I den der båten sutto de förra natten! Men knappt hade han yttrat dessa ord, då han utbrast:

— För tusan! Det var inte illa! Nå, så dumma hade jag ändå ej hållit dem för. Här låta de båten stå i ett sådant tillstånd och tvätta ej ens bort blodet. Hvad behöfs det mer för att fälla dem. De ha antagligen fört ned Berger i båten der plundrat honom och så vräkt honom i sjön. Flyter liket någonstädes omkring och ser man på det spår af våld — då ha Mathias och Krans naturligtvis mördat sin medbrottsling för penningarnes skull, som han stulit från grefven. Ingenting är tydligare.

Inom kort befann han sig åter i slottet.

Han hade blifvit så varm af sin snabba gång, att svetten rann ned i stora droppar öfver ansigtet.

I korridoren kom Nils, grefvens kammartjenare, honom till mötes.

-- Hur står det till med hennes nåd? ropade Jäderin redan på långt håll.

Nils vinkade afböjande med handen.

— Huru kan det falla dig in att tala så högt, Jäderin? Har du glömt, huru sjuk grefvinnan är? — Nå, hur är det? Har ni upptäckt något? Du har så brådtom och är ensam; det ser ut, som om något vore på färde.

— Var så säker! En mycket viktig upptäckt har jag gjort. Anmäl mig genast hos grefven!

— Det går ej för sig, Jäderin.

— Hvarför då?

— Grefven befinner sig ej väl.

— Hvad skadar det. Den, som öfverbringar så viktiga nyheter som jag, måste genast erhålla företräde. Anmäl mig endast!

— Jag vågar ej det nu! Grefven har på det strängaste förbjudit att bli störd, så länge läkarne ännu äro i sjukrummet.

— Nå — det gör mig detsamma! Hvar är friherrinnan?
Då går jag först till henne.

— Hon är i sina rum. Hon tycks också vara sjuk. Men
säg mig nu först, hvad det är för en upptäckt, ni gjort!

— Sedan, sedan, Nils! Jag har ej tid nu!

Med dessa ord skyndade han derifrån och lät kammartje-
naren stå.

Snart befann han sig utanför baronessans rum.

Han knackade och öppnade strax utan att vänta på svar.
Baronessan Stjernfeldt kom emot honom.

— Du har varit länge borta, Jäderin! Åh, hvilken ångest
jag varit i! Fort, fort, säg mig, om man icke återfunnit barnet!
Den enögde skakade på hufvudet.

— Alltså icke! Faran är lyckligt förbi? sade baronessan syn-
bart lättad.

Nästan mekaniskt tog hon några steg baklänges och sjönk
ned i en stol.

Jäderin slog sig äfven ned på en stol midt för baronessan.
Derpå började han i en temligen ceremoniel ton:

— Med undantag af en oangenäm tilldragelse har allt
lyckats.

— Himmel — alltså likväl en olycka?

Hon blef likblek.

Hon såg så ängsligt frågande på sin medbrottsling, som
om hon af hans min velat läsa, hvad hon hade att frukta.

— Olyckan kan förebyggas, om vi endast hålla hufvudet
högt och börsern vidöppen.

Med förfärad blickar såg baronessan på sin medbrottsling.

— Säg ut! stammade hon.

Jäderin lät ej bedja sig längre.

Han meddelade baronessan allt, som tilldragit sig i värds-
huset.

Derpå berättade han äfven om de egendomliga händelser,
som åtföljdt försvinnandet af Bergers lik.

Baronessan satt orörlig som en marmorstod.

Endast några djupa suckar framträngde stundom ur hennes
bröst.

— Vi äro förlorade! stammade hon ändtligen, då Jäderin slutat sin berättelse.

— Visst icke, menade den enögde.

Och han framdrog alla de skäl, han ansåg sig hafva, hvar för zigenarne nog skulle låta muta sig till tystnad. Att Hanna numera var absolut pålitlig, glömde han ej heller framhålla.

Men baronessan lät ej lugna sig så lätt.

Hon såg faran hota icke allenast från zigenarne, utan äfven från Mathias sida.

Då meddelade Jäderin henne äfven de försigtighetsmått han träffat för att bjuda denna fara spetsen.

Baronessan dolde dock ej för sig sjelf, att det var ett vägdadt spel, man spelade, och att både Mathias och Krans skulle uppbjuda allt för att bevisa sin oskuld.

— Bah, sådana menniskor bli aldrig trodda, sade den enögde, de ha ju ej rent mjöl i påsen förut. Inverka dessutom på grefven! Smärtan öfver hans barns försvinnande gör honom ursinnig och han kommer att yrka på sträng bestraffning. Skaffa mig nu endast inträde till grefven!

Baronessan Stjernfeldt gjorde en afböjande rörelse med handen.

— Nej, nej, ropade hon, jag är ännu för upprörd för att komma mellan fyra ögon med min kusin. Betänk, att Sten är icke ensam. Den der sluge skurken, doktor Alm, är hos honom. Men Alm skulle genast läsa sanningen i mitt ansigte. Han lät förut, då vi befunno oss ensamma i sjukrummet, undfalla sig några hänsyftningar på att — att jag skulle haft mitt finger med i hela saken.

— Fördömdt! Har den skurken verkligen tillåtit sig en sådan fräckhet?

— Jag säger ju dig det!

— Men ni har väl icke blifvit honom svaret skyldig derpå?

— Naturligtvis visade jag eftertryckligt tillbaka hans misstankar. Men då hotade han mig med fingret och sade: *död genom krut och bly* — och — *död genom förskräckelse!* En ungefru-baronessa vill sannolikt gerna bli grefvinna. — På den stackars grefvinnans kropp har jag sett märken, som endast

kunna härröra från trycket af en obarmhertig hand. Jag förmodar, att denna barbariska hand var den späda handen af en mig bekant dam, som hade sina goda skäl till en dylik handling!

Jäderin såg på friherrinnan med egendomligt stirrande blickar.

— Hade giftblandaren rätt? frågade han med ett slugt grin. Har ni verkligen varit en smula hårdhänt mot den sjuka?

— Jag gjorde det för att — spara gift, Johan! Du vet ju likväl —

— Godt — godt, fru friherrinna! Förmodligen uteblir icke länge den väntade verkan. Och tiga måste doktorn. Ty om han meddelade sin upptäckt åt grefven, så skulle han själf komma illa ut. Likaväl som vi måste ge penningar åt förhemligaren af döden »genom krut och bly», lika väl måste han hålla mun om allt, som han är inblandad i.

Baronessan suckade.

— Ack, för Alm är jag mindre rädd i detta afseende, än för doktor Hallin, som Sten också låtit hemta. Tänk, om han upptäckte något!

— Ah, så farligt är det väl icke, sade Jäderin. För det första kan han ju ej bevisa, att ni med afsigt tagit i grefvinnan hårdare, än nödvändigt var, och för det andra finner nog doktor Alm på någon utväg att dölja saken för sin kollega. — Apropos — har ni lemnat den samvetsgranne och pligttrogne doktorn hans femtusen riksdaler?

— Nej. Jag har ännu ej haft tillfälle dertill.

— Nå, då är det tydligt, att hans yttrande blott var ett skrämskott. Kanske har han trott, att ni ej gjorde er så brådtom med penningarne och velat sätta er knifven på strupen. Eller ämnar han pressa ut ännu mera penningar. Historien om inbrottsstölden har han också hört och kanske har han en lätt aning. —

— Det tror jag ej, Jäderin. Då skulle han nog också anspelat derpå.

— Desto bättre! Men ni måste vara på er vakt: han har en fin näsa och vädrar oråd på långt håll. Till sist skulle han kunna falla på det orådet, att göra anspråk på hela vinsten af

vårt nattarbete. Men ni behöfver penningarne bättre. Framför allt måste ni ersätta min fästmö de tvåtusen riksdaler zigenarne stulo från henne och så måste jag äfven ha igen den tusenriksdalerssedel, jag lade ned hos Mathias. Jag har ju endast uppoftat penningarne i ert intresse.

Baronessan nickade.

— Du skall få igen dina utgifter, sade hon. Äfven, om du behöfver mera, skall du få; men var mig endast trogen — och skaffa mig om möjligt från halsen den fara, som hotar från zigenarne.

— Kommer dag kommer råd, menade tjenaren. Hvem vet, om bandet någonsin kommer hit. Af den lilla universalarftagerskan blir kanske under årens lopp en ganska respektabel zigenartös, som kanske i sin ordning stjal små barn och söker omsätta dem i kontanta penningar.

Men Jäderin förmådde ej med sitt skämt afvinna sin medbrottsling ett enda leende.

Hon teg.

Hon hade stödt hufvudet i handen och såg tankfullt framför sig.

Synbarligen grubblade hon öfver, om det vore rådligt utan vidare med dristigt mod bjuda faran spetsen och gå in på Jäderins förslag.

Men endast några ögonblick lät denne förbryterskan öfverlägga med sig sjelf.

— Baronessa, sade han, jag känner nästan icke mera igen er! Jag har ju tydligt utvecklat för er, att det är nödvändigt, att jag meddelar grefven min upptäckt. Och nu handlar ni, som om hela saken ej anginge er. Skaffa mig genast inträde hos grefven. Det gynsamma ögonblicket får ej försummas! Jag vill dessutom förtjena belöningen.

Baronessan reste sig upp.

Hon tog några steg framåt och sade:

— Hvad säger du, Johan! **Amnar du** förtjena belöningen för barnets uppspårande!

— Naturligtvis, fru friherrinna! Ju dristigare jag uppträder, desto bättre är det för oss. Men er behöfver jag ej ge

några uppmaningar. Står ni endast midt emot faran, så får ni nog kallblodighet!

I detsamma knackade det.

Baronessan Stjernfeldt ryckte förskräckt till, men ropade strax ett: stig in!

Det var Nils, grefvens kammartjenare, som trädde in.

— Om förlåtelse, hennes nåd! Jäderin skulle genast komma till grefven.

— Har du anmält mig, Nils?

— Ja visst!

— Jag kommer på ögonblicket!

Kammartjenaren ville gå.

— Hvar är min kusin? ropade grefvinnan Stjernfeldt efter honom, i det hon likaledes lemnade rummet.

— I sitt arbetsrum.

— Är han ensam?

— Nej.

— Hvem är hos honom?

— Polismästaren i Stockholm.

— Huru?

— Ja, som jag säger.

Friherrinnan Stjernfeldt kände sig ej synnerligen lätt om hjertat.

För henne var polismästaren en fruktansvärd man.

Helst skulle hon ha yelat vända om.

Men hon vågade ej visa någon fruktan. Just inför denne man gälde det att spela sin roll väl.

Några ögonblick derefter trädde baronessan och Jäderin in i grefvens arbetsrum.

I rummet utanför väntade två konstaplar, som kommit med polismästaren. Denne hade dessutom med sig sin närmaste man, assessor Juringius, en af Stockholms skickligaste polis-karlar vid denna tid.

De båda herrarne befunno sig hos grefven.

Grefve Stålsköld presenterade sin kusin för de båda embets-männen. Derpå sade han:

— Det var bra, Olga, att du kom. Jag hade ämnat skicka

bud efter dig. Du torde ha den godheten att för herr polismästaren närmare beskrifva den sorgliga händelsen, så som du uppfattat den.

— Med största nöje är jag färdig att redogöra för hvad jag vet, svarade baronessan. Men tillade hon, skulle det ej vara skäl i att först höra din tjänare Jäderin här angående en upptäckt, som han påstår sig ha gjort helt tillfälligt? Saken lär icke gerna tåla något uppskof.

— Är det något som rör förbrytelsen i fråga? sade polismästaren.

— Ja visst, herr polismästare! Jag är öfvertygad om, att denne mans upptäckt kommer att sprida ett alldeles nytt ljus öfver frågan.

— Nå, då vilja vi genast taga hans utsago till protokollet.

Jäderin fick nu, sedan han besvarat de öfliga frågorna om ålder, yrke, o. s. v., aflägga sin berättelse.

— Genast, slutade han, uppsteg hos mig den misstanken, att i denna blodfläckade båt kanske det röfvade barnet bragts om lifvet.

Grefve Stålsköld utstötte ett rop af förfäran.

Äfven baronessan Stjernfeldt hycklade stor förekräckelse och djupt deltagande.

— Store Gud! Mitt barn — mitt hjertebarn — mördadt! stönade grefven och pressade handen mot hjertat.

Jäderin hade naturligtvis ej i sin berättelse gifvit något hugg på sig utan sagt, att endast en obestämd misstanke dref honom till att begifva sig till byn på spaning, der han då upptäckt båten.

Polismästaren förfrågade sig derpå noga om de båda af Jäderin nämnda männen, Mathias och Krans.

Grefven karakteriserade sjelf Mathias.

Han sade att han blifvit straffad som tjufskytt.

— Aha, nu påminner jag mig karlen, sade assessor Juringius, jag var närvarande vid ransakningen med honom. Han uppförde sig som ett vildt djur, då han hörde, att han blifvit dömd.

— Mycket rätt! bekräftade grefven.

— Och han lät vid samma tillfälle undfalla sig en hotelse om att han skulle hämnas, när så passade sig!

— Mitt arma, oskyldiga barn!

— Har herr grefven haft skäl att beklaga sig öfver förvaltaren Berger? frågade polismästaren.

Detta förnekade grefven.

— Men käre Sten, inföll baronessan, jag öfverraskade ju i går afton Berger, då han med sin älskarinna smugit sig in i salongen. Jag hörde äfven, att de talade om ett barn. Visserligen hade jag ingen aning, om hvilket barn det handlade. Men båda blefvo mycket förskräckta, då jag plötsligt störde dem. Då jag förebrädde Berger, att han begagnade dina rum till kärleksmöten, förolämpade han mig på gröfsta vis. Sannolikt trodde han sig redan då kunna låta hycklarmasken falla.

— Bergers fästmö är alltså satt i förvar.

— Ja visst, hon och amman!

— Godt, då vill jag om en stund förhöra dem. Platsen för inbrottsstölden har jag redan tagit i sigte. Nu skall jag bedja bli visad till brandstället!

Polismästaren gaf derpå befallning åt sina män att genast begifva sig till byn, laga att båten förblefve orörd och obemärkt bevaka Mathias hus.

Jäderin fick befallning visa dem vägen.

Skurken gladdé sig i tysthet häröfver, ty intet blefve honom nu lättare än att laga så att en viss upptäckt gjordes i smugglarens hem.

Men äfven friherrinnan Stjernfeldt var nöjd med sakernas läge för tillfället.

Jäderin hade haft rätt: stäld öga mot öga med faran, hade Olga återfått sitt mod.

Nu, sedan hon talat med polismästaren och denne med verldsmannens utsökta artighet gått henne till mötes, betraktade hon honom på långt när ej som en så farlig person som förut.

En så älskvärd man kunde — trodde hon — omöjligen på allvar hyfa misstanke mot henne.

Huru förhöret med Anna och Karin under sådana omständigheter skulle aflöpa, trodde baronessan sig med säkerhet kunna förutse.

De misstänkta flickorna skulle neka till allt, bedyra sin oskuld; men — allt detta skulle ej förmå att befria dem från misstankar.

De skulle blifva dömda af den tyvärr så ofta blida »rättvisan».

Och till att framkalla denna dom — dertill skulle det af Jäderin skrifna brefvet begagnas som ett tungt i vågskålen tynande *corpus delicti*.

TIONDE KAPITLET.

Förhöret.

Äfven polismästaren kom efter att ha besigtigat det genom branden förstörda rummet genast till den öfvertygelsen, att elden ej kunde ha uppstått genom blixten utan genom mordbrandsanläggning.

Knappast tio minuter sedan de båda embetsmännen inträdt i rummet, infann sig gamle Bruze.

Högeligen upprörd berättade han om fasttagandet af Mathias och Krans.

Alla öfverraskades af detta meddelande.

Polismästaren frågade genast efter de närmaste omständigheterna och erfor man så från detta trovärdiga vitne, på hvars panna ärlighet och sanning stodo skrifna, att de båda fångarne bestämdt vägrat att tillstå, huru deras kläder blifvit nedblodade.

Då Bruze uttalade sin förmodan, att Mathias och Per Krans som Bergers medbrottslingar kunde ha bragt det röfvade barnet om lifvet, runno deltagande tårar utför den gamle mannens kinder.

Grefven drabbade denna nya underrättelse, som bekräftade Jäderins förmodan, så hårdt, att han vacklade och med händerna mekaniskt famlade efter ett stöd.

— Min Gud, min stackars — stackars Julia — mitt arma barn! suckade han och såg på Bruze med stirrande blickar.

— Olga — Olga! För mig till Julia! Jag vill icke höra och se mera af detta förskräckliga. Jag måste se henne!

Stödd af sin kusin och gamle Bruze vacklade grefven som en sömndrucken ut i korridoren.

De båda polistjenstemännen följde långsamt efter och visade genom sin åtbörder och sakta hviskade ord, huru djupt de deltog i den olycklige mannens öde.

Om de kunnat ana, att den unga baronessan endast varen trolös orm och upphofvet till allt detta elände!

Men — menniskan ser endast det för ögonen är!

Den, som känner hjertat, är endast Gud!

Knapt hade grefven inkommit i sjukrummet, då han alldeles utmattad sjönk ned på en stol vid sin frus sida.

— O, min stackars Julia, suckade han, huru lyckligt likväl, att du är medvetlös och intet vet om allt detta. Men mig griper olyckan dubbelt hårdt!

Mekaniskt grep han Julias lilla, feberglödande hand.

Tungt sjönk hans hufvud derpå ned på sidentäcket.

Till och med doktor Alm kunde med säkerhet ej bedöma, om grefven var afsvimnad, eller om endast en svaghet för ögonblicket bemäktigat sig honom.

Det greffiga paret erbjöd i detta ögonblick en gripande bild

Den feberglödande grefvinnan hvilade, efter att ha fått en sömndryck, orörlig som ett lik på kuddarne och hennes tröstlöse make sökte lindring i sin utsägliga smärta i föreningen med henne.

Borde anblicken af den olycklige mannens lidande ej ha skakat sjelfva förbryterskan och bragt henne till insigt om den orätt, som hon begått?

Kanske var det så —

Under förevändning, att hon måste vara närvarande vid förhöret, lemnade baronessan Stjernfeldt sjukrummet.

I förbigående frågade hon Alm, när doktor Hallin lofvat återkomma.

Så snart som möjligt, ljöd den tillfrågades korta, barska svar. —

Mathias och Per Krans hade emellertid blifvit införda i ett stort rum i jordvåningen, der de omgäfvos af en krets nyfikne.

Polismästaren befalde genast alla obehöriga att aflägsna sig. Endast några personer tillät han stanna; dessa skulld bevaka de båda fångarne.

Mathias mönstrade de båda polismännen med djerfva blickar.

Dessa öfvertygade sig om, att Bruzes angivelse var sann, och konstaterade, att blodfläckarne voro större och talrikare på Mathias kläder än på Pers.

Polismästaren började genast förhöret, i det han frågade de anklagade efter namn, yrke o. s. v.

Sedan dessa frågor blifvit besvarade, befalde polismästaren, att Krans skulld utföras i ett annat rum.

Detta skedde.

I samma ögonblick syntes baronessan Stjernfeldt, åtföljd af gamle Bruze.

Baronessan utstötte ett låtsadt rop af förfäran, då hon såg Mathias.

— Ni har en gång förut stått inför rätta, anklagad för tjufskytte? började polismästaren förhöret.

— Det stämmer? svarade Mathias.

— Huru har ni förtjenat ert uppehälle efter lösgifvandet ur fängelset?

— Jag har varit skomakare?

— Hade ni tillräcklig förtjenst?

— Om folk betalte mig, ja!

— Alltså har det ej varit för rikligt med utkomsten? Kanske har ni lidit nöd någongång?

— Visst icke. Smått om det har det varit, men ingen nöd.

— Har ni haft agg till grefven eller någon annan person, derför att ni blifvit bestraffad?

— Åhja, inte kan Berger just berömma sig af, att jag sedan sulat några stöflar åt honom. Han var angifvare den gängen och jag har aldrig gjort någon hemlighet af, att jag sedan dess ej räknat honom bland mina vänner!

— Ni har alltså länge hyst agg till förvaltaren?

— Önskat honom för hin i våld har jag ofta. Det är sant!

— Har ni förolämpat Berger med ord eller handlingar?

— Nej, men nog har jag knutit näfven i byxfickan, när jag sett honom.

— Godt! Hvad ni hittills medgifvit bevisar, att ni är en hämdgirig menniska. Icke sant, ni medger, att ni äfven varit ursinnig på grefven?

— Näja — att han för en råbocks skull lät döma mig till ett års fängelse, var just ingen så nåderik handling!

— Sää. Det vill med andra ord säga, att ni för en saks skull, som ni endast hade att tacka er sjelf för, svurit grefven hämd?

— Galenskaper! Den, som talar så, känner ej gamle Mathias rätt! Jag är en hederlig menniska!

— Ni tycks ha egna åsichter om hederlighet, Mathias! Den, som stjal vvillebråd från en annan, har väl ej så stort skäl att berömma sig af sin ärlighet!

— Nå, jag skall väl icke kalla mig sjelf för en spetsbof, skrattade Mathias. Men, hvad är det frågan om? Jag har ej tid att stå här längre. Ty jag kan väl aldrig antaga, att någon tror på, hvad gamle Bruze pladdrat i sin enfald?

— Tålomod, Mathias. Vi ha ett allvarsamt ord att säga dig. Det är jag som bestämmer, huru förhöret skall ledas!

— Hvad! Skall detta vara ett förhör. Nå, då får jag bedja om att få veta, hvarför jag skall förhöras. Jag vet intet ondt med mig, som kan berättiga något sådant!

Polismästaren tycktes plötsligen fått en idé.

Han vände sig till assessor Juringius och hviskade något i hans öra.

Denne nickade på hufvudet till tecken, att han förstätt.

Derpå lemnade han skyndsamt rummet.

Han befalde en af grefvens betjenter att genast följa med sig till byn.

Polismästaren återtog förhöret.

— Nå, Mathias, jag vill icke längre hålla dig i ovisshet om anledningen till detta förhör — såvida du ej redan gissat det. Du antages på goda skäl ha varit medveten om de förbrytelser, som begingos i natt.

— Hvad? Det är osanning! Hvilka skäl fins därför? Jag har ej vetat om hela saken, förrän andra berättat mig den.

— Ni vill veta skälen, Mathias! Sjelf har ni medgifvit er vara förbittrad på grefven. Det ligger alltså nära till hands, att här är ett hämdförsök å färde.

— Sää! Det var en skön beskyllning. Nå, för mig får man tänka hvad man vill. Men nog skall jag komma ihåg den, som först kommit fram med de här nedriga beskyllningarne!

Polismästaren låtsade, som om han alls icke hört denna den gamle tjufskyttens hjerteutgjutelse.

Han fortfor:

— Andra beviset för att ni deltagit i en förbrytelse är edra blodfläckade kläder.

— Jaså! sade Mathias lugnt.

— Vågar ni gent emot dessa förintande anklagelser vidmakt-hålla de påståenden, ni gjorde, då ni greps?

— Det behöfs icke.

— Ni medger alltså, att blodet härleder sig från andra or-saker, än dem ni angifvit?

— Hvarför icke? Bruze hade ingen rättighet att utfråga mig; honom har jag svarat, som det föll mig in!

— Nå angif en annan trovärdig förklaring, hvarför blod-fläckarne kommit dit.

— Vi ha skjutit en råbock!

— Ja, tjufskytte igen!

— Det var ej på grefvens egor.

— Nå, hvar har ni villebrådet?

— Vi ha sålt det.

— Till hvem?

— Till en obekant.

— Hm! Man känner till de der obekanta personerna! Ni ljuger karl, förstår ni ej det sjelf? Under ett sådant väder som förra natten är man minsann ej ute på jagt. För öfrigt! När kom ni hem förra natten?

— Först framemot morgonen.

— Kan ni bevisa det?

— Ja, Krans var ju med!

- Ni kommo hem tillsammans?
 — Javisst.
 — Hvilken väg tog ni?
 — Den vanliga förbi »Svarta Hjorten».
 — Ni har icke gjort någon omväg utan ha gått direkt landsvägen till byn?
 — Naturligtvis!
 — Har er kamrat, Per Krans, fiskat i går?
 — Hur så? Han har ju varit med mig i skogen och der fins inga fiskar att fånga.
 — När fiskade Krans sist?
 — Åh, det är icke godt minnas; det var så länge sedan!
 — Och han har icke begagnat sin båt på länge heller?
 — Inte på flera veckor!
 — Jag skall bevisa motsatsen.
 — Det lär bli svårt!
 — Båten begagnades i natt.
 — Sää!
 — Var icke oförsämd! Edra kläder äro blodiga och båten har också funnits blodig. Jag låter häkta er som misstänkta för mordbrand, inbrottsstöld och bortröfvande af barn. Rättfärdiga er, om ni kan!

Mathias utstötte en ed.

— Sluta upp med det här gycklet en gång, skrek han. Jag fordrar att få tala med grefven, så skall allt bli förklaradt!

— Hvad ni har att säga grefven, kan ni säga åt mig, sva-
 rade polismästaren. Jag är rättvisans representant, som ni är
 skyldig sanning!

— Hvad jag har att säga grefven, angår först i andra rum-
 met rättvisan. Grefven har utsatt en hög belöning och jag samt
 Krans vilja förtjena penningarne. Men vi äro icke så dumma
 att berätta vår upptäckt, innan grefven tillförsäkrat oss belö-
 ningen. Det är derföre, som jag hittills ej sagt något.

— Jag har sagt er, att jag här representerar rättvisan.
 Tala ut således!

— Nej, så fort går det icke. Först vill jag veta, om gref-

ven utbetalar belöningen äfven om Berger kanske finnes som lik.

Baronessan Stjernfeldt kände som om en börda fallit från hennes hjerta.

— Javisst, Mathias, utbrast hon med vänlig stämma, min kusin utbetalar belöningen om blott ett enda spår påträffas efter Berger. Naturligtvis gäller detta äfven hans lik.

— Godt, sade Mathias, men saken har i alla fall små hakar.

— Aha, jag tror jag begriper dig, sade polismästaren. Ni vilja ej tala ur skägget, emedan ni äro rädda att blottställa er på ett eller annat sätt! Icke sant?

— Jo för tusan! Hufvudet kan det icke kosta. Men i alla fall — grefven ville jag helst tala med!

— Nä, tänk dig då, sade polismästaren, att jag är grefven. Jag lofvar dig, att om förseelsen ej är af gröfre beskaffenhet, sluta till mina öron som polistjensteman.

— Nä då, om herr polismästaren icke förråder för tullbetjeningen, att ett par fattiga satar som Krans och jag ville förtjena en emula genom smuggling så vill jag säga allt.

Och han berättade nu, i noga öfverensstämmelse med sanningen, allt hvad han af Krans hört om Bergers nedstörtande och hvad de företagit med den olycklige, som nu vid det här laget väl vore död.

Oaktadt polismästaren höll hela berättelsen för högst otrolig och endast en ny lögn af Mathias, afbröt han dock ej berättelsen. Han hoppades, att sanningen senare skulle komma fram af sig sjelf.

Mathias slutade, i det han skildrade, huru folk ur byn tvungit dem följa med och huru han och hans kamrat hittills ej haft tid öfverlägga om saken.

Han påstod, att han alldeles frivilligt skulle ha sagt grefven allt.

Äfven meddelade Mathias polismästaren sitt äfventyr i skogen icke långt från värdshuset.

Då Mathias slutat, sade polismästaren:

— Ni tror er alltså bestämdt kunna igenkänna den man, ni såg bära det gråtande barnet?

— Ja.

— Ni tror, att det var en person från slottet?

— Ja.

— Huru tror ni är kunna finna reda på honom igen?

— Hela slottspersonalen bör uppställa sig i en rad. Jag skall leta fram min man derur.

Polismästaren gjorde några anteckningar i sin notisbok.

— Nåväl, Mathias, afslöt han förhöret, jag skall gifva er tillfälle att granska alla här i slottet. Men i hufvudsak har ni ännu ej kunnat befria er från misstankar. Ni qvarstannar som häktad, till dess saken fått full utredning.

Mathias upptog detta tillkännagifvande med stort lugn.

— Gerna för mig, sade han, jag försummar ingenting. Jag hittar nog på min man och då måste man likväl låta mig gå och utbetala belöningen åt mig.

Polismästaren uppdrog åt tre personer att qvarstanna och bevaka Mathias.

Derpå lemnade han med friherrinnan Stjernfeldt, åtföljd af gamle Bruze, rummet.

Hans afsigt var att nu äfven förhöra Per Krans för att jemföra de båda smugglarnes uppgifter.

Baronessan begagnade sig af tillfället, då hon var ensam med polismästaren för att karakterisera Mathias berättelse som idel lögn.

Polismästaren förhörde derpå Krans.

Denne ville i början icke svara.

Men då han hörde, att Mathias redan yppat hemligheten gjorde han ej vidare några invändningar.

Polismästaren måste medgifva, att de båda fångarnes ut-sagor alldeles öfverensstämde.

Då inträdde en plötslig vändning i förhöret.

De båda konstaplarne återkommo.

— En upptäckt, en stor upptäckt, ropade den ene och räckte polismästaren ett bref.

— Min Gud — en upptäckt? Hvad är det? utbrast baronessan med låtsad öfverraskning.

— Läs, herr polismästare! fortfor konstapeln ifrigt. Detta bref, hvilket vi funno gömdt i Mathias bostad, upplyser med ens om hela brottet. Mathias, Krans och Berger ha utfört förbrytelsen och kammarjungfrun Anna egde kännedom om planen. Här — denna sedel är också ett förintande bevis. Sedeln låg i samma kista, der vi funno brefvet gömdt!

— Store Gud! Ser man bara! utropade Olga. Det är en handling af hämd, som han utfört!

Krans såg på de båda polisembetsmännen med ett uttryck af högsta bestörtning i ansigtet.

Men han var så förskräckt, att han ej förmådde säga ett ord.

Han kunde naturligtvis på intet sätt begripa saken.

— Huru? Ett bref från Berger till Mathias, utbrast polismästaren.

— Så är det, bekräftade konstapeln, jag har sjelf upptäckt kistan och äfven funnit brefvet och sedeln. Men det är icke allt! I Krans bostad har upptäckts en ända till oigenkännelighet vanställd människa. Denne olycklige lär vara förvaltaren Berger. Det antagande ligger nära till hands, att Mathias och Krans åter röfvat ifrån sin medbrotsling Berger de penningar, som denne stulit ifrån grefven och sedan tilltygat honom så förskräckligt, att man ej mera kan tänka på hans vederfäende. Det underbara i hela saken är, att förbrytarne ej helt och hållet undanröjdt sitt offer, utan fört det till Krans bostad. Man kan likväl finna en förklaringsgrund äfven dertill, om man antager att förbrytarne blott gjort detta för att vända misstankar från sig att vara Bergers medbrotslingar.

Polismästaren skakade betänksamt på hufvudet och genomläste åter brefvet.

— Min Gud, det här är ju förekräckligt, klagade Krans. Det är ej ett sant ord i denna fruktansvärda anklagelse. Vi ha ej plundrat Berger. Hvad jag förut sagt om hans påträffande är sanning, det kan jag aflägga ed på! — Åh, min mor — min stackars, stackars mor!

Och han nedsjönk nästan vanmäktig på en stol.

— Hvilka skurkar! utbrast friherrinnan Stjernfeldt med låtsad harm. Herr polismästare, jag ber er — säg mig, hvad brefvet innehåller. Jag måste ha reda derpå för att så skonamt som möjligt meddela det förskräckliga åt min kusin.

— Krans, sade polismästaren i barsk ton, ni måste bekänna för mig, om ni känner innehållet i detta bref! Men jag gör er på samma gång uppmärksam på, att det tjenar ingenting till att ljuga. Aflägg en ångerfull bekännelse; rätten fäster vid domens afkunnande stort afseende derpå som förmildrande omständighet.

Krans skakade på hufvudet.

Friherrinnan Stjernfeldt bestormade åter polismästaren med böner om att få höra brefvets innehåll.

Hennes stora otålighet hade ett sken af berättigande för sig. Polismästaren läste:

»Allting är förberedt, Mathias. Ytterligare tusen riksdaler erhåller ni af min fästmö Anna, om ni under närmaste dagarne är henne behjelpelig med att komma undan!

Alltså — punktligt!

B.»

Friherrinnan bar sig åt som en förtviflad.

— Förskräckligt — förskräckligt! utropade hon. O, min Gud, huru kunde Sten vara så blind, att skänka denne Berger ett så oinskränkt förtroende! Berger var den största skurken! Han har smidt komplotten med Mathias och Krans och Anna har haft reda på alltsammans. O, min Gud, herr polismästare, skaffa oss rättvisa!

Polismästaren var lugn.

— Fru baronessa, sade han i allvarsam ton, är Bergers stil er bekant?

— Mycket väl!

— Jag får likväl bedja er, att ej i er lätt begripliga upphetsning låta förleda er till något omdöme!

— Var fullkomligt obekymrad, herr polismästare! Jag skall ej påstå något, som jag ej kan svara för.

Polismästaren räckte Olga brefvet.

Denna betraktade det med, som det tycktes, största intresse och undersökte det noga.

Vid läsningen nickade hon flere gånger med hufvudet.

Hon visste väl, att polismästarens forskande blickar hvilade på henne.

Slutligen lemnade hon tillbaka brefvet åt polismästaren.

— Dessa rader äro mycket slarfvigt skrifna och, som ni säkerligen sjelfve ha öfvertygat er om, mine herrar, delvis så utplånade att enstaka bokstäfver och ord knapt kunna urskiljas. Likväl kan det ej vara ringaste tvifvel om, att Berger är författare till detta bref. Jag ger er mitt hedersord på, herr polismästare, att detta är min fullkomliga öfvertygelse.

Polismästaren bugade sig under några förbindliga ord lätt för friherrinnan.

— Fru friherrinna, fortfor han, ni förstår säkerligen, att jag i en så vigtig sak dock ej kan låta er utsago alldeles obevingadt gälla. Skulle ni därför kunna skaffa mig något annat prof på Bergers handstill!

— Mycket lätt! Jag står helt och hållet till ert förfogande, herr polismästare, svarade ränksmiderskan. Önskar ni, att jag genast skall skaffa hit ett sådant?

— Nej, så brådtom är det ej. Jag måste först sjelf bege mig till Munkeboda och inspektera saken. Kan jag få det begärda, till dess jag kommer igen, är det bra!

— Det skall vara framlagdt då!

Per Krans hade hela tiden suttit som förlamad på en bänk.

Han mumlade endast ibland:

— Åh, min stackars mor!

— Nå, anklagade, sade polismästaren med skarp ton till honom, ni har hört och begriper väl, huru betänkligt detta bref är äfven för er. Bekänn nu, hvad ni vet. Ni måste ha kännedom om saken, då Berger uttryckligen nämnt ert namn.

Detta påstående var en fint af polismästaren.

Då lyfte Krans upp sitt nedböjda hufvud.

Som bedjande sträckte han ut sina armar och knäppande hop händerna, ropade han:

— Herr polismästare, om jag också skulle dö på fläcken, så kan jag dock ej säga något annat, än att jag ej har den minsta aning om detta bref!

— Han ljuger, han ljuger! utbrast Olga.

— Nej, vid Gud, jag ljuger ej! bedyrade Krans.

— Anklagade, ni skall och måste säga sanningen, fortfor polismästaren. Ni måste veta af komplotten! Hela ert uppförande för öfrigt visar, att ni känner er skyldig!

— Store Gud! Tro ej så illa om mig, bad Per. Jag är endast nedslagen, emedan det måste göra min arma mor ondt. Hon skulle dö af förfäran, om hon hörde, hvilka saker, man beskyllder mig för!

— Men huru vill ni försvara er? Brefvet, glöm ej det!

— Jag kan icke förklara det på annat sätt, än att Mathias utan min vetskap varit i komplott med Berger.

— Sää! Anser ni för möjligt, att Mathias kan ha underhandlat om det der med Berger på egen hand?

— Ja, jag kan ej inse annat. Mathias har små egenheter och då han viste, att båten redan befann sig på det betecknade stället, är det möjligt, att han kanske först i sista ögonblicket ville säga mig allt. Eller också har han kanske tänkt, att han ej behöfde säga något åt mig, och har velat förtjena penningarne ensam.

— Hm, det skulle kunna låta tänka sig. Nå har ni någon sin märkt, att Mathias har uppfört sig förrädiskt mot er?

— Nej.

— Men ni håller honom i stånd dertill?

— Nåja, det vet då var och en, att han alltid först ser på sin egen fördel.

— Jaså. Har ni länge umgåtts med honom?

— Nej.

— Men ni har trifts tillsammans med honom, ehuru han är så der egennyttig.

— Ja, jag brydde mig icke om det; men min mor varnade mig flere gånger för Mathias och bad mig senast förra natten att afbryta allt umgänge med honom. Och just för min stackars

mors skull är det dubbelt förskräckligt, att jag kommit i en sådan här belägenhet.

— Åh Per, anmärkte baronessan hänfullt, så mycket jag vet, har ni ej på ringaste sätt bekymrat er om er gamla mor; tvärtom säger man att ni är en dagdrifvare, som länge låtit föda er af er mor.

Per Krans sänkte blicken mot golvet.

— Det är sant, sade han; men, tillade han, jag har lofvat min mor, att blifva en ordentlig och flitig människa.

— Nå, det hör icke hit, afbröt Liljesparre. Svara mig nu bestämdt på min fråga: håller ni det för möjligt, att Mathias utan er vetskap kan ha deltagit i Bergers förbrytelse?

— Herre, om detta Bergers bref funnits i Mathias bostad, måste det väl vara på det viset; sjelf vill jag icke kasta någon sten på honom.

— Nå — ni kan således ej påminna er något, som talar emot honom?

Krans tänkte efter.

— Jo, att han genast sade mig, att han sett Berger vid värdshuset, föreföll mig otroligt. Natten var mörk och att det blixtrade just i det ögonblick, då han mötte mannen med barnet, kan ha varit en osanning.

— Mycket rätt. Det låter ej troligt!

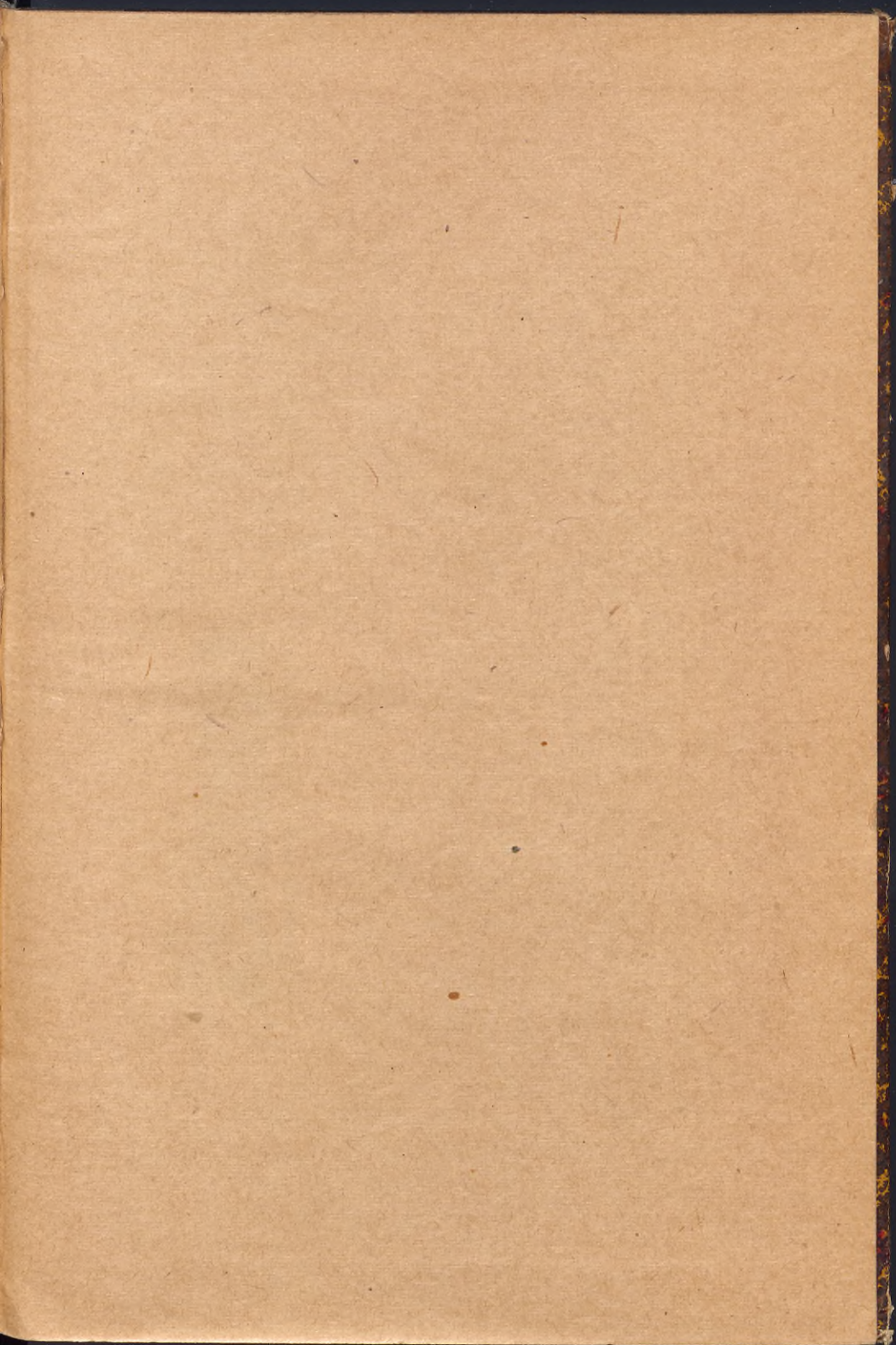
— Och att han förbjöd mig att utan hans tillåtelse omtala saken för någon människa, synes äfven misstänkt.

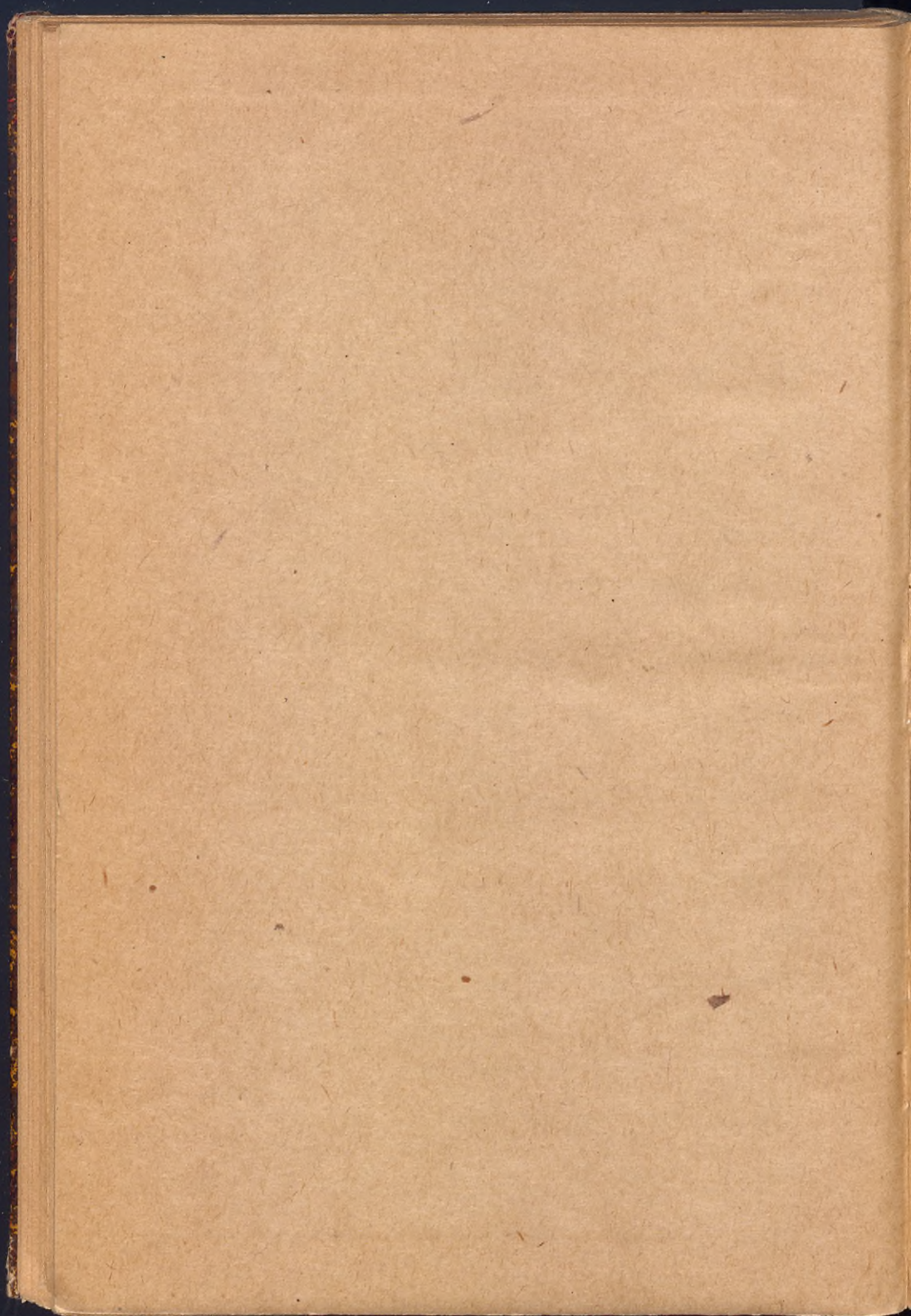
— Det är också riktigt anmärkt. Den sluge räfven lär väl genast ha begripit, att han endast kunde få ett litet straff för smuggleri. Men att han sjelf icke ville tala, då han hörde, att grefven utlofvade en stor belöning för ett spår efter Berger, låter med bestämdhet förmoda, att han öfverhufvud taget ville förtiga saken, eller att han åtminstone icke ämnade tala förr än han var säker för upptäckt. Eller har Mathias gjort min af att låta den olycklige försvinna för alltid?

Per ryckte till och ängslan målade sig tydligt i hans ansigte.

— Nå? frågade Liljesparre, som genast märkte detta.

Skulle man utk. ?

6000188795

Göteborgs universitetsbibliotek

